

Giới thiệu Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ

Số chương: 196 chương (6 quyển)

Edit: Gió

Năm 20 tuổi, lỡ mất chuyến xe cuối cùng, nhận một vụ làm ăn kỳ quái, chú Hai bị người khác hãm hại, dẫn đến họa diệt thôn, bắt đắ dĩ bức tôi phải lấy một cô gái như hoa như ngọc, nhưng cô gái ấy lại là một thầy ma sống ...

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Vụ làm ăn kỳ dị

Tôi tên là Niếp Vũ, sinh ra và lớn lên giữa một sơn thôn nghèo khó ở vùng đất Kiếm Bắc hoang vu.

Nhà tôi ở trên một bãi đất bằng dưới một gốc hòe lớn, nhà tôi có tất cả bốn người, tôi, em gái, chú Hai và thím Hai.

Nói đúng ra, em gái, chú Hai và thím Hai là người một nhà, còn tôi là một người ngoài, một cô nhi được nhận nuôi.

Tôi không nhớ rõ nơi mình sinh ra, lớn như thế này, cũng không biết cha mẹ mình là ai, thứ duy nhất có liên quan đến thân phận của tôi là chiếc hồ lô bằng ngọc đeo trên cổ từ nhỏ.

Chiếc hồ lô cỡ đầu ngón tay, đen bóng, trong suốt, lấp lánh ánh sáng, giống như một tác phẩm điêu khắc từ ngọc thạch, mặt trên có khắc một ký hiệu cổ quái màu đỏ sậm, xiêu xiêu vẹo vẹo, không biết là cái gì.

Tôi không phải là con ruột của chú Hai, thím Hai, nhưng bọn họ đối xử với tôi như con mình đẻ ra, thậm chí có khi đối xử với tôi còn tốt hơn so với em gái. Sau này, tôi cảm thấy, thái độ của họ đối với tôi dường như có chút khách sáo. Không biết có phải do thân thể bí ẩn của tôi nên họ mới có thái độ như vậy hay không.

Tôi vẫn cho rằng ngọc hồ lô cùng tôi lớn lên hai mươi năm qua là đồ cha mẹ ruột để lại cho tôi, nhưng bây giờ, tôi phát hiện, tôi đã sai hoàn toàn.

Mùa hè, tôi nhận được thông báo trúng tuyển vào một trường đại học trọng điểm, cả nhà đều vui mừng cho tôi, đặc biệt là em gái, vô cùng cao hứng, đi ra ngoài, khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười, đầy tự hào, nhìn thấy bạn bè, người quen, lúc nào cũng thổi phồng, ca tụng tương lai của tôi sẽ tươi sáng ra sao, khiến cho tôi gặp bọn họ cũng thấy ngượng ngùng.

Thi đỗ đại học tất nhiên là chuyện vui, nhưng chúng tôi không thể vui vẻ nữa khi đối mặt với một vấn đề thực tế, đó là học phí đại học của tôi, tổng chi phí gần một vạn đồng, đối với gia đình sơn thôn như chúng tôi mà nói, đây là một số tiền không nhỏ.

Vì vậy, nhận dịp mùa hè nông nhàn, chú Hai tích cực chuẩn bị học phí cho tôi.

Ở nơi này, chú Hai của tôi là một đạo sư có danh tiếng, thôn trại xa gần có người chết thường mời ông đến làm pháp sự. Làm pháp sự mấy ngày, thường có thể thu được khoảng một ngàn đồng. Chỉ có điều, tang lễ không phải là ngày nào cũng có, để kiếm thêm tiền, chú Hai còn giúp bắt quỷ trừ tà.

Có một ngày, chú Hai nhận được điện thoại của một người anh em, đi làm pháp sự ở một nơi cách xa thôn trại, tôi ở nhà không có việc gì nên đi cùng ông ấy, giúp ông những chuyện vặt vãnh. Đến một thôn trang nằm sâu trong núi, tiến hành làm pháp sự, từng bước cúng bái rất suôn sẻ. Buổi chiều ba ngày sau, pháp sự kết thúc mỹ mãn, chú Hai cùng mấy người anh em phân chia tiền công, mọi người sau khi nhận xong phần của mình liền từ biệt ra về.

Chú Hai đưa tôi chạy xuống chân núi, chúng tôi tính toán thời gian có thể bắt kịp chuyến xe tuyến* cuối cùng. Chỉ cần đáp xe tuyến, trời tối là chúng tôi có thể về đến nhà, có thể kịp ăn cơm tối với thím Hai và em gái. Đã ba ngày tôi và chú Hai không được gặp thím Hai và em gái, rất muốn nhìn thấy họ, nếu đi nhanh, có thể đến đường quốc lộ dưới chân núi trước thời gian dự tính.

(*) Xe tuyến: xe chuyên chạy một tuyến đường.

Thế nhưng, có một chuyện không ngờ xảy ra!

Tôi và chú Hai ra khỏi thôn trang, vừa mới vượt qua con đèo phía trước, bỗng nhiên có một ông già sắc mặt đen xạm đi tới trước mặt chúng tôi, dáng vẻ lo lắng giống như có chuyện gì xảy ra. Chú Hai hỏi thăm biết được con dâu ông lão trúng tà, cần đạo sư xua đuổi tà ma. Biết thôn trang phía trước đang có đạo sư làm pháp sự, định đi tới đó mời đạo sư, không nghĩ tới gặp được tôi và chú Hai, thấy chú Hai ăn mặc giống đạo sư nên cố ý chặn đường xin giúp đỡ.

Đạo sư làm pháp sư trong thôn mà ông ta nói tới, kỳ thực chính là chúng tôi.

Cứu người như cứu hỏa, bất quý trừ tà cũng là bổn phận của đạo sư, tuy tôi và chú Hai nóng lòng muốn về nhà, nhưng đối mặt với lời cầu khẩn của ông lão, có thể làm sao được nữa?

Chú Hai đồng ý đi về nhà ông lão trừ tà.

Dưới sự dẫn đường của ông lão, chúng tôi đi tới ngôi nhà bên trái con đèo. Ở đây chỉ có một gia đình, ngôi nhà được cây dẻ bao quanh, lúc xế chiều hiện lên mấy phần âm khí, trong lòng tôi thầm nghĩ, loại địa phương này không trúng tà mới là lạ, chú Hai rõ ràng cũng nhìn ra chỗ không ổn, nhú mảy.

Đi vào trong nhà, chúng tôi nhìn thấy con dâu ông lão, ánh mắt cô ta đại ra, sắc mặt xanh xao, khóe miệng chảy nước miếng. Chú Hai tuy là đạo sư gà mờ nhưng hóa giải mấy loại trùng tà như thế này, vẫn là dư sức.

Ngay sau đó, chú Hai từng bước khai đàn làm phép, tiến hành xua đuổi tà ma cho thiếu phụ kia.

Tôi cảm thấy nhàm chán nên đi ra ngoài. Đứng trên một tảng đá lớn bên trái ngôi nhà, có thể thấy được đường lớn bên dưới chân núi. Nhìn dòng xe dưới chân núi, lại nghĩ tới xe tuyến chúng tôi muốn đáp cũng sắp tới, trong lòng tôi lo lắng, cầu nguyện chú Hai mau trừ tà xong, đừng để lỡ xe.

Nhưng lần trừ tà này, vẫn trễ hơn dự đoán rất nhiều.

Sau khi trừ tà kết thúc, chú Hai cự tuyệt khoản đãi của nhà ông lão, đưa tôi chạy như bay xuống chân núi. Nhưng chúng tôi đã mất quá nhiều thời gian, khi vừa mới chạy đến sườn núi đã thấy chiếc xe tuyến quen thuộc chạy qua đường quốc lộ dưới chân núi. Tôi và chú Hai chạy như điên, lớn tiếng kêu

Chờ tôi và chú Hai chạy xuống, cũng là lúc chiếc xe tuyến biến mất không còn bóng dáng.

Đây là chuyến xe tuyến duy nhất, nhưng bây giờ đã bỏ lỡ, tôi chán nản, buồn bực nhìn chú Hai nói: “Chú Hai, làm sao bây giờ?”

Chú Hai than nhẹ một tiếng, không thể làm gì khác, lắc lắc đầu nói: “Còn có thể làm sao, đi bộ về thôi.”

Nếu ngồi xe, chỉ chấp tôi là chúng tôi có thể về đến nhà, bây giờ phải đi bộ về, ít nhất chín giờ tôi mới về tới nơi.

Trong lòng tôi thở dài một tiếng, theo chú Hai đi về phía trước.

Chúng tôi đi lên một đường ruộng nhỏ bên cạnh đường quốc lộ. So với đường quốc lộ, đường nhỏ coi như là đường tắt, chỉ cần băng qua mấy thôn trại ở sườn núi phía trước, là chúng tôi có thể trở về Văn Long Bá. Tôi và chú Hai đi rất nhanh, lúc hoàng hôn, đi qua một thôn trang tên là Sư Nha Bá, nghe thấy huyền não rất lớn phát ra từ một gia đình ở cửa thôn, giống như đang có ma chạy cưới hỏi gì đó.

Theo bản năng, tôi liếc mắt quan sát, phát hiện ra đó là một ngôi nhà hai tầng mới sửa, tường quét vôi trắng, lan can sơn tím, là thiết kế điển hình của nông thôn mới, rất đẹp. Chỉ có điều, tôi thấy trước nhà dựng một trướng幔 màu trắng, theo gió lay động dưới trời chiều, có vẻ lạnh lẽo, thê lương.

“Lại có người chết.” Chú Hai than nhẹ một tiếng, lắc đầu.

Đúng vậy, gia đình kia đang làm tang sự.

Lúc trước, khi bỏ lỡ xe tuyến, chúng tôi đã rất uể oải rồi, bây giờ, thấy có người làm tang sự, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần đè nén. Tôi và chú Hai chỉ muốn nhanh chóng đi qua thôn trang này, rời khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt.

Khi chúng tôi đi qua gia đình phía trước, bên cạnh chợt vang lên một giọng nam trẻ tuổi: “Vị pháp sư này, xin dừng bước!”

Thanh âm mang theo mấy phần nôn nóng lại tựa như lộ ra vài phần khấp khởi mừng thầm.

Trong lòng tôi không hiểu sao dâng lên cảm giác bất an, ngẩng đầu lên chỉ thấy một thanh niên mặc sơ mi kẻ, vẻ mặt kinh hi đi về phía chú Hai.

“Có chuyện gì?” Chú Hai nhìn hấn, trực tiếp hỏi, rõ ràng không nhẫn nại được nữa.

Đúng vậy, tôi và chú Hai đang vội vã lên đường, bây giờ lại có người tìm đến, tôi cũng không chịu được nữa, trong lòng thầm mắng một tiếng, chỉ hy vọng người thanh niên này có rắm mau thả, nói xong mau cút.

“Sư phụ, tôi thấy ngài là pháp sư, đúng lúc ở đây có một chuyện nhờ ngài giúp...” Thanh niên sơ mi kẻ mỉm cười, nói ra mục đích đến của bản thân.

Không đợi hấn nói xong, tôi không chịu được cắt ngang lời hấn: “Xin lỗi, tôi và chú Hai đang vội về nhà, không thể xử lý chuyện của các người, xin hãy mời người khác tài giỏi hơn.”

Thanh niên áo sơ mi kinh hãi nhìn về phía tôi, trên mặt rất nhanh lộ ra một nụ cười, hỏi: “Người anh em này, không biết xưng hô như thế nào?”

“Không cần hỏi nhiều như vậy.” Tôi lạnh lùng nói một câu, quay đầu về phía chú Hai thúc giục: “Chú Hai, đừng để ý nữa, đi thôi, em gái và thím Hai

đang ở nhà chờ chúng ta đó.”

Chú Hai hướng về phía tôi gật đầu, đang muốn cùng tôi rời đi, tay liền bị thanh niên áo sơ mi bắt lại.

“Người làm cái gì vậy?” Trong lòng tôi nóng nảy, tức giận nói.

Thanh niên áo sơ mi khinh miệt liếc tôi một cái, trên mặt lại tươi cười nhìn chú Hai thuyết phục: “Chú à, chúng tôi gặp phải khó khăn, cần chú giúp một tay. Chú yên tâm, chuyện này sẽ không trì hoãn các người lâu lắm đâu. Nếu chú đồng ý, thù lao tuyệt đối sẽ không ít...”

Tôi ở bên cạnh nghe hẩn thân mật gọi chú Hai là “Thúc”*, chỉ cảm thấy buồn nôn, thúc giục chú Hai nói: “Chú Hai, chú còn nghe hẩn nói làm gì, chúng ta nhanh đi về thôi.”

(*)Thúc: để gọi chú ruột.

Lúc này, thanh niên áo sơ mi đột nhiên tự tát vào miệng một cái, tiến đến bên tai chú Hai, cười nói gì đó.

Tôi loáng thoáng nghe thấy tám ngàn gì đó, trong lòng cả kinh, thầm nghĩ, lẽ nào, thù lao người thanh niên này trả cho chú Hai là tám ngàn? Tám ngàn đồng, cho dù mỗi ngày làm việc không nghỉ ngơi, chú Hai cũng phải làm pháp sự hơn nửa tháng mới có thể kiếm được.

Thù lao hậu hình như vậy, chú Hai rõ ràng đã động tâm, tôi thấy sau khi nghe xong thanh niên áo sơ mi nói, sắc mặt ông liền biến đổi, rất nhanh gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Ác mộng bắt đầu

Edit: Gió

Trong lòng tôi không khỏi bất an, vội vàng kéo chú Hai, lớn tiếng nói: “Chú Hai, chú đừng nghe hẩn, chúng ta mau về nhà đi.”

“Tiểu Vũ, không có việc gì, dù sao, chúng ta cũng đã trẻ rồi, trẻ thêm chút nữa cũng không sao.” Chú Hai nhìn tôi, thản nhiên nói.

Nghe chú Hai nói như vậy, thanh niên áo sơ mi vội vàng cười, kéo chú đi về phía bên cạnh hẩn.

Tôi cố sức nắm tay chú Hai không buông, trong lòng quýnh lên, lớn tiếng nói: “Chú Hai, đầu óc chú chỉ biết nghĩ đến tiền?”

Những lời này vừa nói ra, tôi liền hối hận, chú Hai bây giờ chỉ biết nghĩ đến tiền, nhưng ông ấy liều mạng kiếm tiền là vì ai? Còn không phải là vì tôi, sao tôi lại có thể nói ra những lời này ...

Quả nhiên, vừa nghe xong, sắc mặt chú Hai lập tức trầm xuống: “Tiểu Vũ, cháu đọc sách nhiều, nhưng thật biết nói chuyện.”

Nặng nề dứt lời, hất tay tôi ra.

“Chú Hai, cháu ...” Tôi hối hận, vội vàng muốn giải thích.

Chú Hai không quay đầu lại, theo sát thanh niên áo sơ mi kia đi về phía bên cạnh, thanh âm nhàn nhạt truyền tới: “Tiểu Vũ, cháu vội thì về trước đi, chú Hai sẽ về một mình.”

Từ nhỏ đến lớn, chú Hai rất ít khi dùng loại giọng này nói chuyện với tôi, tôi biết ông ấy thực sự tức giận, trong lòng hối hận vô cùng. Làm sao tôi có thể yên tâm để chú Hai đi một mình, vội vàng đuổi sát theo sau.

Đi qua đám người ồn ào trong sân, Áo sơ mi đưa chú Hai đến thẳng phòng mới ở nhà chính. Tôi cảm thấy bất an, lo lắng theo sát chú Hai. Rất nhanh đã thấy được nhà chính, một bố mận* màu đen dày cộp ngăn giữa công với nhà chính, không nhìn thấy bên trong, thoát trông rất quý dị.

(*) Bố mận: màn che bằng vải bố.

“Chú, đang ở bên trong.” Áo sơ mi chỉ vào tấm bố mận màu đen dày cộp cười nói với chú Hai.

Tôi cảm thấy hẩn cười có chút quý dị, trong lòng lại càng lo lắng, không nhịn được hỏi: “Bên trong là cái gì?”

Áo sơ mi mỉm cười nhìn tôi, có chút giễu cợt nói: “Câu nghĩ trong này là cái gì? Ha ha, đương nhiên là quan tài người chết.”

Nói xong, Áo sơ mi không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái, mời chú Hai đi vào, chú Hai rõ ràng cũng cảm nhận được có cái gì đó không đúng, sắc mặt trở nên ngưng trọng, nhưng cũng không do dự lâu, khẽ gạt đầu, đưa tay vén một góc bố mận màu đen lên.

Tuy tôi đứng sau lưng chú Hai, nhưng ngay khi bố mận vừa được nhấc lên, vẫn có thể cảm nhận được một cỗ hàn khí phả ra. Nhìn theo bố mận màu đen vén lên, tôi có thể thấy ánh nền lấp lờ vây quanh căn phòng, vị trí chính giữa là một cỗ quan tài đỏ chót như được nhuộm bằng máu, đỏ tươi đến nhức mắt.

Trong phút chốc, tôi chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, hai mắt tròn to, nói không ra lời.

Chú Hai chỉ ngừng lại một chút liền ló đầu chui vào bên trong.

Tôi vô thức muốn đi theo vào nhà, nhưng lại cảm thấy đằng sau như có ai đó mạnh mẽ kéo lại, chân không bước nổi một bước. Cùng lúc đó, Áo sơ mi cũng đứng chắn trước mặt tôi. Trên cửa chính, bố mận một lần nữa buông xuống, ngăn tôi và chú Hai ở bên trong và ngoài phòng.

“Tiểu huynh đệ.” Áo sơ mi cười tủm tỉm, nhìn tôi nói: “Phiền cậu không vào bên trong, nếu không xảy ra vấn đề gì, tôi cũng không chịu nổi trách nhiệm đâu. Hơn nữa, nếu cậu vào trong, làm ảnh hưởng đến chú Hai thì pháp thì sao?”

“Qua bên kia ngồi một chút đi, không lâu lắm đâu.” Áo sơ mi vỗ vỗ vai tôi, khẽ cười một tiếng nói.

Tôi hừ lạnh một tiếng, quẳng tay hắt khoác trên vai mình xuống, đi về phía một cái bàn vuông dưới mái hiên. Bên cạnh bàn có mấy cái ghế con, tôi ngồi xuống, nhìn chằm chằm bố mận đen trên cửa chính, đối với ánh mắt quan sát của già trẻ bốn phía cũng không để ý.

Tôi chỉ hy vọng chú Hai có thể thuận lợi hoàn thành lễ cầu siêu.

Đợi một lúc vẫn chưa thấy chú Hai đi ra, trong lòng tôi càng ngày càng bất an, đảo mắt một cái thấy bên cạnh bàn có một ông già, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn tôi, giống như có điều gì muốn nói. Trong lòng nháy một cái, tôi vội vàng chủ động mở lời dò hỏi ông lão về tình hình cụ thể ở nơi này.

Ông già kia ngồi xuống bên cạnh tôi, đang muốn mở miệng nói chuyện với tôi, một giọng nói như Mẩu Dạ Xoa vang lên ngăn cản: “Lão Hồ.”

Nghe thấy thanh âm này, ông già giống như bị người khác bắt được mệnh môn, mặt liền biến sắc, vội vàng đứng dậy rời đi.

Tôi thất kinh nhìn về phía người phụ nữ phát ra thanh âm ấy, chỉ thấy một người phụ nữ béo mập, thắt lưng như đại bàng viên*, lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, nhưng rất nhanh rồi ánh mắt nhìn về phía khác. Lúc này, tôi thấy dưới cây lê sát sân trong có một bàn người trông có vẻ đặc biệt. Khi tôi quay đầu sang, một người đàn ông để kiểu tóc nghiêm túc đang nhìn tôi, lúc ánh mắt hai người chạm nhau, hắn liền né tránh, rồi tầm mắt đi, giả vờ nói cười với cô gái mặc áo da bên cạnh.

(*)Đại bàng viên: chắc là một vòng sai cánh của đại bàng. :3 Mị ko biết, dịch theo từng từ là thế. :3

Một bàn người ăn mặc không tầm thường, nhìn là biết từ thành phố tới, trong đó có một người đàn ông trung niên đầu trọc, khoác áo cà sa đỏ thẫm, cổ đeo một chuỗi tràng hạt dài, trông giống như một hòa thượng, rất là nổi bật. Hắn cúi thấp đầu, vẻ mặt tĩnh lặng, đôi môi mấp máy, trông giống như tĩnh tọa niệm kinh.

“Mấy người này rõ ràng đều không phải khách bình thường, bọn họ đến đây làm gì?” Trong lòng tôi ngày càng thấp thỏm không yên.

Đúng lúc này, tôi thấy Áo sơ mi cười đi về phía bàn người kia, giống như hắn và bọn họ là người một nhà, còn chưa đến gần đã cười rộ lên, rất là vui vẻ.

Tôi mơ hồ cảm thấy, nụ cười của bọn họ lộ ra hàm ý đã thực hiện được âm mưu. Tôi giật nảy mình, không nhịn được nữa, vội vàng đứng lên đi về phía nhà chính. Vừa tới trước cửa đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng kêu rên của chú Hai.

“Chú Hai...” Tôi kinh hô một tiếng. Đang định chạy vào, lại thấy bố mận màu đen được vén lên từ bên trong, chú Hai từ trong phòng đi ra, tay ôm ngực, mặt tái nhợt, thần sắc xám xịt.

“Chú Hai.” Tôi vội vàng chạy tới trước mặt ông ấy hỏi “Chú làm sao vậy?”

Chú Hai ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn tôi.

Trong một tích tắc, tôi cảm thấy ánh mắt chú Hai dường như có chút xa lạ.

Cũng lúc đó, tôi lại cảm thấy như có người ở đằng sau kéo tôi lại.

Nhưng cũng chỉ ngần ngừ trong nháy mắt, chớp mắt một cái, ánh mắt chú Hai lại trở nên quen thuộc, chỉ là hiện ra chút mệt mỏi. Tôi đoán vừa nãy chắc là mình hoa mắt, trong lòng cũng thoáng an tâm, vội vàng hỏi chú Hai vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Hình như chú Hai không muốn nói nhiều, chỉ lắc đầu một cái, sắc mặt tái nhợt khác thường.

Lúc này, đột nhiên từ căn phòng bên cạnh nhà chính, một người đàn ông trung niên vẻ mặt hung tợn lao ra, nhìn chú Hai lớn tiếng quát: “Tao hỏi rốt cuộc mày có phải là đạo sư hay không? Cmn, chuyện bây giờ đều bị mày làm hỏng. Bố mày nhìn xem mày làm sao bây giờ?”

Chú Hai hình như có vẻ đuối lý, đối mặt với người đàn ông dữ tợn đang hung hăng chất vấn, chỉ khúm núm, vâng vâng dạ dạ.

Tôi không biết vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ biết ngây dại nhìn một màn trước mắt.

“Mày giả mạo đạo sư đúng không?” Người đàn ông hung dữ không kìm được tức giận, túm lấy cổ áo đạo sĩ của chú Hai, lớn tiếng hét: “Mày khá lắm! Dám đến đây lừa gạt trên đầu bố mày!”

Chú Hai bị người khác nắm lấy cũng không giãy giụa, chỉ khúm núm, sắc mặt tối tăm, ảm đạm.

Trong ngực tôi dâng lên một cỗ khí huyết, hét lớn một tiếng, vung một quyền đâm vào mồm gã đàn ông hung dữ kia “Cmm, đồ chó má kia. Chú tao đương nhiên là đạo sư. Mày nhìn thế nào mà dám nói ông ấy giả mạo?”

Gã đàn ông hung tợn bị tôi đánh một quyền, lao đảo một cái, buông cổ áo chú Hai ra, nhưng ngay sau đó, hắn lại tức giận kêu một tiếng, muốn đánh về phía tôi. Lúc này, đã có người vây đến khuyên ngăn, hai thanh niên cường tráng ôm lấy gã hung tợn, miệng không ngừng khuyên hắn không nên kích động.

Tôi và chú Hai cũng bị người khác kéo ra, lùi về phía sân trong.

“Ông chủ Hồng đây là Niếp đạo sư Niếp Văn Sơn của Vân Long Bá.”

“Đúng vậy, tôi nhận ra ông ấy, thường ngày ông ấy đều đi làm pháp sư, không phải tên lừa đảo đâu.”

Trong thanh âm thất chũy bát thiết* từ phía, có một số lời nói như vậy. Nhưng ông chủ Hồng hung dữ đang được người khác ôm lấy vẫn còn rống to mắng chú Hai là đồ khốn nạn, lừa đảo, cắt chó!

(*) Thất chũy bát thiết: Bảy miệng tám lưỡi giống như năm mồm bảy miệng, nói nhiều, thi nhau nói.

Một khắc ấy, tôi chỉ thấy giận sôi người, máu nóng bốc lên cuộn cuộn, lỗ tai ong ong, chỉ muốn xông lên hành hung lão Hồng ấy. Nhưng thân thể vừa mới chuyển động đã bị người khác gắt gao kéo lại. Quay đầu lại, chỉ thấy người đang liều chết giữ tôi lại là chú Hai. Lúc ấy, vẻ mặt chú Hai vô cùng ảm đạm, mắt rù thấp, thờ dài nói: “Tiểu Vũ, quên đi!”

Ông ấy giống như một kẻ bại trận, không còn chút ý chí nào.

Tôi nhìn đến ngây người.

Sau đó, cơ thể bị người khác lôi về phía trước, mãi cho đến khi ra khỏi sân mới khôi phục lại tinh thần.

Trên đường đi, Áo sơ mi đi tới trước mặt chú Hai, vuốt vuốt tay tiếc nuối nói: “Chú à, thật đáng tiếc, chuyện này chưa từng có người nào làm được. Ông chủ Hồng rất tức giận nên không thể trả tiền công cho chú. Nhưng thấy chú không có công lao cũng có khổ lao, cháu tự bỏ tiền túi trả cho chú ba trăm đồng.”

Vừa nói chuyện, Áo sơ mi vừa lấy ra ba trăm đồng đưa cho chú Hai, chú Hai cũng không nhận.

Một cỗ lửa giận bùng lên trong lòng tôi, không đè nén được nữa, tôi cầm lấy ba trăm đồng hung hăng ném vào mặt Áo sơ mi: “Ai thèm đồng tiền dơ bẩn của mày, cắt!”

Trên đường đi về, tôi không ngừng hỏi chú Hai về việc xảy ra ở nhà chính, nhưng chú Hai cái gì cũng không trả lời, chỉ yên lặng đi đường.

Về sau, tôi cũng không hỏi nữa, chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng. Không biết đi bao lâu, cuối cùng, chúng tôi cũng về đến nhà. Chúng tôi như hai cái xác không hồn đi vào cửa nhà, em gái và Thím Hai mới nhìn thấy vui mừng không thôi, ngay sau đó tròn mắt sững sờ.

Thím Hai hỏi chú Hai có chuyện gì, chú Hai cũng chỉ ảm đạm nói một câu “Không có việc gì”, rồi đi thẳng vào buồng ngủ. Thím Hai và em gái cho rằng chú Hai quá mệt mỏi nên cũng không hỏi gì nữa, quay lại nhìn về phía tôi, hỏi chuyện mấy ngày ở bên ngoài.

Tôi miễn cưỡng tươi cười, cố làm ra vẻ thoải mái, mạnh mẽ chống đỡ, cùng hai người nói chuyện mấy ngày qua. Chỉ có chuyện lúc hoàng hôn ở nhà ông chủ Hồng, tôi không nhắc tới nửa chữ.

Đêm ấy, tôi lăn lộn mãi vẫn không ngủ được, đến nửa đêm, không nhịn được nữa, tôi trùm chăn khóc òa lên.

Mà tất cả chó của Vân Long Bá, bắt đầu từ đêm ấy giống như gặp ác mộng nổi điên lên, hoảng sợ kêu ai oán suốt đêm, ầm ĩ khiến cho người cả thôn không được yên bình.

— Hết —

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đủ kiểu bất thường

Edit: Gió

Trước khi tai họa phát sinh, thường hay có điềm báo, nhưng bản thân người ở trong đó thường không ý thức được, đợi đến khi tai họa thực sự ập tới thì đã muộn. Đêm hôm ấy qua đi, sáng hôm sau, tôi thấy chú Hai rời giường rất sớm, vẻ mặt không có gì khác so với trước kia, cơ thể cũng không có gì bất thường, tôi thấy yên tâm không ít.

Nhìn mặt trời sáng sớm đỏ ửng trên cao, tôi thầm nghĩ, chuyện ở Sư Nha Bá cứ để nó qua đi, chỉ cần chú Hai nghĩ thông suốt, thân thể không việc gì, là tốt rồi, tôi hy vọng sự kiện kia cứ như vậy lặng lẽ bị quên đi.

Thím Hai và em gái thấy chú Hai, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, tất cả mọi thứ vẫn như cũ, rõ ràng cũng yên tâm hơn.

Giống như những hôm trước, buổi sáng, tôi và em gái đeo gùi lên núi cắt cỏ.

Đi trong thôn, nghe thấy các chú bác đều đang bàn luận chuyện chó sủa tối qua. Hôm qua, chó toàn thôn giống như phát điên cùng nhau sủa âm ỉ, rất không bình thường, chỉ có điều, đối với người trong sơn thôn mà nói, loại chuyện này ngược lại cũng chẳng có gì to tát, bàn bàn luận luận mấy câu thì xong, cũng không quá để tâm.

Em gái cũng hỏi tôi chuyện chó sủa tối qua, tôi không biết trả lời thế nào, cười khổ lắc đầu một cái.

Thực sự, tôi cũng không biết tại sao đêm qua lũ chó lại sủa không ngừng, tôi chỉ biết rằng, nhờ chuyện chó sủa mà tiếng tôi trầm chấn khóc không bị thím Hai và em gái nghe thấy.

Tối hôm qua, tại sao tôi lại khóc, nói thật, tôi cũng không biết.

Có một số chuyện, rất khó để có thể nói rõ ràng với người khác.

Cắt cỏ xong, tôi và em gái ngồi bên cạnh ruộng ngô nghỉ ngơi, nhìn rừng núi bị sương mùa bao phủ, nói chuyện hai tháng nữa tôi đi học đại học. Mặc dù, em gái không thích đi học, nhưng lại có không ít hứng thú đối với đại học, nói hôm nào tôi đi nhập học, nhất định phải cho em gái đi cùng, nhìn sân trường đại học một chút xem như thế nào.

Tất nhiên là tôi đồng ý, sự thật là, chú Hai đã nói với tôi, khi nào tôi đi nhập học, cả nhà chúng tôi sẽ cùng đi. Ông ấy nói, sống hơn nửa đời người vẫn chưa từng đưa thím Hai ra ngoài đi du lịch, bây giờ, nhân cơ hội này đưa thím Hai ra ngoài nhìn đời một chút.

Nghĩ tới chuyện hai tháng sau cả nhà đưa tôi đi học đại học, trong lòng tôi vô cùng ấm áp, chỉ mong ngày ấy mau tới.

Trò chuyện một hồi, tôi và em gái mỗi người đeo một gùi cỏ tươi xuống núi.

Về đến nhà, tôi thấy chú Hai đang giết gà.

Giết gà cũng không có gì kỳ quái, sáng sớm thím Hai đã nói, tôi và chú Hai phải cực khổ làm pháp sự ở ngoài mấy ngày, thím Hai muốn làm gà xào cay khao chúng tôi, bây giờ chắc là thím Hai muốn chú Hai giết gà giùm. Điều khiến tôi kinh ngạc là, sau động tác giết gà, tay chú Hai dính đầy máu, sau đó, tôi thấy ông ấy liếm máu gà còn ấm nóng trên tay, đáng về tham lam.

“Ba, sao ba lại ăn máu gà?” Thấy một màn như vậy, em gái kinh ngạc kêu lên.

Nghe thấy tiếng của em gái, cơ thể chú Hai hơi cứng lại, nhưng rất nhanh phản ứng, nở nụ cười nói với chúng tôi: “Không có gì, ba chỉ muốn nếm thử xem máu gà có mùi vị gì.”

Trên hàm răng vẫn còn dính máu gà, lại cười lộ lên, trông có phần dọa người.

Em gái không vừa lòng, nhú mày, bực mình nói: “Ba, ba xem trên miệng ba đều là máu, khó coi chết mất.”

Chú Hai vội vàng dùng tay lau máu trên miệng, nhưng trên tay cũng dính máu, càng lau càng nhiều.

Em gái tức giận, liếc ông ấy một cái, xoay người vào nhà lấy khăn ướt, đưa tay lau miệng cho ông ấy.

Sau khi lau sạch máu gà trên miệng và tay, chú Hai quay ra nhìn tôi và em gái, ngượng ngùng cười một cái.

“Trời ơi.” Em gái tức đến giậm chân la lên: “Hàm trên của ba vẫn còn dính máu kia.” Nói xong, nhón chân lên, lấy tay mình lau cho ông ấy, lau xong, dường như còn rất có cảm giác thành tựu, cười hi hi.

Chú Hai trêu ghẹo em gái nói: “Tiểu Nghiễn cô nương, lúc nào cô mới có thể cao bằng ba đây.”

Trong nhà chúng tôi, chú Hai là cao nhất, thím Hai thường nói đùa, lúc còn trẻ chú Hai là một nhân tài, mấy thôn phụ cận, có biết bao nhiêu cô gái muốn gả cho ông ấy, nhưng cuối cùng vẫn không ai có thể đánh bại thím Hai. Mặc dù thím Hai không cao, nhưng khuôn mặt ưa nhìn, lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân nổi tiếng gần xa.

Em gái có thiên hướng di truyền từ thím Hai nhiều hơn, lớn lên, mặt mày như tranh vẽ, thanh tú, xinh đẹp, một cái nhún mày, một tiếng cười cũng lộ ra sự xinh xắn, đáng yêu. Về cơ bản, tướng mạo của em gái thừa kế tất cả những ưu điểm của chú Hai và thím Hai, duy chỉ có chiều cao là không kế thừa chú Hai, mặc dù, em gái cũng không phải là lùn, dù sao cũng cao một mét sáu, nhưng nhìn những nữ minh tinh trên tivi đáng người cao gầy, thỉnh thoảng, em gái cũng phiền muộn một chút. Điểm này thường bị chú Hai đem ra trêu đùa.

Bây giờ lại nghe chú Hai nói không thể cao bằng ông ấy, em gái tức giận nói: “Ba, người đừng vội đắc ý, bây giờ con mới mười bảy tuổi, sau này lớn lên, nhất định có thể cao bằng ba.”

Nhìn hai cha con vui đùa, chút bất thường vừa sinh ra trong lòng tôi cũng từ từ giảm xuống, rồi tiêu tan.

Tôi nghĩ, trên thế giới này có rất nhiều người uống máu gà, chú Hai chỉ ném một chút cũng chẳng có gì ghê gớm, tôi không nên suy nghĩ lung tung.

Nhưng phản bình an này trong lòng tôi, rất nhanh bị hành động tiếp theo của chú Hai phá vỡ.

Lúc ăn cơm, nhìn một mâm gà xào cay thơm phức, chú Hai vốn hăng hái bùng bùng, sâu tham ăn bùng lên, nhưng sau khi ông ấy ăn một miếng thịt gà cay, mặt liền biến sắc, ngay sau đó không nói câu nào cúi người xuống, trong miệng có tiếng nôn nôn mưa mưa, giống như muốn nhổ miếng thịt gà ra.

Tôi và thím Hai, em gái cảm thấy khó hiểu, vội vàng hỏi chú Hai làm sao.

Sau khi nôn khan vài tiếng, chú Hai ngẩng đầu lên, sắc mặt khó nhìn, cũng không trả lời chúng tôi một tiếng.

Trong lòng tôi hơi động, nhớ tới chuyện nhà ông chủ Hồng ở Sur Nha Bá chiều tối hôm qua, khi đó, ở trong linh đường tôi nghe thấy, chú Hai kêu lên một tiếng đau đớn, sau khi đi ra, lấy tay che ngực, sắc mặt tái nhợt.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trong linh đường?” Trong lòng tôi lo lắng nghĩ, “Có phải chú Hai bị thương hay không?”

Tôi rất lo lắng cho chú Hai, nhưng tôi cũng biết không thể đem chuyện Sur Nha Bá nói cho thím Hai và em gái nghe, liền nhún xuống không hỏi.

Chú Hai không hề ăn một miếng gà xào cay nào nữa, vội vàng ăn hết cơm, sau đó buông bát không ăn nữa.

Thím Hai lo lắng hỏi ông ấy có phải thân thể khó chịu hay không, có muốn đi lên phố khám bác sĩ không. Chú Hai chỉ nói cho có lệ, bảo không sao, chỉ là không có khẩu vị mà thôi, cũng không nói thêm gì nữa, sau đó một mình đi ra khỏi phòng.

Mặc dù, chúng tôi lo lắng cho chú Hai nhưng vẫn muốn nghĩ mọi chuyện theo hướng tích cực nhất, chúng tôi cho là sáng sớm chú Hai làm việc quá mệt nên không có khẩu vị mà thôi, không nên nghĩ quá nhiều. Huống hồ, tính khí* của chú Hai cũng không kém, đáng vẻ không giống sinh bệnh.

(*) Tính khí = tính thần + khí lực (sức lực)

Tôi cho rằng chuyện này cứ như vậy qua đi, không nghĩ tới lúc ăn cơm tối, chú Hai lại tỏ ra khác thường. Không chỉ đối với gà xào cay, những đồ ăn nhiều dầu mỡ, ông ấy đều không ăn, chỉ miễn cưỡng ăn mấy món nhạt. Ông ấy còn dùng trà nguội chan cơm, vừa ăn vừa thở khò khè nhưng lại nuốt trôi không ít.

Chuyện như thế này, trước kia chưa từng có, tôi, thím Hai và em gái cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Thấy chú Hai chỉ ăn một bát cơm chan trà nguội lại không ăn nữa. Thím Hai cuối cùng không chịu được nữa ép hỏi chú Hai, có phải trong người khó chịu hay không, nếu không thoải mái thì đừng gượng mọi người, mau đi khám bác sĩ. Rất nhiều người ở nông thôn, vì tiết kiệm, tập thành thói quen, khi thân thể không khỏe không đi khám bác sĩ, uống thuốc mà tự mình chịu đựng xem bệnh có thể khỏi hay không. Rất nhiều bệnh nhẹ, đau nhức lật vật tuy có thể tự hết, nhưng có một số bệnh nhẹ chịu đựng lại thành bệnh nan y.

Thím Hai sợ chú Hai vì tiết kiệm tiền mà có bệnh gượng không nói, làm chậm trễ điều trị.

Thím Hai ép hỏi, chú Hai vẫn im lặng không nói gì. Thím Hai nôn nóng tra hỏi, đột nhiên ông ấy nổi giận, liên tục quát mắng thím Hai. Thím Hai giận đến phát khóc. Nghe thấy tiếng khóc của thím Hai, khí thế trên người chú Hai lập tức hạ xuống, chán nản ngồi xuống, thấp giọng nói ông ấy đồng ý đi khám, để thím Hai đi theo ông ấy.

Nghe chú Hai nói bằng lòng đi khám bệnh, lúc này thím Hai mới ngừng khóc, vội vã ăn xong cơm tối. Tôi và em gái cũng vội vàng ăn hết cơm, nói phải đi cùng chú Hai và thím Hai lên phố. Thím Hai cũng không phản đối, dù sao, đi đường đêm, nhiều người vẫn vui hơn.

Ngay sau đó, một nhà bốn người chúng tôi, bật đèn pin đi cả đêm.

Dọc đường đi, chú Hai không nói lời nào, chơ hoang qua đường, thấy ông ấy đều cụp đuôi chạy trốn chết, bị ai kêu ô ô.

Thím Hai và em gái không nghĩ ngờ gì, đều cho rằng nguyên nhân là do tôi. Trên người tôi thực sự rất kỳ quái, chơ dừ trong thôn nhìn thấy tôi cũng

không dám làm càn, cho nên lúc đó, tôi cũng cảm thấy nguyên nhân là do tôi, không suy nghĩ nhiều nữa.

Đi tới phố, sau khi bác sĩ viện Vệ sinh chẩn đoán bệnh cho chú Hai xong, nói với chúng tôi, chú Hai không có vấn đề gì lớn chỉ là cơ thể có chút hư nhược, lấy một ít thuốc đưa cho thím Hai, lại bảo thím Hai làm nhiều đồ ăn ngon bồi bổ cho chú Hai là được.

Sau khi được bác sĩ khám, chúng tôi yên tâm hơn nhiều. Nghe bác sĩ dặn dò xong, đi ra khỏi viện Vệ sinh, thím Hai lại nói muốn đi mua chút đồ bổ cho chú Hai ăn, thím cũng không biết mua cái gì cho tốt, chỉ mua vài thứ đơn giản, cũng tốn không ít tiền. Trở lại nhà, thím Hai lấy những đồ bổ kia cho chú Hai ăn, nhưng chú Hai lại kháng cự, miễn cưỡng ăn một chút, nói gì cũng không chịu ăn nữa. Thím Hai rất tức giận, nói mua được đồ bổ chú Hai lại không chịu ăn, thật là tốn tiền. Mặc cho thím Hai tức giận ra sao, chú Hai cũng chỉ cúi đầu không lên tiếng.

Thím Hai giận đến không biết làm sao, dưới con nóng giận, đem tất cả đồ bổ kia cho tôi và em gái ăn.

Trong lòng tôi rất lo lắng, ăn đồ bổ cũng chẳng thấy mùi vị gì. Nhân lúc thím Hai và em gái vào bếp nấu nước, tôi nghiêm túc nhìn chú Hai, hỏi ông ấy có phải bị thương lúc ở nhà ông chủ Hồng Sư Nha Bá không. Thím Hai và em gái không ở đây, chú Hai thay đổi thái độ, rất phối hợp, ông ấy bằng lòng cùng tôi bình thanh tĩnh khi* nói chuyện, nhưng nói tới nói lui, cũng không nói rõ cho tôi biết có phải là ông ấy bị thương hay không. Tôi truy hỏi đến cùng, ông ấy vẫn nghiêm túc nói, ông ấy một chút cũng không sao, chỉ có phần không thoải mái mà thôi.

“Không thoải mái?” Nghe xong, tôi rùng mình, kinh ngạc nhìn chú Hai, không hiểu sao có cảm giác dựng cả tóc gáy, nói không nên lời.

“Tiểu Vũ.” Chú Hai yên lặng nhìn tôi, thanh âm ấm áp hơn mấy phần, nói: “Chú Hai thực sự không sao, sau này đừng hỏi lại chú nữa, tránh cho thím Hai và em gái con lo lắng không yên.”

Tôi hỏi chú Hai lần cuối cùng, có thực sự là chú không làm sao không, ông gật đầu khẳng định một cái, còn nhìn về phía tôi cười ngượng.

“Sao chú Hai lại cười ngượng?” Tôi khó hiểu nghi ngờ. Phàm là chuyện gì, tôi cũng không muốn suy nghĩ quá bi quan, trong tiềm thức, tôi vẫn tin chú Hai thực sự không có việc gì, từ từ kiểm chế lại nỗi bất an trong lòng.

Ban đêm, tất cả chó của Vân Long Bá lại hoảng sợ kêu la không ngừng. Nửa đêm bị đánh thức, tôi không ngủ được nữa, dứt khoát rời giường, đi ra khỏi phòng.

Ánh trăng bao phủ Vân Long Bá, giống như một dải lụa mỏng màu trắng bạc.

Nếu như không có tiếng sủa điên cuồng gần xa, trước mắt sẽ là một bức sơn thôn dã sắc mỹ lệ, yên bình. Tiếng chó sủa nóng nảy, hoảng sợ phá hư tất cả, tôi mơ hồ nghe thấy có tiếng người nói ở gần đây, hình như là các thúc bá cũng bị tiếng chó sủa đánh thức giống như tôi.

Tôi không nhàn rỗi qua đó chào hỏi bọn họ, lẳng lặng đứng một lúc, bỗng nhiên một con gió đêm thổi tới, không hiểu sao tôi cảm thấy ớn lạnh, nhìn không được ôm lấy cánh tay, định trở về nhà. Nhưng đúng lúc này, tôi chợt nghe thấy trong sân chuồng lợn bên trái truyền đến tiếng động kỳ lạ, giống như tiếng ếch nhái kêu ộp ộp, lóe lên rồi biến mất.

—Hết—

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Nửa đêm kinh hồn

Edit: Gió

Cả người tôi lập tức căng thẳng, sồn gai ốc, hai mắt nhìn chăm chú về phía chuồng heo.

Chỉ thấy dưới mái hiên tối đen của chuồng heo, một bóng đen cao lớn lẳng lặng đứng im ở đó, hình dáng không rõ ràng, cũng không biết là người hay là cái gì, trong bóng tối đang cực lực đè thấp tiếng thở dốc, nghe như tiếng dã thú nào đó.

Sau lưng tôi, mồ hôi lạnh túa ra từng giọt, không chỉ có bóng đen kỳ dị dưới mái hiên chuồng heo, tôi còn cảm giác được hình như có ai đó đang đứng sau mình. Nhưng loại cảm giác không rợn tóc gáy như vậy, ngược lại, đó là loại cảm giác giống như người thân nhất đứng ở phía sau, đi theo làm bạn với mình, khiến mình đối mặt với bất kỳ nguy hiểm nào cũng không thấy sợ hãi.

Thực ra, loại cảm giác này vẫn làm bạn với tôi từ nhỏ đến giờ, đặc biệt, khi tôi gặp phải nguy hiểm, loại cảm giác có người đứng làm chỗ dựa phía sau lại càng rõ ràng. Tôi không biết đây rốt cuộc là cái gì, tôi chỉ nghĩ loại cảm giác này có liên quan đến những chuyện kỳ dị phát sinh trên người tôi từ nhỏ đến giờ.

Loại cảm giác sau lưng có chỗ dựa, khiến lòng tôi thoáng yên ổn không ít, sau khi nuốt nước miếng một cái, tôi hướng về phía chuồng heo hét lớn một tiếng: “Là ai ở đó?”

Khi còn nhỏ, chú Hai thường nói với tôi, nếu buổi tối gặp phải thứ gì không sạch sẽ, không cần phải sợ. Trên thân người sống có dương hỏa, có thể tránh quỷ trừ tà, đừng khí càng lớn, dương hỏa càng dồi dào. Cho nên, chỉ cần người sống có đừng khí to lớn, hoàn toàn không cần sợ những thứ không sạch sẽ kia.

Lúc này, tôi chính là đang nhớ lại lời chú Hai nói.

Tiếng tôi hét lớn vang lên qua đi, xung quanh phút chốc trở nên yên tĩnh, thời gian dường như cũng ngừng trôi.

Nhất thời, bầu không khí có vẻ vô cùng đè nén, khiến cho người ta hít thở không thông.

Một khắc sau, dưới mái hiên chuồng lợn tối đen, vang lên tiếng ho khan của một người đàn ông, phá vỡ bầu không khí khó thở. Sau đó, một bóng dáng quen thuộc từ trong bóng tối bước ra, lẳng lặng nhìn tôi nói: “Tiểu Vũ, là chú.”

“Chú Hai?” Tôi sợ hết hồn, kinh hãi kêu thành tiếng.

Bóng dáng kia chính là chú Hai, ông ấy chưa hoàn toàn ra khỏi bóng tối dưới mái hiên, nửa người giấu trong bóng tối, nửa người lộ ra dưới ánh trăng, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào tôi.

“Chú Hai, sao chú lại ở đây?” Tôi bình tĩnh lại, vội vàng hỏi.

Chú Hai ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Chú Hai thức dậy đi đại tiện, đúng rồi, Tiểu Vũ, cháu cũng bị tiếng chó sủa làm cho không ngủ được hả?”

Nghe giọng nói chú Hai không có gì khác thường, trong lòng tôi cuối cùng cũng thả lỏng một cái, vội vàng trả lời: “Dạ, tiếng chó sủa ồn quá người...” Tôi chưa dứt lời đột nhiên cảm thấy rung mình một cái, bởi vì, tôi phát hiện ra, tiếng chó sủa đã ngừng từ lúc nào.

Lúc này, chú Hai hoàn toàn ra khỏi mái hiên chuồng lợn, than nhẹ một tiếng nói: “Chó trong thôn sẽ không vô duyên vô cớ sủa như vậy.” Khi đang nói chuyện, ông ấy ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng đang ngả về tây, vẻ mặt nghiêm túc, chân mày khẽ nhíu lại.

Tôi nghe ra trong lời nói của chú Hai có hàm ý, liền vội vàng hỏi: “Chú Hai, tại sao chó trong thôn lại sủa?”

Chú Hai nghe thấy vậy ngẩn người một lúc, nhưng rất nhanh có phản ứng, nhàn nhạt nói: “Chỉ sợ có thứ gì không sạch sẽ vào thôn.” Thở dài một tiếng, ông ấy nhìn về phía tôi nói: “Tiểu Vũ, đi ngủ đi, chó sẽ không sủa nữa.”

Tôi gật đầu, xoay người một cái, đột nhiên trong lòng cả kinh: Vì sao vừa rồi, giọng điệu của chú Hai rất chắc chắn, giống như ông ấy biết chó lúc nào sẽ sủa, lúc nào không sủa nữa.

Chuyện này ...

Tôi vội vàng xoay người nhìn về phía chú Hai, vô cùng kinh hãi, chỉ thấy sân nhà trống tuếch dưới ánh trăng, chú Hai đâu?

Chuyện gì đây? Tôi chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Đúng lúc này, sau lưng tôi đột nhiên vang lên một thanh âm, lẳng lặng nói: “Tiểu Vũ, cháu đang tìm gì vậy?”

“Chú Hai...” Tôi lại càng hoảng sợ, vội vàng xoay người, phát hiện đúng là chú Hai đang đứng sau lưng tôi.

Ông ấy lặng lẽ không một tiếng động đứng sau lưng tôi từ lúc nào?

Không đề tôi suy nghĩ nhiều, chú Hai lấy tay vỗ vỗ nhẹ vào bả vai tôi, nói: “Tiểu tử ngốc, làm gì mà ngẩn người ra vậy, được rồi, mau đi ngủ đi.”

Tôi máy móc gật đầu một cái, đi về phòng ngủ của mình, trong lòng không thể an yên.

“Rốt cuộc, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?” Tôi nghĩ mãi không hiểu, tôi thực sự không nghĩ ra tại sao chú Hai lại lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng tôi, ông ấy cũng không phải âm hồn? Hay vừa rồi tôi ngẩn người nên không nhận ra?

Tôi cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của chú Hai lúc nói chuyện, cảm thấy không có gì khác thường, nhưng trong lòng vẫn thấp thòm không yên, ngồi dậy.

Ngồi trên giường ngẩn ngơ một lúc, cuối cùng, tôi vẫn có cách nào xác định được. Nghĩ theo hướng tích cực nhất, tôi bắt đầu tin là nửa đêm chú Hai ra ngoài đi vệ sinh rồi tình cờ gặp tôi.

Sau nửa đêm ấy, chó trong thôn thực sự không kêu nữa, tôi ngủ rất ngon lành, ngủ một mạch đến tận bình minh.

Thức dậy thấy sương sớm trắng ngà che phủ ánh mặt trời mới mọc, trong lòng tôi tràn đầy vui vẻ, không hoài nghi chuyện đêm qua nữa. Chú Hai vẫn giống như trước đây, dậy rất sớm, thấy tôi còn hỏi tối qua tôi ngủ có ngon không. Không nghĩ ngờ gì nữa, những lời này ám chỉ nửa đêm hôm qua ông ấy đã nhìn thấy tôi, tôi xóa bỏ hoàn toàn những nghi ngờ trong lòng mình, ổn định lại, nở nụ cười.

Lúc này, thím Hai bỗng nhiên đi ra, nói: “Tối hôm qua tiếng chó sủa thực là âm ỉ a.” Khi nói chuyện, theo bản năng, bà ấy liếc nhìn chú Hai, không hiểu

sao, chú Hai giống như né tránh ánh nhìn ấy, rồi tầm mắt nhìn về phía khác.

Tôi cũng không chú ý đến sự khác thường của chú Hai, mà nhìn thím Hai nói: “Thím Hai, đêm qua, thím cũng bị tiếng chó sủa đánh thức ạ?”

Thím Hai ngáp một cái, dịu dàng nở nụ cười, nói: “Nửa đầu là bị đánh thức, nhưng gần sáng lại ngủ rất ngon.”

“Thím Hai chắc là không biết chuyện nửa đêm qua tôi và chú Hai gặp nhau ở trong sân.” Tôi trầm nghĩ.

Lúc ăn cơm sáng, chú Hai tuyên bố với chúng tôi, ông ấy bắt đầu ăn chay.

Chúng tôi không hiểu gì hỏi ông ấy tại sao lại vậy, chú Hai rất nghiêm túc nói, đêm qua ông ấy ngủ mơ, mơ thấy Địa Tạng Vương, ngài muốn ông ấy ăn chay để tiêu trừ tội nghiệt mà nửa đời trước mình đã tích lũy, nếu không đại họa lâm đầu, vạ lấy cho người nhà.

Nghe ông ấy nói một cách nghiêm túc, từng câu từng chữ rõ ràng, chúng tôi không biết nên nói gì cho phải.

Thím Hai trầm mặc một hồi, chợt cười mắng: “Cái người hồ đồ này, ông đi ăn chay đi, tất cả thịt trong nhà sẽ thuộc về mẹ con chúng tôi, sau này, thấy chúng tôi ăn thịt, ông cũng đừng có thêm đây.”

Nghe thím Hai nói giống như đối với quyết định của chú Hai cũng không có vấn đề gì, nhưng trong lúc lơ đãng, trong mắt hiện lên đau thương và lo lắng. Trong lòng tôi cũng âm ỉ đau xót, sợ dĩ, thím Hai thân nhiên đồng ý với quyết định của chú Hai, chẳng qua là không muốn cãi nhau với chú Hai, tránh cho tôi và em gái lo lắng.

Em gái không nhận ra bất kỳ khác thường nào, chỉ nghĩ chú Hai đang nói đùa, cười nói: “Ba, con không tin ba có thể kiên trì ăn chay, sau này, lúc nhìn thấy bọn con ăn thịt, ba cũng đừng có thêm nhé.”

Chú Hai ngược ngừng cười một cái, luôn miệng nói: “Sẽ không, sẽ không.”

Lúc ăn trưa, chú Hai quả thực không động đến một miếng thịt nào. Ông dùng trà nguội chan cơm, thức ăn chay cũng phải dùng nước trà rửa mới ăn, không dính một giọt nước sôi. Loại ăn chay nghiêm ngặt, cổ quái này khiến chúng tôi bất ngờ, trong lòng cũng có chút không tiếp thụ được. Em gái cố tình gấp thịt đưa qua đưa lại trước mặt chú Hai, dụ ông ấy ăn thịt. Nhưng lần này, chú Hai hoàn toàn thờ ơ, khiến em gái cảm thấy thất bại, không biết làm thế nào nữa.

Chú Hai đã nói trước, bây giờ, ông ấy dùng trà chan cơm, không dính một chút dầu tanh, thực hiện đúng lời hứa của ông ấy, chúng tôi hoàn toàn không còn lời nào để khuyên ông ấy nữa.

Nhìn chú Hai dùng trà chan cơm ăn trôi chảy, tôi chợt nhớ lại một chuyện khi còn nhỏ. Ở chỗ chúng tôi, sáng mừng một đầu năm phải đun trà nóng tể tổ tiên. Một lần, lúc ăn cơm, thấy cơm khô quá, lại thấy trên bàn thờ có ấm trà, tôi liền lấy một ít chan cơm. Sau khi chú Hai biết được, sợ đến mức lập tức đập vỡ bát của tôi*, còn tức giận với tôi mãi.

(*) Chỗ này, ta nghĩ chắc là mỗi người có một bát ăn cơm riêng. Nếu là, “chú Hai nhìn thấy, lập tức đập vỡ bát...” thì là cái bát Tiểu Vũ đang ăn cơm lúc ấy thôi. Còn đây là, “sau khi biết được” mới đập. I think so. =))

Lúc đó tôi còn nhỏ, không hiểu tại sao chú Hai lại như vậy, bị dọa sợ đến sững sờ. Sau đó, thím Hai vỗ về tôi một lúc, nói với tôi, trà trên bàn thờ đã từng cúng tổ tiên, nói cách khác, là đã bị quỷ dùng qua, dính âm khí, người sống uống vào sẽ có vấn đề, nhắc tôi sau này tuyệt đối không được dùng nước trà chan cơm nữa.

Bởi vì sự kiện này, cả nhà chúng tôi chưa từng có ai dùng nước trà chan cơm, không phải là nước trà chan cơm không thể ăn, mà ở trong tiềm thức chúng tôi đã coi nước trà chan cơm, đặc biệt là trà nguội chan cơm, càng giống như cho người chết ăn.

Nghĩ lại chuyện này, lại nhìn chú Hai đang dùng nước trà chan cơm, trong lòng tôi cảm thấy vương mắc, khó chịu, muốn hỏi nhưng lại thôi.

Nhưng mặt khác, chú Hai dùng trà nguội chan cơm, ước chừng ăn hết mấy bát, điểm này an ủi chúng tôi không ít, bởi vì trước đây, đồ dính dầu mỡ, ông ấy miễn cưỡng cũng chỉ có thể ăn được một bát cơm. Chúng tôi thấy, chỉ cần một người có thể ăn được mấy bát cơm, thân thể chắc chắn sẽ không yếu.

Chỉ cần là tốt cho chú Hai, chúng tôi sẵn lòng tập quen với tất cả mọi chuyện.

Lúc ăn cơm tối, thím Hai làm ra biến động, bà ấy đặc biệt vì chú Hai mà chuẩn bị một bàn đồ chay, hoàn toàn không dính chút dầu mỡ, thịt tanh nào. Chú Hai có vẻ rất cảm kích, lúc ăn cơm, Bác Cả đột nhiên sang nhà chúng tôi, thấy chú Hai ăn cơm chan trà nguội, vội hỏi chuyện gì xảy ra. Chú Hai kể với Bác Cả về giấc mộng kia của mình, Bác Cả cũng không nghi ngờ chú Hai làm mộng*, nhưng nhắc chú Hai không nên dùng trà nguội chan cơm, tránh cho người ngoài nhìn thấy lại hiểu lầm.

(*)Làm mộng: kiểu như là bịa ra ý.

Chú Hai tất nhiên hiểu lời của Bác Cả là có ý gì, ngày thứ hai, lúc ăn cơm, ông ấy không dùng trà nguội nữa mà đổi sang dùng nước lã chan cơm. Thím Hai lo ông ấy ăn như vậy sẽ hỏng dạ dày, nói buổi tối sẽ nấu cho ông ấy một nồi cháo loãng. Chú Hai bắt đầu uống nước lọc cháo loãng, cuối cùng cũng trở nên bình thường hơn nhiều. Khẩu vị cũng không tệ, mỗi bữa có thể uống mấy bát, điều này khiến tâm tư chúng tôi cũng ổn định không ít.

Bắt đầu từ đêm tôi và chú Hai trở về, cứ đến nửa đêm, toàn bộ chó trong Vân Long Bá lại điên cuồng kêu sủa không ngừng. Chuyện này khiến cho mọi

người bắt đầu không dám coi thường. Các thôn dân thảo luận, có phải có thứ gì không sạch sẽ vào thôn không, đề nghị lão trưởng thôn quyết định.

Sau khi suy nghĩ, lão trưởng thôn đi đến nhà chúng tôi, mời chú Hai đốt bùa chú, khu trừ tà ma cho cả thôn. Chú Hai gật đầu đồng ý, mang theo tôi đi vẩy bùa chú xung quanh thôn. Tôi vốn cho rằng chú Hai sẽ tự mình cầm kiếm gõ đào làm phép một phen, nhưng ông ấy lại không hề. Lúc tôi hỏi lý do, ông ấy chỉ nhàn nhạt nói không cần.

Sau khi vẩy bùa, trong thôn đích thực yên tĩnh mấy ngày, thôn dân càng thêm bội phục bản lĩnh của chú Hai, lúc nói chuyện với nhau, khen không dứt lời. Điều này khiến cho tôi và em gái đi trong thôn cũng cảm thấy trên mặt có hào quang, vô cùng tự hào về chú Hai.

Nhưng, ba ngày sau, đã xảy ra một chuyện làm oanh động cả Vân Long Bá.

Chuyện xảy ra vào một buổi chiều, thím Hai và em gái về nhà bà ngoại, chỉ có tôi và chú Hai ở nhà. Chập tối, tôi cắt cỏ cho heo về, thấy chú Hai đang xé bùa trừ tà dán trên vách tường trong phòng.

“Chú Hai, chú làm cái gì vậy?” Tôi giật mình hỏi.

Chú Hai thuận miệng đáp: “Những bùa chú này ban đêm nhìn rất chói mắt.”

“Chói mắt?” Cả người tôi nổi da gà, trợn tròn hai mắt nhìn ông ấy.

“Không đúng.” Chú Hai vội ho nhẹ một tiếng, sửa lời: “Ý của chú là, những bùa chú này cũng không có lợi ích gì, dán trên tường cũng không đẹp.”

Những bùa này đều là do chú Hai tự mình dán lên, nói là có thể tránh quỷ trừ tà, phù hộ cho cả nhà chúng tôi được bình an. Sao hiện tại ông ấy lại nói không dùng nữa, trong lòng tôi dấy lên nghi vấn, không giải thích nổi.

—Hết—

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Chó chết hết

Edit: Gió

Chú Hai trầm mặc một hồi, không hiểu sao đột nhiên cười khẽ một tiếng, nói: “Có chú Hai ở đây, quỷ tà gì cũng không dám tới.”

Một khắc ấy, thanh âm của ông ấy nghe vô cùng lạnh lùng mà mạnh mẽ, lại có vẻ rất xa lạ, tôi giật thót một cái, nhìn ông ấy, nói không nên lời. Chú Hai chợt quay sang phía tôi, cười ôn hòa một tiếng, đưa tay vỗ vỗ vai tôi nói: “Không có việc gì, đừng có lo.”

Nói xong câu đó, ông ấy tiếp tục đem tất cả bùa chú khắp các phòng trong nhà xé xuống. Lúc xé bức họa môn thần, chú Hai đột nhiên mồ hôi đầy đầu, cả người không khỏi run lên, có vẻ rất chật vật. Gắng gượng xé được bức họa môn thần bên trái xuống, ông ấy há miệng thở hổn hển, ngược mắt nhìn tôi nói: “Giúp chú xé môn thần bên phải xuống.”

Tôi không nói gì, xé bức họa môn thần bên phải xuống. Chú Hai thấy vậy, giống như thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Lần này, trông nhà cửa có vẻ đẹp hơn rồi.”

Tôi không biết ông ấy có ý gì, trong lòng có phần trầm xuống, không nói tiếp nữa.

Một mình ra phòng ngoài, tôi bắt đầu sinh ra hoài nghi đối với hành động của chú Hai, tôi thấy hành động của ông ấy thực sự là càng ngày càng khác thường. Nhưng hành động ngay sau đó lại khiến tôi xóa bỏ ngờ vực. Chú Hai từ trong phòng đi ra nói: “Trời đã tối đen rồi, thím Hai và em gái con còn chưa về, chúng ta cầm đèn pin đi đón họ đi.”

Tôi gật đầu mấy cái, vào trong nhà lấy đèn pin ra, cùng với chú Hai đi tới nhà bà ngoại ở thôn bên. Nhà bà ngoại ở thôn Long Báo, tôi và chú Hai vừa vào đến cửa thôn, một con chó săn đột nhiên từ đầu lao ra, điên cuồng sủa gâu gâu. Tôi giật mình, chú Hai lại rất bình tĩnh, bảo hộ tôi sau lưng, lẳng lặng nhìn con chó săn to lớn.

Tôi phát hiện ra, con chó săn khí thế hung ác, nhưng từ đầu đến cuối chỉ dám đứng sủa điên cuồng cách chúng tôi chừng một mét, sủa mấy tiếng lại sợ hãi gờ chân giậm một cái, nhìn rất buồn cười. Đúng lúc này, một giọng nói âm lãnh vang lên, quát: “Chết tiệt, con chó thối tha này, cút mau.”

Trong lời nói chứa đựng sự độc ác khiến cho người nghe cảm thấy người nói ra lời này sẽ lập tức bóp chết con chó săn to lớn trước mặt. Tôi phát hiện ra, giọng nói này là của chú Hai, cả người run lên.

Con chó săn nghe chú Hai quát xong, giống như bị điểm tử huyệt, lập tức nằm rạp xuống đất, toàn thân run rẩy, không ngừng rên ư ừ. Chú Hai hừ lạnh

một tiếng, không quản chuyện con chó nữa, dẫn tôi tiếp tục đi về phía trước. Cũng không biết có phải chịu ảnh hưởng của con chó săn không mà tôi và chú Hai đi qua chỗ nào, chó chỗ ấy đều sủa dữ dội, làm rung động cả thôn Long Bảo.

Khi tới nhà bà ngoại, thím Hai và em gái nhìn thấy tôi và chú Hai chấn động đến mức không biết nói gì. Lúc từ thôn Long Bảo trở về, không một con chó nào phát ra tiếng sủa lớn nữa, chỉ ò ò thấp giọng ô ô như đang khóc vậy.

Thím Hai nói nguyên nhân nhất định là do tôi, tôi cảm thấy không đúng, nhưng tôi hiểu được ý tứ trong lời nói của thím Hai, vội vàng thừa nhận. Từ nhỏ đến lớn, em gái đã sớm biết tôi kỳ lạ, đối với những chuyện như thế này cũng không sợ hãi nữa, ngược lại, hăm mộ nói tôi rất oai phong.

Còn chưa về tới nhà, thời tiết đột nhiên thay đổi, trời đêm vốn quang đãng, bây giờ bị mây đen bao phủ, cuồng phong gào thét, thổi lá cây ven đường bay phân phật. Trong đêm tối, bóng cây không ngừng lắc lư qua lại, giống như ma quỷ đang nhe nanh múa vuốt. Tiếp theo, sấm chớp rền vang, trời đất lúc sáng lúc tối. Em gái bị dọa nắm chặt lấy tay tôi, nói mình sợ. Tôi không ngừng an ủi em gái, nhưng kỳ thực trong lòng cũng rất gấp. Mưa đã bắt đầu rơi, nếu không muốn giẫm mưa, chúng tôi phải mau chóng trở về.

Cả nhà chúng tôi tăng nhanh tốc độ. Vừa về tới sân, mưa to như hện trước, xối xả giội xuống. Mái ngói vang lên những tiếng lạch cạch. Chúng tôi từ sân chạy vào phòng, vội vàng đóng cửa, một hạt mưa đập vào cửa giống như một viên đạn được bắn ra từ súng máy.

May mà cuối cùng, chúng tôi cũng kịp trở về nhà.

Ở trong nhà, dù bên ngoài có mưa to gió lớn cỡ nào, chúng tôi cũng không sợ.

Mưa như trút nước ầm ầm trút xuống hết lần này đến lần khác, toàn bộ trời đất lúc sáng lúc tối. Chúng tôi vừa ngồi được một lúc, bóng đèn đột nhiên phụt một tiếng, bị cúp điện. Tôi và em gái vội vàng vào bếp tìm nến và bật lửa. Lúc chúng tôi trở về phòng, thấp nền lên, phát hiện trong phòng chỉ còn mình thím Hai, không thấy chú Hai đâu cả. Thím Hai không thấy chú Hai ở đây, rõ ràng cũng kinh hãi, bà ấy nói, lúc này khi tôi và em gái đi tìm nến và bật lửa, rõ ràng chú Hai vẫn ngồi bên cạnh bà ấy, mặc dù trong phòng tối om không nhìn thấy gì, nhưng cũng không nghe thấy tiếng ông ấy đi ra ngoài nên bà ấy vẫn đinh ninh rằng chú Hai ngồi ở trong phòng.

Tôi thất kinh, vội vàng lo đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, phát hiện có một bóng dáng đang lảng lảng, đứng yên dưới mái hiên ngoài cửa lớn, ánh chớp lóe lên chiếu vào người đó, lúc sáng lúc tối.

“Chú Hai ở bên ngoài.” Tôi ngờ ngác nói, sau đó, lập tức chạy ra khỏi phòng đi tìm chú Hai.

Bên ngoài, mưa to gió lớn, vừa mới đi ra cửa chính, mưa đã hắt đầy mặt, tôi lấy che phía trước, cố gắng đi tới chỗ chú Hai, lớn tiếng hỏi: “Chú Hai, chú đứng đây làm gì? Quần áo ướt hết rồi.”

Chú Hai lảng lảng quay đầu lại nhìn tôi, sấm sét lại giáng xuống. Dưới ánh chớp, tôi thấy chú Hai đang mỉm cười, trong hoàn cảnh mưa dông chớp giạt như thế này, thoát nhìn có vẻ rất dọa người. Chú Hai nhìn tôi một lát, lại quay đầu nhìn về phía bầu trời đang mưa bão than nhẹ một tiếng: “Mưa thật tốt.” Nói xong chợt cười thành tiếng.

Tôi không hiểu ông ấy có ý gì, chỉ lớn tiếng nói: “Chú Hai đi vào nhà thôi, đã thấp đèn rồi.”

Chú Hai lặng yên không tiếng động xoay người, cùng tôi đi vào nhà.

Trong đêm dông ấy, không ai nghĩ tới lại xảy ra một chuyện kinh khủng.

Sáng hôm sau, mưa lớn đã ngừng, tôi và em gái đi ủng lên núi cắt cỏ, còn chưa ra khỏi cổng đã nghe thấy một tin khủng khiếp.

Chó cả thôn đã chết!

Đêm mưa gió hôm qua, mọi người được ngủ một giấc thật sâu, còn chó toàn thôn thì không biết đã bị dã vật nào cắn chết.

Tôi và em gái qua nhà Bác Cả xem, con Xám nhà ông ấy cũng không thể thoát được, chết gần ổ rom. Theo Bác Cả nói, tối qua, con dông vừa ập đến, điện cũng mất luôn, vì vậy, bọn họ đều đi ngủ rất sớm, hơn nữa, ngủ rất sâu, không nghe thấy bất cứ tiếng động nào. Buổi sáng, liền thấy con Xám nhà mình chết ngắc đầu.

Không biết trước khi chết, con Xám nhìn thấy thứ gì kinh khủng mà hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt, vết thương trí mạng ở trên cổ, hai hàng máu rã để lại hai lỗ máu, giống như là bị một vật sống gì đó cắn chết. Mọi người bàn tán ầm ĩ, tôi nhìn kỹ dấu răng trên cổ con Xám, chợt cả kinh, bởi vì, tôi phát hiện, dấu răng kia không giống dấu răng động vật, mà giống của ... Người!

Sự phát hiện này khiến tôi ngay người hoảng sợ.

Tại sao lại là dấu răng người, người nào có thể một đêm cắn chết chó cả thôn? Chưa nói tới chuyện đó, chỉ riêng chuyện người cắn chết chó đã đủ kinh khủng rồi.

Tôi không dám đem phát hiện của mình nói với mọi người. Thế nhưng, trưa hôm đó, khi tôi và em gái đang mang cỏ trở về thôn lại nghe thấy có người nói chó là bị người cắn chết, chúng tôi còn thấy có hai người đàn ông mặc cảnh phục xuất hiện ở nhà Bác Cả, đang tập hợp thôn dân hỏi tình huống lúc đó. Hai người đàn ông này đúng là cảnh sát của đồn công an gần đây, tôi đoán là Bác Cả báo án, cho nên bọn họ mới tới điều tra.

Tôi và em gái đứng bên cạnh nhìn một lúc, thấy hai viên cảnh sát sau khi nghe xong tình huống tất cả thôn dân nói lại, cau mày, dường như cảm thấy vụ án này rất khó làm. Đúng lúc này, đột nhiên Lý mặt rỗ say khướt đi tới, vừa đi vừa điên cuồng lớn tiếng hét: “Đồ chó chết này, đáng chết, chết hay lắm Ha ha!”

Hai viên cảnh sát đang lo án khó phá, nghe thấy Lý mặt rỗ nói những lời này, rõ ràng đều hướng nghi ngờ về hắn, quát to một tiếng, tiến lên bắt hắn lại, quát hỏi có phải hắn cắn chết chó của cả thôn không. Lý mặt rỗ uống say, gan cũng lớn, bị viên cảnh sát bắt lại cũng không sợ, cọt nhả nói là hắn thì sao, những con chó này đáng bị chết.

Lý mặt rỗ từng bị chó nhà họ Trần trong thôn cắn bị thương ở chân, cho nên, trong lòng rất oán hận lũ chó, bây giờ, thấy chó toàn thôn chết hết, khẳng định hắn là người vui mừng nhất. Tôi đoán, hắn vì chúc mừng chuyện này nên mới uống say, chỉ có điều, tôi cảm thấy, chó trong thôn không phải bị Lý mặt rỗ cắn chết. Không nói đến phẩm hạnh của hắn cũng không tệ, chỉ nói đến việc cắn chết nhiều chó như vậy mà không bị phát hiện, đối với hắn mà nói, là nhiệm vụ tuyệt đối không thể hoàn thành.

Nhưng hai viên cảnh sát sẽ không nghĩ nhiều như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy Lý mặt rỗ là tình nghi lớn nhất, muốn dẫn hắn về đồn thẩm vấn. Bên cạnh có một số thôn dân nói đỡ cho Lý mặt rỗ, nhưng vô dụng, Lý mặt rỗ vẫn bị cảnh sát mang về đồn xét hỏi. Buổi chiều, hắn lại bị cảnh sát đưa về, ngay trước mặt mọi người, hắn cúi đầu thừa nhận là hắn cắn chết toàn bộ chó trong thôn, cũng nói tình nguyện bồi thường cho mọi người.

Mọi người đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, có người hỏi Lý mặt rỗ tại sao lại làm như vậy, hắn ấp úng nói là do bị tiếng chó sủa ban đêm làm cho bức mình. Nếu đương sự đã thừa nhận, mọi người còn có thể nói gì được nữa. Sau khi hai viên cảnh sát rời đi, trưởng thôn đích thân đứng ra tra hỏi hắn, Lý mặt rỗ bỗng nhiên đổi giọng, nói chuyện không phải do hắn làm, hắn bị ép phải nói như vậy.

Cuối cùng cũng không giải quyết được gì, mọi người bằng lòng tin lời Lý mặt rỗ nói, chuyện chó chết giống như một bóng ma vậy trong lòng mọi người. Lão trưởng thôn lại đề nghị chú Hai mang tôi đi vầy bùa chú khắp thôn. Lần này, ông ấy đề tôi mang theo kiếm gỗ đào của ông ấy đi. Đến lúc rải bùa chú ở cửa thôn, chú Hai bảo tôi đưa kiếm gỗ đào cho ông ấy, đứng cạnh thôn thờ dài nói không biết chó chết có phải là điềm xấu xuất hiện không.

Khi chú Hai vừa nhận lấy kiếm gỗ đào, trong chớp mắt lưng khom xuống giống như kiếm gỗ quá nặng vậy.

Tôi thấy tay cầm kiếm của ông ấy không ngừng run rẩy, sắc mặt cũng rất khó coi. Lão trưởng thôn hỏi ông ấy làm sao vậy, chú Hai lắc đầu nói không sao, sau đó có phần khó khăn quơ kiếm lên, bắt đầu làm phép. Làm phép xong xuôi, chú Hai đầu đầy mồ hôi, sắc mặt u ám, cả người run rẩy, thanh kiếm gỗ đào ném trên mặt đất, nhìn tôi và lão trưởng thôn nói: “Sau này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.”

Tôi và lão trưởng thôn thấy chú Hai mệt mỏi khác thường như vậy, nhất định là làm phép tiêu hao rất nhiều sức lực, không có một nghi ngờ nào khác. Mà nhìn chú Hai làm phép nghiêm túc như vậy, lão trưởng thôn cũng như được uống một viên thuốc an thần. Lúc trở về, tôi cầm kiếm gỗ đào cho chú Hai, hỏi ông ấy có biết rốt cuộc chó trong thôn là bị vật gì cắn chết không, sắc mặt chú Hai trở nên ngưng trọng lắc đầu một cái, nhìn về phía sau núi, không nói gì.

Sáng hôm sau, thím Hai đột nhiên lên con sọt nghiêm trọng, không dậy nổi.

Tôi và em gái không ngừng lo lắng, chú Hai để tôi và em gái ở nhà trông thím Hai, còn mình thì lên phố mời bác sĩ về. Chú Hai vừa đi không bao lâu, thím Hai bỗng nhiên tỉnh lại, nhìn thấy chúng tôi vội hỏi chú Hai đi đâu. Tôi nói chú Hai lên phố mời bác sĩ, thím Hai nghe xong ngẩn người một lúc, sau đó bảo em gái đi nấu cho bà ấy bát canh gừng, cố ý chỉ giữ lại mình tôi.

Tôi cảm thấy hình như thím Hai có chuyện gì đó chỉ muốn nói với mình tôi, nhìn bà ấy, chờ bà ấy nói. Thím Hai muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng, cái gì cũng không nói. Tôi hỏi thím Hai rốt cuộc là làm sao vậy. Thím Hai lẳng lặng quay đầu nhìn về phía trên gác, thấp giọng nói không có chuyện gì, chỉ là bị lạnh một chút mà thôi.

Thực tế, tôi đã sớm để ý thấy phòng của chú Hai và thím Hai có một loại âm lãnh vô hình, trước đây, thím Hai nói có thể là do sàn nhà ẩm ướt, cũng không chú ý đến chuyện này, tôi cũng không nghĩ nhiều. Xem ra bây giờ, chính thím Hai cũng đã cảm nhận được có gì đó bất thường.

— Hết —

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Hang quỷ

Edit: Gió

Nhớ lại ngày tôi và chú Hai nhận công việc kia, tôi mơ hồ cảm thấy, hình như trên người chú Hai hơi tỏa ra khí lạnh. Bởi vì thời tiết bây giờ, nên mặc dù trước kia có phát giác ra, nhưng chúng tôi cũng không quá để ý. Dù sao, thời tiết nóng như thế này, cũng có một số người cho người ta cảm giác mát mẻ khi đến gần, nhất là các bác gái.

Bây giờ, Thím Hai lại xảy ra tình trạng này, khiến cho nghi ngờ trong lòng tôi lại từ từ dâng lên.

Thím Hai im lặng một lúc, bỗng nhiên quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm túc hỏi ngày đó tôi và chú Hai ra ngoài làm pháp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến chuyện chú Hai phải chịu nhục nhã ở Sư Nha Bá ngày đó, trong lòng tôi không khỏi đau xót, không chịu được nữa, kể đúng sự thật cho thím Hai nghe. Lúc trước, tôi đã quyết định không đem chuyện này nói cho người ngoài nghe, nhưng Thím Hai không phải người ngoài, bà ấy là vợ của chú Hai, đương nhiên có quyền được biết những chuyện này.

Thím Hai nghe tôi nói chú Hai ở Sư Nha Bá bị làm nhục, nước mắt trào ra, không nhìn được bắt đầu khóc. Em gái nghe thấy tiếng khóc, vội vã chạy vào hỏi, thím Hai vội nín khóc nói mình không sao. Em gái bán tín bán nghi nhìn chúng tôi một cái, sau đó buồn bực chu cái miệng nhỏ đi ra ngoài, tôi cũng theo em gái ra ngoài.

Chú Hai mời bác sĩ đến khám cho thím Hai, nói thím Hai bị nhiễm khí lạnh, kê thuốc xong, dặn chúng tôi chú ý chăm sóc thím Hai, đừng để thím ấy dính nước lạnh. Sau khi bác sĩ đi, chú Hai ngồi một mình ở ngoài nhà một lúc, sau đó đi vào phòng, sau khi suy nghĩ một chút, nói với chúng tôi, có thể khi ông ấy đi làm pháp sự bị ám khí người chết quán thân, làm cho cơ thể phát ra khí lạnh, khiến thím Hai bị cảm lạnh phát sốt, cho nên quyết định, ông ấy và thím Hai tạm thời ngủ riêng, ông ấy sẽ dựng tạm một cái phản ở phòng sưởi bên cạnh.

Lời nói của chú Hai rất nghiêm túc, chúng tôi gần như không suy nghĩ nhiều, dễ dàng tin lời ông ấy. Nếu như trên người chú Hai thực sự dính âm khí, vậy thì có thể giải thích được tất cả những bất thường lúc trước. Chỉ có điều, nghe chú Hai nói phải tách ra ngủ riêng, thím Hai trầm mặc một hồi lâu. Thím Hai và chú Hai lấy nhau đã mười mấy năm, ở chung một nhà, dù cho có lúc cãi nhau nhưng cũng chưa từng tách ra ngủ như vậy. Chú Hai thấy sự lo lắng và bi thương trong mắt thím Hai, vội vàng trấn an bà ấy nói, mặc dù trên người ông ấy dính âm khí nhưng không có việc gì, chỉ cần uống chút bùa, rất nhanh có thể trở lại bình thường như trước.

Trong nhà, mọi chuyện đại sự đều do chú Hai quyết định, nghe chú Hai nói như vậy, thím Hai cuối cùng cũng gật đầu một cái, để cho chú Hai không phải dựng phản bên ngoài, sau này, bà ấy sẽ ngủ cùng em gái, phòng này để lại cho chú Hai ngủ. Chú Hai không nói gì, lặng lẽ gật đầu.

Lúc xế chiều, chú Hai cầm hai lá bùa vừa vẽ xong từ trong nhà đi ra, cho vào chén sứ, đốt thành tro, lại rót nước vào, sau đó uống sạch nửa chén nước đen thui. Tôi, thím Hai và em gái đứng bên cạnh lo lắng nhìn, chỉ thấy sau khi chú Hai uống bùa xong, miệng mím chặt, mặt lúc trắng lúc đỏ, đỏ mồn hôi trán, dường như rất khó chịu.

“Ba, ba không sao chứ?” Em gái không nhìn được nữa lên tiếng hỏi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Chú Hai không lên tiếng, lắc đầu một cái, đột nhiên nghiêng đầu qua một bên, ọc một tiếng, bùa chú vừa uống phun đầy đất, ho khan không ngừng. Chúng tôi hoảng sợ, vội vàng vỗ lưng cho ông ấy, hỏi ông ấy có sao không.

Chú Hai ho khan mấy tiếng, sắc mặt u ám, ngẩng đầu nhìn chúng tôi, gượng cười, nói: “Tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi, bùa chú này thật có tác dụng.”

Thấy ông ấy không có gì giống đang giả vờ, cuối cùng chúng tôi cũng yên tâm.

Chạng vạng tối, tôi và chú Hai ngồi trong sân, tôi phát hiện ra, không biết vô tình hay cố ý, chú Hai luôn nhìn về phía sau núi, chân mày chau lại, ánh mắt nghi ngờ, tôi không nhẫn nại được nữa, hỏi ông ấy đang nhìn cái gì.

“Không có gì.” Chú Hai xoay đầu lại nhìn tôi cười nói.

Yên lặng một lúc, chú Hai đột nhiên nhìn tôi hỏi: “Tiểu Vũ, con có muốn học đạo thuật không?”

“Đạo thuật?” Tôi hơi sững sốt.

Chú Hai quay đầu, nhìn về phía trước như tự nói một mình: “Con từ nhỏ đến lớn đã rất thông minh, chắc chắn học đạo thuật cũng rất có ngộ tính.”

Nhắc đến lại nhớ, hồi nhỏ tôi đã từng nói chú Hai dạy tôi bắt úy trừ tà, nhưng lúc ấy chú Hai nói bắt quỷ trừ tà là bằng môn tà đạo, muốn tôi tập trung tinh thần đọc sách, sau này, tôi chuyển tâm đi học, cũng không nhắc lại chuyện học đạo thuật nữa. Bây giờ, chú Hai đột nhiên hỏi tôi có muốn học đạo thuật không, không biết là có dụng ý gì. Nhưng chỉ thoáng do dự một chút, tôi gật đầu, khẳng định nói: “Chú Hai, con đương nhiên muốn học đạo thuật.”

Chú Hai không ý kiến gì, chợt than nhẹ một tiếng nói: “Trong nhà, chỉ có mình con là con trai, chú Hai chỉ có thể đem đạo thuật truyền lại cho con, con bằng lòng học thì tốt quá rồi.”

Trong giọng nói của chú Hai, dường như có chút bi thương, giống như đang nói lời trần trụi vậy, tôi cũng không khỏi đau lòng, trong mắt hiện lên hơi nước, khẽ nghẹn ngào nói: “Chú Hai, chú ... Chú không sao chứ?”

“Nhóc con, ngươi làm sao vậy?” Chú Hai nhìn tôi kỳ quái, “Chú Hai đương nhiên không sao, không những không sao mà còn càng ngày càng tốt hơn...”

Càng nói, thanh âm của ông ấy càng giống như tiếng than vãn kéo dài, vô cùng quý dị.

Tôi nhìn ông ấy, kinh ngạc nói không nên lời.

Từ trên người, chú Hai lấy ra một quyển sách cổ buộc chỉ, vẫn một mực cất kỹ không cho ai nhìn thấy, đưa cho tôi, nhẹ giọng nói: “Quyển sách này là hồi còn trẻ chú Hai giúp người ta chuyển mộ phần, đào được trong mộ, phần trên có một số đạo thuật, bây giờ, chú Hai chính thức truyền cho con.”

Tôi nhận lấy quyển sách buộc chỉ, phát hiện trên bìa sách ó vàng đầy dầu mỡ có mấy chữ cổ: Cửu nự thần sách.

Mở sách ra, bên trong đều là chữ phồn thể, viết thẳng hàng từ bên phải qua bên trái, còn có một số hình vẽ cổ xưa kỳ quái, mơ hồ cảm thấy một loại khí tức vừa huyền bí lại uy nghiêm phủ vào mặt.

Từ trước tới nay, tôi chưa từng nghe thấy quyển sách nào có tên là Cửu nư thần sách, đọc lướt qua thấy nội dung bên trong đều là những điều không tầm thường, trong lòng xuất hiện mấy phần kính sợ, trân trọng cất đi. Chú Hai dặn tôi, cho dù có chuyện gì cũng không được vứt quyển sách này đi. Tôi nghiêm túc đáp ứng ông ấy. Thực ra, không cần chú Hai phải nói, đối với tôi, quyển sách này như báu vật gia truyền, ý nghĩa to lớn, tôi làm sao có thể vứt bỏ được.

Giữa trưa ngày thứ hai, khi chúng tôi vừa ăn cơm xong, Hoàng đại gia trong thôn đột nhiên chạy tới nhà chúng tôi cầu khẩn, nói có chuyện cần chú Hai ra tay giúp đỡ. Trước kia, bởi vì chuyện bò ăn hoa màu, nhà chúng tôi và nhà Hoàng đại gia từng xảy ra va chạm. Tôi và em gái còn đánh nhau với Hoàng lão tam, cháu trai của Hoàng đại gia, cho nên bây giờ thấy Hoàng đại gia, chúng tôi đều không vui, không muốn để cho chú Hai đồng ý giúp nhà bọn họ.

Chú Hai cũng không lập tức trả lời, mà vẻ mặt nghiêm túc, vô cùng kiên nhẫn hỏi Hoàng đại gia rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Hoàng đại gia đau xót thờ dài đem mọi chuyện kể lại cho chúng tôi. Thì ra là cháu trai Hoàng đại gia, Hoàng lão tam sáng nay đi ra sau núi, sau khi trở về giống như phát điên, miệng không ngừng kêu: “Có quý, có quý.” Hơn nữa còn đánh loạn người khác. Hoàng đại gia tức giận, đem hán cột vào cửa chuồng bò, Hoàng lão tam liền sùi bọt mép, hai mắt trắng dã. Lần này, Hoàng đại gia thực sự sợ hãi, vội mặt dày tìm đến nhờ chú Hai.

Sau khi nghe xong chuyện đã xảy ra, chú Hai trầm ngâm không nói, cũng không có đáp ứng giúp Hoàng đại gia.

Hoàng đại gia nghĩ đến đụng chạm trước kia cùng nhà chúng tôi, nhất thời hiểu dụng ý của chú Hai, đột nhiên kêu một tiếng, quỳ xuống trước chú Hai. Chú Hai biến sắc, vội vàng đưa tay đỡ hán, nhân dịp nói: “Đưa tôi đi xem một chút.”

Mặc dù chúng tôi không ưa một nhà Hoàng đại gia, nhưng thấy Hoàng đại gia ăn nói khép nép đến mức này, cũng không nói gì thêm, tôi và em gái tò mò đi theo chú Hai sang nhà họ Hoàng.

Lúc thấy Hoàng lão tam, chúng tôi cũng bị dọa sợ. Chỉ thấy dây trói Hoàng lão tam trên cửa chuồng bò đã bị cời xuống, đang đuổi giết heo trong sân, hai mắt tròn tròn, mặt xanh lét, trong họng phát ra tiếng khanh khách.

Chú Hai thấy vậy lập tức biến sắc, khẽ run rẩy lấy bùa chú ra, bỗng nhiên quát to một tiếng, vỗ một cái, đem bùa chú dán lên trán Hoàng lão tam, sau đó cúi người nắm tay, miệng niệm chú ngữ.

Một lúc sau, Hoàng lão tam chột ngồi thẳng dậy, bùa dán trên trán rũ xuống mặt, thoát nhìn giống như cương thi, đáng sợ rất đáng sợ.

“Thái Thượng đạo tôn, ngũ phương Đế quân, thiên linh linh, địa linh linh, lập tức nghe lệnh!”

Mặt chú Hai đỏ lên, quát một tiếng, đưa tay đặt mạnh vào giữa trán Hoàng lão tam.

Cả người Hoàng lão tam giống như bị điện giật, run rẩy một hồi, sau đó đột nhiên “Oc” một tiếng, há mồm khạc ra một ngụm gì đó tanh hôi, đen thui lù, tiếp đó bịch một tiếng, ngã nằm trên đất giống như lợn chết, lồng ngực phập phồng kịch liệt, thở hổn hển.

“Niếp thiên sư, chuyện này...” Hoàng đại gia thấy bộ dạng cháu trai như vậy, lại càng hoảng sợ, lo lắng nhìn về phía chú Hai.

Chú Hai chậm rãi thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Hán không sao.”

Đúng lúc này, Hoàng lão tam giống như từ trong ác mộng giật mình tỉnh dậy. Hoàng đại gia kinh hô một tiếng, đỡ hán dậy, mừng đến chảy nước mắt, không ngừng cúi người nói tạ ơn chú Hai. Hoàng lão tam tự mình bóc lá bùa trên trán xuống, nhìn ông nội, vẻ mặt mờ mịt. Hoàng đại gia kéo hán qua, để hán quỳ xuống tạ ơn chú Hai. Hoàng lão tam ý thức được là chú Hai đã cứu hán, cũng không do dự, ồm một cái quỳ xuống trước người chú Hai.

Chú Hai không để ý, khẽ phất tay bảo Hoàng lão tam đứng lên nói chuyện.

“Lão tam, rốt cuộc, người đã nhìn thấy gì ở sau núi?” Ánh mắt chú Hai tĩnh lặng, nhìn chằm chằm Hoàng lão tam hỏi.

Hoàng lão tam hơi ngần ra, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng, nói: “Trong núi có quý, có quý...”

“Cứ từ từ nói!” Chú Hai trầm giọng quát một tiếng, đè bả vai hán lại.

Hoàng lão tam thoáng tỉnh táo lại, sau đó từ từ nói cho chúng tôi biết, phía sau sườn núi Đầu Chó, xuất hiện một cái hang tối om, bên trong có quý. Chú Hai lập tức bảo Hoàng lão tam dẫn đường đưa mọi người đi xem, tôi và em gái cũng đi theo. Đi qua đường đá lên núi thấp thoáng bóng cây, chúng tôi tới chỗ sườn núi Đầu Chó âm u, nhìn thấy tình cảnh thực tế, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Sở dĩ sườn núi này được gọi là Đầu Chó, vì phía trên đỉnh sườn núi, thoát nhìn rất giống một cái đầu chó to lớn, đây là đỉnh núi thuộc về Vân Long Bá chúng tôi, không ai không biết, trước đây, tôi và em gái còn hay lên đây thả bò. Có lẽ, do cơn mưa lớn mấy đêm trước, đất trên sườn núi Đầu Chó bị sạt lở, sau khi sụt xuống, lộ ra một cái hang sâu hun hút, không ngừng tản ra những đợt khí lạnh ẩm ướt, khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

“Ồ trong đó ... có quý...” Hoàng lão tam chỉ vào lỗ hổng trên sườn núi, trong lòng vẫn còn sợ hãi, run giọng nói.

Một phần núi bị sụt lún lại có thể sụt thành một cái hang, tôi cũng cảm thấy khó tin, hơn nữa, nhìn cái hang sâu thẳm, giống như thông xuống cửa địa ngục

âm u, trong lòng cũng hơi rụt lại.

Mọi người đứng trong rừng cây phía dưới cái hang, gương mặt dò xét, sau đó đều nhìn về phía lão trưởng thôn, để cho ông ấy quyết định. Lão trưởng thôn thờ dài một tiếng, lại nhìn về phía chú Hai, nói: “Văn Sơn, cậu là đạo sư, hiểu ngũ hành phong thủy, hãy đưa ra ý kiến đi.”

Tôi phát hiện, từ lúc bắt đầu đi lên núi Đầu Chó, chú Hai vẫn luôn nhủ chặt chân mày, vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt thoáng hiện lên sự kinh nghi. Nghe xong lời lão trưởng thôn, ông ấy ho nhẹ một tiếng, nói: “Chú Trần Ngũ, trong hang này là nơi hung thần ác sát, tập trung âm khí, vô cùng nguy hiểm, nhất định không được để cho bất kỳ người nào đi vào.”

Ở trong thôn, chú Hai cũng có mấy phần uy tín, lời nói của ông ấy cũng rất có phân lượng. Nghe ông ấy nói vậy, các thôn dân đều hít một ngụm khí lạnh.

“Văn Sơn, chỗ hung thần như vậy, có thể gây nguy hại cho thôn chúng ta không?” Trưởng thôn lo lắng hỏi.

Sắc mặt chú Hai ngưng trọng, khẽ lắc đầu một cái, nói: “Chờ cháu dùng ít bùa chú niệm phong nơi này lại, sẽ không có chuyện gì nữa.”

—Hết—

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Cô gái tới từ nội thành

Edit: Gió

Nghe chú Hai nói cũng không chắc chắn, tôi biết mọi chuyện không đơn giản, trong lòng cũng thấp thỏm không yên.

Dường như nhìn ra sự lo lắng của mọi người, chú Hai bổ sung thêm một câu: “Mọi người yên tâm đi, có Niếp Văn Sơn ta ở đây, thứ gì cũng không dám làm cản.”

Nghe chú Hai nói tự tin như vậy, bà con cũng yên tâm mấy phần.

Sau đó, chú Hai bảo trưởng thôn sai người xuống chân núi lấy lên mấy cuộn dây thừng, vây kín chu vi bốn phía cái hang giống như cảnh giới tuyến vậy, tôi và em gái về nhà lấy kiếm gỗ đào cho chú Hai và một bó lớn bùa chú, cầm lên sườn núi Đầu Chó. Chú Hai để những người khác rời khỏi sườn núi, chỉ còn lão trưởng thôn, tôi và em gái ở lại hỗ trợ.

Chúng tôi đem từng lá bùa vẽ đồ chú đồ tươi treo dọc theo dây thừng, một lát sau, trên dây thừng đã treo đầy bùa chú, nhẹ nhàng lay động theo gió, lộ ra mây phân uy nghiêm thần bí. Tôi thấy chú Hai một mình đi về phía cửa hang, trong tay cầm kiếm gỗ đào, chân đạp thất tinh*, quơ múa, miệng lầm bầm.

Qua một lúc lâu, chú Hai đột nhiên quát to một tiếng, cầm kiếm gỗ đào xuyên qua bùa chú nhuộm máu, xoạt một tiếng cắm vào bùn đất phía trước hang, giống như đang dùng kiếm trấn áp, ngăn cản thứ gì đó.

Khom người, há miệng thở dốc một lúc, chú Hai đi xuống, khi ông ấy đi tới trước mặt chúng tôi, tôi thấy mặt ông ấy đỏ lên, mặt đến muốn là đi.

“Ba, ba không sao chứ?” Em gái nắm chặt tay chú Hai, lo lắng hỏi. Vừa mới hỏi xong, đột nhiên buông tay chú Hai ra, kinh hô một tiếng, “Ba, sao tay ba lạnh như vậy?”

Tôi cũng kinh hãi, vội cầm tay chú Hai xem thử, quả nhiên, thấy tay ông ấy lạnh như một khối hàn băng, nhận không được hỏi: “Chú Hai, chú không sao chứ?”

“Không sao.” Chú Hai lắc đầu một cái. “Đi thôi, chúng ta trở về nhà thôi.”

Mặc dù, tôi và em gái lo lắng cho chú Hai, nhưng thấy ông ấy không nói nhiều, cũng không tiện hỏi lại.

Ngay sau đó, tôi, em gái, lão trưởng thôn và chú Hai rời khỏi sườn núi Đầu Chó.

Trong lúc đi xuống sườn núi, trong lòng tôi nổi lên cảm giác bất an mãnh liệt, cảm thấy trong hắc động phía trên, có một con mắt thật to đang nhìn chằm chằm vào tôi, khiến cho lưng tôi không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Cuối cùng, tôi không nhận được, quay đầu lại nhìn về phía cái hang trên sườn núi Đầu Chó. Vừa mới nhìn, tôi đã bị dọa đến thất thanh, hoảng hồn, ngã ngồi trên mặt đất.

“Anh, anh làm sao vậy?” Em gái lại càng hoảng sợ, vội vàng đỡ tôi đứng lên, hỏi.

Tôi hoảng sợ chỉ về phía cái hang trên sườn núi, run giọng nói: “Mọi người nhìn, mọi người nhìn xem...”

“Nhìn cái gì?” Em gái nhìn thoáng qua cái hang, khó hiểu nhìn về phía tôi, lẩm bẩm nói.

Chú Hai và lão trưởng thôn nhìn thoáng qua cái hang, cũng quay đầu nghi ngờ nhìn tôi.

“Tiểu Vũ, con thấy cái gì?” Chú Hai nhìn chằm chằm vào tôi hỏi.

“Con... Vừa rồi, hình như con nhìn thấy một bóng người, mặc quần áo trắng...” Tôi không tự tin nói. Vừa rồi, thực sự tôi đã nhìn thấy một người mặc quần áo trắng đứng trước cửa hang, nhưng tôi chỉ chớp mắt một cái đã biến mất, chính tôi cũng hoài nghi không biết có phải mình bị hoa mắt hay không.

“Anh, phía trên không có cái gì mà, có phải anh bị hoa mắt không?” Em gái nói.

Tôi không nói gì, lão trưởng thôn và chú Hai kinh nghi bất định liếc tôi một cái, nhưng cũng không nói gì.

Bỗng nhiên, chú Hai chụp lấy vai tôi, vỗ nhẹ, nói: “Không sao, đi thôi.”

Lúc đó, tôi thực sự hy vọng là mình hoa mắt.

Hôm đó, toàn bộ thôn dân Vân Long Bá đều nghị luận về chuyện cái hang trên sườn núi Đầu Chó, một số thôn dân lúc trước không đi xem, buổi chiều cùng nhau kết bạn đi về phía núi Đầu Chó, nhưng bởi vì lão trưởng thôn đã nghiêm khắc cảnh cáo, mọi người không thể đến gần cái hang, nên những người này chỉ dám đứng xa xa dưới sườn núi nhìn lên.

Thím Hai nghe chúng tôi nói cái hang kinh khủng như thế nào nên cũng không dám đi xem.

Chuyện sườn núi Đầu Chó rất nhanh truyền sang các thôn kế bên, mỗi ngày tôi đều thấy người từ những thôn xung quanh đến thôn chúng tôi, nói muốn lên sườn núi Đầu Chó nhìn một cái. Lão trưởng thôn trông thấy những người này, nghiêm túc cảnh cáo, bảo bọn họ dù sao cũng không nên đến gần hang tôi, tránh cho bọn họ tự rước họa vào thân. Đa số mọi người từ xa thấy bùa chú bay phấp phới trước cửa hang, biết rõ lợi hại, không đi lên nữa. Nhưng đến ngày thứ ba, có mấy người đàn ông từ Sur Nha Bá đến, ý mình gan lớn, không nghe lão trưởng thôn khuyên, nhất định muốn đi vào hang tôi nhìn một chút.

Kết quả, mấy người đàn ông kia vừa vào không bao lâu, đã kêu khóc om sòm, kêu cha gọi mẹ lao xuống chân núi.

Lúc ấy, tôi cũng ở đó, thấy mấy gã đàn ông như trâu cao ngựa lớn sợ choáng váng chạy xuống chân núi, vô cùng vui vẻ. Không phải là tôi cười trên sự đau khổ của người khác, mà bởi vì trải qua chuyện chú Hai ở Sur Nha Bá, khiến tôi không có hảo cảm với tất cả người Sur Nha Bá. Huống hồ, mấy gã này là tự tìm đến.

Sau đó, tôi nghe nói, mấy gã này sau khi trở về đều trở thành đồ vô dụng, một người bị liệt, một người ngớ ngẩn, hai người khác biến thành người thực vật, muốn sống không được mà chết cũng không xong. Có bốn gã đó làm gương, dần dần người ở những thôn khác cũng không dám đến xem cái hang trên sườn núi Đầu Chó nữa. Tôi nghe thím Hai nói, rất nhiều người bên ngoài thôn đều gọi cái hang này là Hang Quý, truyền đi vô cùng thần kỳ, vô cùng kinh khủng.

Hang Quý, tôi cảm thấy cái tên này cũng không tồi. Thật lòng mà nói, tôi cũng rất tò mò về Hang Quý. Nhưng tôi biết lợi hại trong đó, nên cũng không dám tùy tiện đi xem.

Tôi vốn cho rằng chuyện Hang Quý cứ thế là kết thúc.

Nhưng không quá hai ngày sau, lại thêm một bi kịch nữa xảy ra.

Hôm đó, tôi và em gái đi hái ớt, lúc về tới cửa thôn, thấy có mấy nam nữ trẻ tuổi lưng đeo ba lô đang đứng ở cửa thôn, nhìn ngó vào phía trong thôn, nhỏ giọng bàn bạc cái gì đó. Tôi thấy quần áo của bọn họ và người trong thôn rất khác nhau, gọn gàng, sạch sẽ, tươi sáng, nghĩ bọn họ có thể là từ nội thành tới. Nói đến chỗ chúng tôi, non xanh nước biếc, ngày trước, khi chưa có chuyện đặc biệt này, vào mùa hè cũng có một số người từ thành phố đến những mỏm núi xung quanh du ngoạn, cho nên cũng không lấy làm kỳ lạ. Nhưng bởi vì vừa xuất hiện chuyện Hang Quý trên núi Đầu Chó, cho nên tôi không khỏi hoài nghi, mấy người này vì nghe danh mà đến, muốn đi vào Hang Quý thám hiểm một phen, trong lòng hơi trầm xuống.

Thấy tôi và em gái thoáng đến gần, mấy nam nữ lập tức chú ý đến chúng tôi. Một cô gái mặc quần short, áo phông màu xanh nhạt, đội mũ lưỡi trai, dáng người thon thả, tươi cười đi tới trước mặt chúng tôi.

“Xin chào anh đẹp trai, em gái nhỏ, tôi là Triệu Ngọc Nhi, tôi và mấy người bạn của tôi cố ý từ nội thành đến đây thăm quan.” Cô gái tươi cười xinh đẹp nói.

Thấy cô ta cố tình chỉ ra bản thân mình từ nội thành tới, lại còn có chút đắc ý, tôi có chút khinh thường, hừ nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Có chuyện gì sao?”

Triệu Ngọc Nhi không trả lời mà lấy từ trong ba lô ra mấy thanh sô cô la, đưa về phía chúng tôi, ngượng ngùng cười một tiếng, nói: “Trên người tôi không mang theo thứ gì, chỉ có mấy thanh sô cô la, hy vọng hai người đừng để bụng.”

Tôi cũng không nhận sô cô la của cô ta, khẽ cười một tiếng nói. “Không cần phải hối lộ chúng tôi, có việc gì nói đi.” Nghĩ thầm, nếu thật muốn hối lộ, mấy thanh sô cô la này thì tính là cái gì, những người thành phố này đều cho là dân quê chúng tôi chưa từng được ăn sô cô la sao? Hình như thực sự là

chưa từng ăn, nhưng đừng nghĩ đem mấy thanh sô cô la là đã mua chuộc được chúng tôi. Chúng tôi bằng lòng chỉ đường, cũng là xuất phát từ lòng tốt của chúng tôi mà thôi.

Tôi ra hiệu bảo em gái nhận lấy sô cô la.

Triệu Ngọc Nhi bị lời của tôi chọc cười, cười khúc khích, cười tươi như hoa, nói: “Anh đẹp trai nói chuyện thật đáng yêu.”

“Đừng nói nhảm nữa, có chuyện gì mau nói đi, chúng tôi không có nhiều thời gian.” Tôi mất kiên nhẫn nói.

Triệu Ngọc Nhi lắc đầu bất đắc dĩ, thu lại nụ cười, nói: “Là như vậy, chúng tôi muốn lên sườn núi Đầu Chó xem một chút, anh có thể ...”

Tôi hơi biến sắc mặt, cắt ngang lời cô ta, nói: “Các người muốn lên núi Đầu Chó làm gì?”

“Đi du ngoạn.” Triệu Ngọc Nhi vuốt vuốt tay nói.

Tôi khẽ hít một hơi nói: “Các người không thể đi.” Tôi không muốn nhìn thấy một đại mỹ nhân như cô ấy bị hù dọa trở thành một người ngớ ngẩn hay một người thực vật, bốn gã Sư Nha Bá chính là một bài học xương máu.

“Vì sao?” Triệu Ngọc Nhi nhú đôi mi thanh tú, khó hiểu nhìn tôi.

“Trước khi đến đây, chắc hẳn các người đã nghe chuyện Hang Quỷ trên sườn núi Đầu Chó rồi chứ?” Tôi đi thẳng vào vấn đề.

Ba nam một nữ vẫn luôn đứng phía sau nghe tôi và Triệu Ngọc Nhi nói chuyện, nghe thấy tôi nhắc đến Hang Quỷ, không khỏi kinh hô một tiếng: “Hang Quỷ là thật!”

Triệu Ngọc Nhi rõ ràng cũng biến sắc, nhưng rất nhanh lại tươi cười, nói: “Quả thực mấy người chúng tôi nghe xong chuyện Hang Quỷ, hâm mộ danh tiếng nên mới đến đây, anh có thể chỉ đường cho chúng tôi không?”

“Các người đều đã nghe về Hang Quỷ còn muốn đi tìm chết?” Tôi không hiểu nhìn cô ta.

Triệu Ngọc Nhi mỉm cười, lắc đầu một cái, một thanh niên mặc áo phong hình Vua Hải Tặc phía sau, cảm thấy những lời của tôi giống như đang nói đùa, cười nói: “Người anh em, bây giờ là thế kỷ hai mốt rồi, chẳng lẽ cậu vẫn muốn nói với chúng tôi, Hang Quỷ kia thực sự có quỷ?”

Trên thế giới này thực sự có quỷ sao? Nói thật, tôi cũng không quá chắc chắn, lớn bằng từng này, tôi đã từng gặp rất nhiều chuyện kỳ lạ, nhưng cũng chưa từng gặp qua ma quỷ. Chỉ có điều, tôi cảm thấy, quỷ này, thả tin là có thật còn hơn là không tin. Nghe xong lời của người thanh niên kia, tôi thực sự lo lắng cho mấy người hoàn toàn theo chủ nghĩa duy vật bọn họ, đối với việc coi thường quỷ tà, chính là tự chuốc lấy tai họa cho mình.

Than nhẹ một tiếng, tôi liếc mắt nhìn mấy người phía sau, nói: “Trong Hang Quỷ có quỷ thật hay không, tôi cũng không biết, tôi chỉ biết lần trước có bốn người đàn ông không nghe lời khuyên, xông vào Hang Quỷ, kết quả một người bị dọa đến bại liệt, một người sợ đến ngớ ngẩn, còn hai người trở thành người thực vật.”

Chăm chú nghe tôi nói xong, sắc mặt mấy người không khỏi biến đổi. Triệu Ngọc Nhi nhìn em gái hỏi: “Em gái, đây là thật?”

Em gái gật đầu khẳng định.

Tôi nghĩ bọn họ bị hù dọa sẽ nghe lời khuyên, không ngờ, mấy người đó chỉ sững sốt một chút, sau đó không ngừng reo hò.

“Mẹ nó, hóa ra là thật!”

“Quá kinh khủng, quá kích thích.”

“Nơi này, ta thích, ta phải đi.”

Nhìn bọn họ nhảy lên hoan hô, tôi và em gái ngây dại.

Triệu Ngọc Nhi nhìn tôi và em gái nghiêm túc nói: “Chúng tôi đặc biệt đến xem Hang Quỷ, phiền anh chỉ đường cho chúng tôi được không. Chúng tôi có thể trả thù lao cho anh.”

Người ta muốn tự đi tìm đường chết, tôi còn ngăn sao được, trong lòng tiếc nuối, thờ dài một tiếng, nói: “Tôi có thể chỉ đường miễn phí cho mấy người, nhưng mà, aizzz, tôi nghiêm túc khuyến cáo các người, thực sự đừng mạo hiểm đi vào Hang Quỷ, chú Hai tôi đã dùng bữa chú phong ấn nơi đó, nếu mấy người đi vào trong đó, thực sự rất nguy hiểm.”

“Cám ơn anh đã nhắc nhở.” Triệu Ngọc Nhi nở một nụ cười ngọt ngào nói: “Nhưng chúng tôi thực sự muốn đi vào đó xem một chút, anh sẽ giúp chúng tôi chứ.” Vừa nói, trong đôi mắt ướt của cô ấy vừa hiện lên ý cầu khẩn, hết sức động lòng người.

Tôi không nói gì, tôi và em gái nhìn nhau, khẽ lắc đầu, thờ dài, nói: “Được rồi.”

“Cám ơn anh.” Triệu Ngọc Nhi vui vẻ nói.

Tôi vội vàng bổ sung thêm một câu: “Trước hết, mấy người đi về nhà tôi đã, tôi sẽ nói chú Hai về cho mỗi người một lá bùa hộ mạng, hy vọng các người có thể an toàn.”

“Triệu Ngọc Nhi vui vẻ nói: “Vậy thì thực sự cảm ơn anh, hi hi, anh thật là một người tốt.”

Tôi không nói thêm gì nữa, cùng em gái đưa mấy người bọn họ về nhà.

Về đến nhà, tôi đem mọi chuyện nói lại cho chú Hai và thím Hai nghe. Thím Hai hoảng hốt, vội vàng muốn ra ngoài khuyên nhủ những đứa trẻ này. Bà ấy ra sân khuyên bọn Triệu Ngọc Nhi, tôi và chú Hai ở lại trong phòng, tôi nói: “Chú Hai, mấy thanh niên kia không biết Hang Quỷ lợi hại thế nào, chú đi khuyên họ đi.”

— Hết —

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỵ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Ác quỷ tới nhà

Edit: Gió

Nói chuyện cùng Triệu Ngọc Nhi, ấn tượng của tôi với cô ta cũng không tồi, thực sự không muốn trơ mắt nhìn bọn họ đi vào chỗ chết.

Chú Hai khẽ thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn tôi, nhàn nhạt nói: “Con đã khuyên bọn họ rồi.”

Tôi ngây ngẩn cả người.

Chuyện bọn Triệu Ngọc Nhi muốn lên Hang Quỷ trên sườn núi Đầu Chó cắm trại, nhanh chóng kinh động đến lão trưởng thôn, lão trưởng thôn đến nhà chúng tôi, tận tình khuyên giải bọn Triệu Ngọc Nhi không nên đi Hang Quỷ, tránh rước lấy họa. Kết quả, bọn Triệu Ngọc Nhi trình độ văn hóa cao, kéo ra một tràng nào là: “Trên đời vốn không có quỷ, chỉ có lòng người ám muội mà thôi, chúng ta đang sống ở thế kỷ 21, phải tin vào khoa học kỹ thuật.” Rồi thì quan điểm chủ nghĩa duy vật, vân vân... , nói cho lão trưởng thôn á khẩu không nói thêm được gì nữa.

Lão trưởng thôn không có cách nào thuyết phục bọn họ, thím Hai cũng không thể, người đã muốn chết, thật đúng là không ai ngăn được.

Thím Hai không khuyên bọn họ nữa, mà mời bọn họ ở lại ăn cơm, mấy người bọn họ suy nghĩ một chút rồi cũng nhận lời. Tôi biết đây là kế hoãn binh của thím Hai, muốn bọn họ có thêm thời gian để suy nghĩ thật kỹ. Nhưng tôi e rằng, cách này cũng vô dụng.

Sau khi ăn cơm xong, bọn Triệu Ngọc Nhi nói muốn trả tiền cho chúng tôi, thím Hai kiên quyết không nhận. Chúng tôi là người bản xứ, chiêu đãi người ngoài đến một bữa cơm cũng là chuyện bình thường, sao có thể hám lợi mà thu tiền được?

Thím Hai cương quyết không nhận, bọn họ lại cương quyết đưa, hai bên đẩy tới đẩy lui, không ai nói gì. Cuối cùng, bọn Triệu Ngọc Nhi một mực nhét vào tay thím Hai, thím Hai đành phải nhận. Nhưng nhìn bộ dáng của bọn họ, tôi hiểu, bọn họ ăn chực một bữa cơm nên cảm thấy không thoải mái. Quả nhiên, ngay sau đó, bọn họ lại lấy một vật nhỏ mang theo người đưa cho tôi. Tất nhiên là tôi từ chối, chúng tôi lại đùn đẩy.

Hai bên lại giằng co. Chú Hai từ trong nhà, cầm mấy lá bùa lạng lẽ đi ra, thần nhiên liếc nhìn chúng tôi một cái, sau đó nói với thím Hai. “Nhận đi, coi như bọn họ trả tiền bùa chú.” Nói xong, ông ấy đưa bùa cho bọn Triệu Ngọc Nhi, mở ra, dặn bọn họ phải mang theo bên người, không được vứt bỏ.

Nghe chú Hai nói như vậy, thím Hai đành phải nhận lấy món đồ nhỏ bọn họ đưa, những thứ này đều là đồ ăn. Triệu Ngọc Nhi còn đặc biệt tặng một lọ nước hoa nhỏ và một hộp kem dưỡng da cho em gái, em gái rất thích.

Thấy bọn họ khách khí như vậy, thím Hai cũng đề cho tôi và em gái dẫn bọn họ lên sườn núi Đầu Chó.

Sau đó, tôi và em gái liền dẫn đoàn người Triệu Ngọc Nhi đi lên sườn núi Đầu Chó. Lúc này, mặt trời đã xuống núi, ánh nắng chiều phía tây bầu trời đang phát ra những tia sáng rực rỡ, chiếu lên rừng cây những quần sáng đỏ hồng, Triệu Ngọc Nhi và một cô gái xinh đẹp khác, vội vàng lấy điện thoại đi động ra chụp lại. Tôi nói với bọn họ, đến buổi tối nhất định không được chụp ảnh, miễn chụp phải những thứ không sạch sẽ.

Không bao lâu sau, chúng tôi đã tới sườn núi Đầu Chó.

Sườn núi Đầu Chó nằm phía sau núi Sơn Âm, từ chỗ này không thể nhìn thấy thôn chúng tôi, mà từ thôn chúng tôi cũng không thể nhìn thấy chỗ này. Ánh nắng đỏ au chiếu xuống rừng cây, bãi cỏ giống như nhuộm máu. Phía trên Hang Quỷ, bùa chú phát phơ trong gió, miệng Hang Quỷ tối om, vô cùng âm u, tĩnh mịch, giống như đang há to miệng chờ cắn nuốt con mồi.

Nghĩ đến bọn họ sẽ ngủ qua đêm ở sườn núi Đầu Chó, trong lòng tôi lại cảm thấy bất an. Nhưng bọn họ thì ngược lại, ai cũng cảm thấy mới lạ, vô cùng

cao hứng. Lời khuyên có chừng cũng đã được mấy sợt, tôi cũng không muốn tốn nước bọt nữa. Tôi chỉ nhắc nhở bọn họ, ban đêm nhất thiết không được đi vào Hang Quỷ, sau đó mang theo em gái trở về. Lúc rồi đi, em gái chợt nhớ ra cái gì đó, lấy Phật ngọc trụ đeo dưới cổ, tháo ra nói muốn tặng cho Triệu Ngọc Nhi.

Phật ngọc trụ này cũng không đáng bao nhiêu tiền, chỉ có mấy đồng, nhưng cũng coi như là tâm ý của em gái, tôi cũng không nói gì thêm. Triệu Ngọc Nhi rất bất ngờ, vui mừng nhận lấy, còn lập tức để em gái đeo vào cổ cho cô ấy.

Lúc tôi và em gái xuống núi, hoàng hôn đã yên lặng buông xuống, rừng núi xa gần bị sương mù che phủ, làm cho lòng người không khỏi cảm thấy đè nén.

Buổi tối, thím Hai lấy ra những thứ mà bọn Triệu Ngọc Nhi để lại cho chúng tôi, em gái cũng mở ra, rất vui vẻ. Tôi không có tâm tình, chỉ cảm thấy lo lắng không thôi. Thấy chú Hai đứng ngoài sân ngắm sao một mình, tôi cũng đi ra.

Đi tới bên cạnh chú Hai, tôi lo lắng hỏi: “Chú Hai, chú nói bọn Triệu Ngọc Nhi sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Con nghe đi.” Không hiểu sao chú Hai khẽ cười một tiếng, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Đạ?” Tôi an tĩnh lại, lắng nghe, mờ hồ nghe thấy tiếng người cười nói từ phía sườn núi Đầu Chó truyền tới.

“Có lẽ bây giờ bọn họ đang đốt lửa trại vừa đàn vừa hát cũng nên.” Tôi trầm nghĩ, “Chỉ mong bọn họ đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Ban đêm, trước khi đi ngủ, tôi cố ý ra sân nghe ngóng một chút, phát hiện, phía sau núi hoàn toàn yên tĩnh, phía sườn núi Đầu Chó cũng không có bất kỳ âm thanh gì, trong lòng lại dâng lên cảm giác bất an.

“Chẳng lẽ, bọn họ ngủ rồi sao?” Tôi nghĩ thầm.

Có lẽ vậy, cũng đã mười giờ rồi, có thể bọn Triệu Ngọc Nhi chơi đùa mệt mỏi nên đã đi ngủ rồi.

Tôi cũng không nghĩ nhiều nữa, trở vào phòng, lên giường đi ngủ.

Không biết ngủ được bao lâu, tôi chợt nghe thấy tiếng đập cửa điên cuồng, giật mình ngồi dậy.

“Thùng, thùng, thùng...”, có người không ngừng đập cửa nhà chúng tôi, gấp gáp mà điên cuồng. Trong tiếng đập cửa mang theo tiếng kêu khóc hoảng sợ của một cô gái, còn có cả bất lực và tuyệt vọng.

“Ai vậy?” Phút chốc, tôi hoàn toàn tỉnh ngủ, nhanh chóng xoay người xuống giường, vội vàng mặc xong cái quần, người chưa mặc áo, chân trần chạy ra khỏi phòng. Lúc này, đèn trong phòng em gái cũng sáng lên, thím Hai và em gái mặc quần áo ngủ vội vàng đi ra, hỏi tôi xảy ra chuyện gì?

“Có người ở bên ngoài gõ cửa.” Tôi hấp tấp nói một câu, chạy thẳng ra cổng.

Cổng gỗ bị đập thùng thùng, không ngừng rung động, tiếng khóc vừa khàn vừa tuyệt vọng của cô gái bên ngoài có mấy phần quen thuộc, trong lòng tôi nhất thời chấn động một cái, vội vàng mở cổng ra.

Trong nháy mắt khi cửa vừa mở ra, người bên ngoài vội nhào vào lòng tôi, cảm giác mềm mại, quả nhiên là một cô gái. Dưới ánh đèn, trông thấy khuôn mặt của cô gái, tôi hít một hơi khí lạnh, kêu lên: “Triệu Ngọc Nhi, cô làm sao vậy?”

Người điên cuồng đập cửa lại là Triệu Ngọc Nhi, lúc này, mặt mũi cô ấy đầy nước mắt, nét mặt kinh hoàng, giống như phát điên, kêu lên: “Mau, mau, mau cứu tôi, mau cứu tôi, có quý, quý...” Cô ấy vừa kêu, vừa hoảng sợ quay đầu lại nhìn về phía sau, hai tay gắt gao nắm chặt lấy cánh tay tôi, nắm đến mức làm tôi đau.

Tôi ý thức được nhất định là có thứ gì đang đuổi theo cô ấy, chịu đựng cánh tay đau nhức, vội vàng kéo cô ấy vào nhà, bảo em gái mau ra đóng cổng lại.

“Mau cứu tôi, mau, nó tới, nó tới...” Tinh thần Triệu Ngọc Nhi hoàn toàn sụp đổ, không ngừng kêu gào. Mặc dù lời của cô ấy có chút thần kinh, giống như người điên, nhưng tôi vẫn cảnh giác, nhìn chăm chăm vào cô ấy, lớn tiếng hỏi: “Cô nói ai tới?”

“Mau cứu tôi, mau cứu tôi, có quý, có quý...” Triệu Ngọc Nhi hoàn toàn không nghe tôi nói chuyện, chỉ ra sức nắm chặt lấy tay tôi, điên cuồng gào khóc, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Tôi thực sự lo lắng, nếu cô ấy còn tiếp tục như vậy, đang sống cũng sẽ bị hù chết, trong lúc vội vàng, tôi cắn răng, lấy bàn tay chém một cái vào sau gáy cô ấy, cơ thể cô ấy lao đảo trong ngực tôi, hôn mê bất tỉnh.

“Em gái, thím Hai, hai người đỡ cô ấy vào phòng, đóng chặt cửa sổ, dù có chuyện gì cũng không được lên tiếng.” Tôi nhận thấy có cái gì đó đã đến bên ngoài sân, vội vàng nói với thím Hai và em gái.

Thím Hai và em gái biết tình hình khẩn cấp, cũng không dám chậm trễ, vội vàng đỡ Triệu Ngọc Nhi vào phòng.

Lúc này, từng trận gió tà thổi ào ào vào trong sân, gió tà từ khe cổng thổi vào, lạnh đến thấu xương. Cổng bị gió thổi phát ra những tiếng kêu kệt, kệt.

“Anh, mau vào phòng đi!” Em gái ở phòng bên cạnh, lo lắng gọi tôi.

Tôi không thể vào phòng, tôi nhất định phải đứng chắn ở bên ngoài, cho dù chết, tôi cũng phải bảo vệ thím Hai và em gái.

“Mau đóng cửa lại.” Tôi trừng mắt nhìn em gái, quát lên.

Em gái có phần hoảng sợ, đứng im tại chỗ.

Tôi tức đến giậm chân, may mà thím Hai nhanh chóng đóng cửa lại.

Bây giờ, thím Hai, em gái và Triệu Ngọc Nhi đã ở trong nhà, tương đối an toàn, tôi cũng hơi yên tâm. Một mình tôi đứng giữa nhà, canh giữ cửa chính, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển: Bên ngoài nhất định là có thứ gì đó không sạch sẽ, tôi không có đạo thuật, căn bản là không đối phó được. Đúng rồi, chú Hai đâu? Sao ông ấy không thức dậy?

“Chú Hai!” Tôi quát to một tiếng, vội vàng đi vào đập cửa phòng ngủ chú Hai, vừa mới đập một cái, phát hiện cửa phòng chú Hai không đóng, cứ thế đi vào, lại phát hiện chú Hai không có ở trong phòng. Tôi vội vàng tìm bùa trừ tà trong phòng chú Hai, nhưng một cái cũng không thấy. Lúc này, tôi nghe thấy có thứ gì đó đang đẩy cửa, vội lao ra khỏi phòng, đi tới nhà chính. Hiện tại, trên người tôi không có một vật gì, tôi chỉ có hai bàn tay không cùng nó chiến đấu.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi rét run, nhìn cửa chính bị gió tà thổi rung lên kéo kẹt, cơ thể không tự chủ run lên. Tiếng đẩy cổng vừa dừng lại, tiếng cọt xát lại vang lên ở cửa chính như tiếng người sợ hãi thét chói tai.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng làm thế nào cũng không bình tĩnh được, trong lòng tràn đầy sợ hãi. Đúng lúc này, giọng nói dịu dàng, trong trẻo của một cô gái chọt vang lên bên tai tôi: “Dừng sợ!” Thanh âm an ủi ấm áp, khiến tôi nhất thời ngẩn ra, ngay sau đó, tôi cảm giác, dường như tay phải của mình đang được một bàn tay khác nắm lấy, bàn tay kia mềm mại, mát mẻ, đúng là rất giống bàn tay của một cô gái.

“Ai đó?” Tôi vội vàng quay đầu, nhưng lại không hề nhìn thấy gì. Tôi rõ ràng cảm thấy có người ở bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, cảm giác yên bình vô cùng chân thực. Từ nhỏ đến giờ, mỗi khi tôi gặp nguy hiểm, cảm giác sau lưng có chỗ dựa thường xuất hiện, bây giờ, nó lại xuất hiện một lần nữa.

Tôi có thể cảm giác được cô gái đó đang ở ngay bên cạnh tôi, nhưng tôi không thể nhìn thấy cô ấy. Tôi hỏi cô ấy, cô ấy cũng không trả lời, chỉ lặng lẽ đứng cạnh tôi.

Bên ngoài, gió tà thổi càng ngày càng mạnh, đột nhiên cửa chính đóng một cái, giống như có vật gì đó nặng nề đụng vào.

Cả người tôi lập tức căng thẳng, lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn chằm chằm vào cửa chính, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng chuột chìn chít. Nhưng những tiếng chìn chít này nghe âm u, lạnh lẽo, kinh khủng hơn tiếng chuột kêu nhiều lần. Nghe thấy âm thanh này, ai cũng có cảm giác dường như có cái gì đó đang gặm nhấm trong lòng mình.

Rốt cuộc, thứ ở bên ngoài là cái gì? Chú Hai đâu, sao ông ấy không ở đây?

Tôi hoảng hốt, lo sợ.

Đông! Cửa chính lại một lần nữa bị đụng vào. Sức lực của vật bên ngoài kia rất lớn, chỉ đụng một chút, cửa lại rung lên kéo kẹt. Chỉ cần đụng hai cái nữa, cửa chính nhất định sẽ bị phá vỡ.

“Chít chít.” Tiếng chuột khủng bố, âm lãnh lại vang lên.

Tôi rung mình một cái, từng luồng khí lạnh từ gan bàn chân bốc lên đến tận đỉnh đầu.

Không có cách nào khác, chỉ có thể liều mạng!

Lúc ý nghĩ này vừa dâng lên trong đầu tôi, tiếng chuột bên ngoài hơi ngừng lại, giống như bị mạnh mẽ cắt đứt. Gió tà thổi ào ào cũng ngừng lại, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không khí ngột ngạt khiến cho người ta cảm thấy nghẹt thở.

Đột nhiên, trong sân vang lên tiếng ếch nhái gọi nhau òm ộp.

— Hết —

***Mọi người đoán xem bên ngoài là cái gì? Còn chú Hai đâu? Mị cũng không biết đâu. Sợ quá đi! :-ss

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Xương trắng nhuốm máu!

Edit: Gió

Âm thanh này khiến tôi cảm thấy có phần quen thuộc, giống như đã nghe qua ở đâu đó.

Nhất thời, toàn thân tôi căng cứng, nhìn chăm chăm vào cửa nhà chính, mắt cũng không dám chớp.

Lúc tôi đang nhớ lại tiếng ếch nhái ồm ộp này, bên ngoài lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiếng gió thổi cũng biến mất, thời gian như ngừng lại. Tôi mơ hồ cảm giác được, bên ngoài sân đang có thứ gì đó, hiện tại, thứ đó và thứ ở trước cửa đang giằng co với nhau.

Lúc này, tôi chợt nhớ lại chuyện tôi gặp chú Hai nửa đêm hôm ấy. Khi ấy, hình như tôi cũng nghe thấy tiếng ếch nhái như thế này, sau đó, chú Hai từ chuồng heo đi ra.

Tôi thấy gai ốc cả người nổi hết lên, không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

Đúng lúc này, tiếng chít chít kinh khủng bên ngoài lại vang lên, mang theo vài phần thị uy và nóng nảy. Âm thanh này vang lên, tiếng ếch nhái trong sân cũng vang lên theo, không chịu kém chút nào. Một lúc lâu sau, tôi nghe thấy trong sân chợt bịch một tiếng, âm thanh va chạm vang lên. Tiếng chít chít mãnh liệt vang lên, vang vọng khắp sân, ngay sau đó chợt đi xa, tiếng gió tà ào ào cũng biến mất.

Yên lặng mấy giây, trong sân vang lên hai tiếng ếch ồm ộp trầm thấp, không gian lại trở nên yên tĩnh, vắng lặng như trước.

Một trận gió đêm thổi qua, xung quanh lại rơi vào một mảnh an tĩnh.

Hàn ý tràn ngập lúc đầu từ từ rút đi, khiến cho bầu không khí lạnh giá, đè nén lúc trước cũng theo đó tiêu tan. Cảm thấy mối nguy hiểm bên ngoài đã qua đi, tôi chậm rãi thở ra một hơi, nhưng lại cảm nhận được có gì đó nói không nên lời. Ngần ngor một lúc, tôi đi đến cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa, nói: “Thím Hai, em gái, không sao rồi.”

Trong phòng vang lên tiếng kinh ngạc khe khẽ của em gái, sau đó, tiếng bước chân vang lên, đi tới trước cửa dừng một chút, từ từ mở cửa ra. Cửa mở ra, tôi thấy thím Hai và em gái sắc mặt tái nhợt nhìn tôi, ngơ ngác không nói gì. Tôi khẽ hít sâu một hơi, nói: “Thứ bên ngoài đã đi rồi, không sao nữa.”

Nghe thấy tôi nói vậy, sắc mặt thím Hai và em gái mới thả lỏng một chút.

“Tiểu Vũ, con không sao chứ?” Thím Hai nhìn tôi, quan tâm hỏi.

Tôi lắc đầu một cái, nói: “Thím Hai, con không sao.”

“Anh, vừa rồi âm thanh bên ngoài là gì vậy, giống như tiếng chuột với tiếng cóc đang gọi nhau vậy, làm em sợ muốn chết.” Em gái kéo tay tôi, vẫn còn sợ hãi, nói.

Tôi cũng không biết thứ bên ngoài là cái gì, không biết trả lời thế nào, chỉ nhẹ nhàng xoa xoa đầu em gái an ủi.

“Đúng rồi, chú Hai con sao không dậy?” Thím Hai đột nhiên hỏi.

“Chú Hai không có ở trong phòng.” Tôi thật thà nói.

Trong nhà trồng thuốc lá, ban đêm, vẫn phải có người xuống phòng sấy thuốc cho thêm than, có lúc, để cho tiện, chú Hai ngủ luôn trên cái phản đơn giản ở phòng bên cạnh. Bây giờ, chú Hai không có trong phòng ngủ, chắc là đang ở đó.

Thím Hai nghĩ đến đây, kinh hãi, lo lắng nói: “Ông ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tôi suy nghĩ một chút nói: “Thím Hai, em gái, hai người ở lại trong này, con ra ngoài xem chú Hai.”

Tuy tôi cảm thấy nguy cơ bên ngoài đã được giải trừ, nhưng ai mà biết được cái thứ bên ngoài có quay trở lại hay không? Bây giờ, để cho thím Hai và em gái đi ra ngoài, tôi thực sự không yên tâm.

Em gái lại nói: “Anh, cả ba người chúng ta cùng đi, dù sao ba người vẫn tốt hơn một người.”

“Không cần.” Tôi lắc đầu nói: “Em và thím Hai ở lại để ý Triệu Ngọc Nhi, anh đi xem một chút, sẽ nhanh trở lại.”

Em gái còn muốn nói gì đó, thím Hai ngăn em ấy lại, nhìn tôi dặn dò: “Tiểu Vũ, con cẩn thận.”

Tôi gật đầu một cái, để cho thím Hai đóng cửa lại, sau đó đi tới trước cửa nhà chính, hít sâu một hơi, mở cửa ra. Một cơn gió đêm mát mẻ đập vào mặt, khiến tôi giật mình một cái. Bóng đêm yên tĩnh, ánh sao màu trắng bạc lẳng lặng chiếu rọi, gió đêm hiu hiu thổi, tất cả bình yên giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đi tới sân, nhờ ánh sao, tôi thấy những bụi cỏ trên sân đều có dấu hiệu khô vàng, héo úa, không khỏi thất kinh. Khi tôi đang quan sát bụi cỏ, một tia sáng

mở nhát phản chiếu từ đồ gốm sứ đã thu hút sự chú ý của tôi. Tôi ngồi xuống, cẩn thận gạt bụi cò ra, phát hiện ánh sáng này đúng là phát ra từ một cái tàu thuốc bằng gốm. Đây là một cái tàu thuốc kiểu cũ, những người già ở nông thôn vẫn thường dùng loại này. Tôi nhớ chú Hai cũng có một cái như vậy, nhưng sao lại rơi ở chỗ này?

Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, nhấc cái tàu thuốc lên bỏ vào túi, lại nhẹ nhàng, cẩn thận đi về phía phòng sấy thuốc phía sau nhà. Đi đến gần phòng sấy, tôi nghe thấy tiếng ngáy của chú Hai vang lên, dường như là ngủ rất say.

“Chẳng lẽ động tĩnh vừa rồi lớn như vậy cũng không thể khiến chú Hai giật mình tỉnh giấc sao?” Tôi thầm nghĩ, bước đến gần hơn, phát hiện chú Hai đang nằm trên tấm phản mộc, ngáy khò khò.

“Chú Hai!” Tôi khẽ lay chú Hai, gọi, “Chú Hai, tỉnh, tỉnh.”

Lay mấy cái chú Hai mới tỉnh lại, mờ màng dụi mắt, nhìn tôi hỏi: “Tiểu Vũ, sao vậy?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tôi hỏi thẳng.

Chú Hai tỏ ra kinh hãi nói: “Con nói gì vậy?”

Tôi cẩn thận quan sát ánh mắt của ông ấy, thấy phản ứng của ông ấy không có chút nào giống như giả vờ, có phần ngạc nhiên, nghi ngờ. Nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều nữa, lập tức đem chuyện Triệu Ngọc Nhi kể lại một cách ngắn gọn. Chú Hai nghe xong giật mình, vội vàng rời giường, nói: “Mau, mang chú đi xem thế nào.”

Ông ấy kéo đôi dép lê lệt xệt, ngay lập tức cùng tôi đi về nhà chính. Tôi đi phía sau chú Hai, cảm thấy trên người chú Hai rất mát mẻ, giống như một cái điều hòa vậy, thậm chí còn có chút lạnh lạnh. Tâm tình tôi trở nên vô cùng phức tạp, không dám suy nghĩ gì nhiều, chỉ lẳng lặng đi phía sau.

Đi được một lúc, cuối cùng tôi cũng không nhịn được, gọi chú Hai lại, lôi cái tàu thuốc trong túi ra, nói: “Chú Hai, cái này con vừa nhặt được trong sân, có phải của chú không?”

Chú Hai hoảng sợ nói: “Là của chú.”, sau đó như chợt bừng tỉnh, nói: “Hóa ra là rơi ở trong sân, làm ta đi tìm suốt ở trong phòng mà không thấy.” Nói xong, ông ấy cầm lấy cái tàu thuốc, nhét vào túi mình, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Chúng tôi đi đến trước cửa lớn, đột nhiên có tiếng người nói chuyện ồn ào vang lên. Tôi thấy bác Cả còn có cả mấy chú bác nữa vừa đi vào sân nhà tôi vừa bàn luận gì đó, chú Hai lập tức xoay người vào sân, chào hỏi mọi người.

Thím Hai và em gái ở trong phòng, nghe thấy tiếng động cũng chạy ra ngoài. Thấy chú Hai bình yên vô sự, thím Hai và em gái cũng yên tâm. Chú Hai, bác Cả và mấy chú bác khác cùng thảo luận chuyện vừa rồi, giọng điệu có vẻ rất nghiêm trọng, nói được hai câu lại liếc mắt nhìn về phía sau núi.

“Văn Sơn, tôi nói này.” Bác Cả nhìn về phía sau núi, lo lắng nói, “Không phải lần trước chú đã dùng bùa chú phong ấn Hang Quỷ rồi sao? Sao bây giờ lại xảy ra chuyện như thế này?”

Chú Hai chưa trả lời, chú Tư đã nhổ một bãi nước bọt, tức giận nói: “Anh Cả, chuyện này có gì mà khó hiểu? Lần trước anh Hai chắc chắn đã phong ấn Hang Quỷ, nhưng bây giờ nửa đêm nửa hôm mà quỷ lại lộ hành, còn không phải do mấy đứa ranh con đến từ nội thành quấy rầy nó? Cái gì mà không tin có quỷ, chỉ có lòng người sinh ra quỷ, đúng là nói xằng nói bậy! Bây giờ thì gấp báo ứng rồi...”

Thấy chú Tư càng nói càng hăng, bác Cả trừng mắt nhìn chú ấy một cái, nói: “Lão Tứ, bớt nói đi.”

Sau đó, chú Hai đưa bác Cả và mấy người khác vào nhà nhìn Triệu Ngọc Nhi một chút.

“Nói như vậy, trong năm người bọn họ, chỉ có cô gái này chạy được ra ngoài?” Bác Cả nhìn thấy Triệu Ngọc Nhi, thờ dãi một tiếng.

“Bác Cả, cháu nghĩ là những người khác cũng chạy được ra, nhưng không chạy về đây thôi.” Tôi không muốn tình hình thêm bi quan, nói.

“Mấy đứa đó còn sống mới là lạ.” Chú Tư không khách khí chút nào nói. “Những người thành phố bọn họ luôn cho mình là người hiểu biết, trình độ cao, coi thường nông dân chúng ta, không nghe khuyên bảo, bây giờ thì xảy ra chuyện rồi.”

Tôi nhớ lại chiều hôm qua, không chỉ thím Hai, lão trưởng thôn, còn có rất nhiều người khác trong thôn đều khuyên bọn họ Triệu Ngọc Nhi không nên lên Hang Quỷ, nhưng bọn họ không nghe... Nhưng tôi cũng có phần tự trách mình, nếu chiều qua tôi cứng rắn ngăn cản bọn họ, có lẽ đã không xảy ra bi kịch này.

“Aizz, lão Tứ, người nói ít đi một chút, cũng không ai muốn nhìn thấy những đứa nhỏ này chết oan uổng như vậy.” Bác Cả tiếc nuối, nói.

Không lâu sau, tôi lại nghe thấy bên ngoài vang lên những tiếng ồn ào, nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy lão trưởng thôn bị kinh động, cùng mấy thôn dân vội vàng chạy đến. Bọn họ nhìn thấy Triệu Ngọc Nhi, lại nghe bác Cả đơn giản nói lại mọi chuyện, đều giật mình hoảng hốt.

“Aizz, thật đáng thương!” Lão trưởng thôn ngửa mặt lên trời than vãn, trong mắt hơi ươn ướt, nhìn chú Hai nói: “Văn Sơn, các cậu còn chờ gì nữa, mau gọi điện báo cảnh sát đi.”

Chú Hai đáp một tiếng, nhanh chóng đi gọi điện, nhưng bây giờ là hơn nửa đêm, đồn cảnh sát ở nông thôn hầu như không có ai túc trực, cho nên gọi mấy

lần cũng không có ai nghe.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, lòng tôi cảm thấy nặng nề khác thường, thấy Triệu Ngọc Nhi mặc dù hôn mê nhưng hô hấp đã bình thường trở lại, trong lòng tôi cũng thấy nhẹ nhõm một chút.

“Anh.” Em gái đi đến bên cạnh tôi lo âu hỏi: “Chị Triệu không sao chứ?”

“Yên tâm đi, cô ấy chỉ là quá sợ hãi thôi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Tôi nói.

Sau nửa đêm, thôn dân lục tục kéo đến nhà chúng tôi nhìn Triệu Ngọc Nhi, chúng tôi hoàn toàn không có cách nào đi ngủ. Vất vả chịu đựng đến bình minh, hầu như toàn bộ người của Vân Long Bá đều biết chuyện của bọn Triệu Ngọc Nhi. Nhưng mãi đến tám giờ sáng, bác Cả mới gọi điện thoại báo cảnh sát. Nhân lúc cảnh sát chưa tới, lão trưởng thôn đưa theo một số người lớn tuổi đi lên phía sau sườn núi Đầu Chó. Tôi, em gái và chú Hai cũng đi theo, thím Hai ở lại chăm sóc Triệu Ngọc Nhi. Khi chúng tôi tới sườn núi Đầu Chó, thấy tình cảnh trước cửa hang, không khỏi hít một hơi khí lạnh, lão đảo mấy cái.

Chỉ thấy trên bãi cỏ trước Hang Quý nhuộm đầy máu tươi, một ít xương trắng nhuốm máu vút lung tung trên cỏ. Giống như một người ăn đùi gà xong, tùy tiện ném xương khắp nơi, vô cùng thô thảm. Em gái nhìn thấy, run lấy bầy, gắt gao nắm chặt tay tôi. Những người khác cũng hoảng sợ biến sắc, tình hình trước mắt, rõ ràng những người bạn của Triệu Ngọc Nhi đã bị thứ gì đó ăn tươi nuốt sống.

—Hết—

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Triệu Ngọc Nhi tỉnh lại

Edit: Gió

Nhớ lại âm thanh chìn chít tối hôm qua, tôi thấy lạnh cả người, không rét mà run.

“Rốt cuộc thứ gì có thể ăn tươi nuốt sống một con người như thế này?”

So với sắc mặt hoảng sợ của những người khác, tôi thấy chú Hai rất bình tĩnh. Ông ấy lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Hang Quý, chân mày khẽ chau. Bùa chú trên dây thừng trước cửa Hang quý đã không thấy đâu nữa, kiếm gỗ chú Hai cầm trước cửa hang cũng biến mất.

Ước chừng nửa giờ sau, còi cảnh sát vang dội khắp Vân Long Bá. Lúc tôi và em gái về đến nhà, đã thấy có tất cả là hai chiếc xe với mười cảnh sát đang ở trong sân nhà tôi. Sau đó, bác Cả dẫn đường đưa bọn họ lên phía sau sườn núi Đầu Chó. Buổi sáng, tôi và em gái có việc phải làm nên không đi xem, cũng không biết tiếp theo cảnh sát sẽ xử lý thế nào. Lúc chúng tôi đi cắt cỏ trở về, nghe thím Hai nói, sau khi những cảnh sát kia đi vào Hang Quý, tiếng súng lập tức vang lên, ngay sau đó, những cảnh sát kia lão đảo lao ra ngoài, ai nấy sắc mặt đều tái nhợt.

Đám cảnh sát vội vàng thu thập xương máu trên bãi cỏ, bước đầu nhận định chuyện này là do dã thú gây ra, nhắc nhở thôn dân sau này lên núi nhất định phải cẩn thận. Trong thôn dân, có người nói cho cảnh sát trưởng biết chuyện Triệu Ngọc Nhi đang ở nhà tôi, cảnh sát trưởng qua nhà tôi nhìn một chút, thấy Triệu Ngọc Nhi vẫn chưa tỉnh lại, hỏi thím Hai mấy câu, sau đó vội vàng rời đi.

Tôi và em gái về nhà không lâu thì Triệu Ngọc Nhi ở trên giường tỉnh lại, âm thanh đầu tiên phát ra lại là tiếng hét sợ hãi đến chói tai. Khi đó, tôi và em gái đang ở trong sân rửa rau, nghe thấy tiếng Triệu Ngọc Nhi, vội vàng bỏ xuống chạy vào phòng. Chỉ thấy Triệu Ngọc Nhi ngồi trên giường, hai tay ôm đầu, không ngừng lớn tiếng la hét.

“Triệu Ngọc Nhi, không sao, không sao rồi.” Tôi ngồi xuống, ôm chặt lấy Triệu Ngọc Nhi, lớn tiếng nói. Triệu Ngọc Nhi ra sức túm chặt lấy tay tôi, tưởng chừng sắp cầu ra máu đến nơi, không ngừng la hét điên cuồng. Kêu một hồi, cô ấy lại ngất đi.

“Anh, làm sao bây giờ?” Em gái lo lắng nói.

Nhìn tình trạng hiện tại của Triệu Ngọc Nhi, rõ ràng là bị sợ hãi quá mức, cho dù đưa đến bệnh viện, chưa chắc đã có tác dụng, chỉ có thể chờ cô ấy tỉnh lại lần nữa, từ từ chấp nhận, từ từ thuyết giảng.

“Yên tâm đi, cô ấy sẽ không sao đâu, chờ lát nữa sẽ nhờ chú Hai làm pháp từ tà cho cô ấy.” Tôi nói.

Ăn cơm xong, tôi nói với chú Hai chuyện trừ tà cho Triệu Ngọc Nhi, chú Hai nhàn nhạt gật đầu một cái, sau đó sắp xếp một pháp đàn đơn giản ở trong phòng, vẽ thêm mấy lá bùa mới trừ tà cho Triệu Ngọc Nhi. Chỉ một phép trừ tà đơn giản, mà sau khi làm xong, chú Hai đầu đầu mồ hôi, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, lặng lẽ nói: “Sau khi cô ấy tỉnh lại thì sẽ không sao nữa.”

Lúc xế chiều, quả nhiên Triệu Ngọc Nhi đã tỉnh lại. Lần này tỉnh lại, cô ấy đã an tĩnh hơn, hai tay ôm đầu gối, cúi đầu, không nói câu nào, nhưng hình như

bởi vì một nỗi sợ hãi nào đó, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

“Triệu Ngọc Nhi.” Tôi vỗ nhẹ vào lưng cô ấy, trấn an, “Không sao, cô đừng sợ, đã có chúng tôi ở bên cạnh cô rồi.”

Triệu Ngọc Nhi chậm rãi ngẩng đầu nhìn tôi, trong đôi mắt ngấn lệ mơ hồ lộ ra sự hoảng hốt.

Tôi không chịu nổi, nhẹ nhàng vươn tay lau nước mắt trên mặt cô ấy, ôn nhu an ủi: “Không sao rồi, yên tâm đi.”

Triệu Ngọc Nhi bỗng òa một tiếng, nhào vào lòng tôi khóc nức nở.

Tôi vỗ nhẹ lưng cô ấy, không ngừng an ủi. Một lúc lâu sau, tiếng khóc của Triệu Ngọc Nhi mới từ từ ngừng lại. Lúc này, quần áo trên người tôi đều bị nước mắt của cô ấy làm ướt. Thím Hai thấy vậy cũng không đành lòng, chạy vào an ủi cô ấy. Nói một lúc lâu, tâm tình của Triệu Ngọc Nhi cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Mặc dù trạng thái của Triệu Ngọc Nhi đã bình thường trở lại, nhưng tôi vẫn không dám hỏi cô ấy chuyện gì đã xảy ra với bọn họ đêm ấy. Tôi biết, chuyện này sẽ trở thành cơn ác mộng của cô ấy trong một thời gian dài, không biết cô ấy có thể bước ra từ trong ấy hay không.

Đang nói chuyện, chú Hai đột nhiên lặng lẽ đi vào.

Triệu Ngọc Nhi nhận thấy, quay đầu lại nhìn, nhưng phản ứng đầu tiên của cô ấy lại giống như là nhìn thấy thứ gì đáng sợ, lớn tiếng kinh hô, sợ hãi lui về sau trốn tránh.

“Chị Triệu, đây là ba em, chị đừng sợ.” Em gái vội vàng đỡ dành cô ấy.

Tôi cũng nói: “Lúc trước cô cũng đã gặp qua chú tôi rồi.”

Ánh mắt của Triệu Ngọc Nhi vẫn hoảng hốt nhìn chằm chằm vào chú Hai, giống như không nghe được lời nói của chúng tôi.

Chú Hai lặng lẽ nhìn Triệu Ngọc Nhi một lúc, ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Cô bé, cháu không sao chứ?”

Triệu Ngọc Nhi không trả lời, chỉ máy móc gật đầu một cái. Chú Hai cũng không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài. Thấy chú Hai đi ra ngoài, tinh thần Triệu Ngọc Nhi đang căng thẳng mới từ từ thả lỏng. Phản ứng của cô ấy khiến tôi nghi ngờ, khó hiểu, tại sao cô ấy nhìn thấy chú Hai lại giật mình như vậy? Rõ ràng, cô ấy có chuyện muốn nói với chúng tôi nhưng lại không dám nói, rốt cuộc, tất cả là vì sao?

Mặc dù, đến nay, tôi luôn tận lực suy nghĩ mọi chuyện theo hướng tích cực nhất, nhưng hiện tại, dù loại bất thường khiến cho lòng tôi trĩu nặng, tôi mơ hồ cảm giác, có lẽ, sẽ có một chuyện mà không ai mong muốn sắp xảy ra với nhà chúng tôi. Nghĩ đến chuyện này, cả người tôi lại run lên.

Tối hôm qua khi Triệu Ngọc Nhi chạy trốn về nhà chúng tôi, những thứ lúc đầu mang theo bên người đều đã mất hết. Cô ấy nói thầm với tôi là muốn gọi điện về nhà. Tôi hiểu, đưa cô ấy sang chỗ đặt điện thoại bàn ở phòng khách bên cạnh, tôi muốn để cô ấy ở lại nói chuyện điện thoại một mình, cô ấy lại giữ tôi lại.

Tôi ngồi xuống bên cạnh.

Triệu Ngọc Nhi bấm một số điện thoại, rất nhanh có người bắt máy. Bởi vì là điện thoại bàn, nên tiếng nói chuyện rất vang, tôi có thể nghe được tiếng nói chuyện ở đầu bên kia. Đầu dây bên kia là một giọng nữ nhẹ nhàng, ấm áp, là mẹ Triệu Ngọc Nhi nhận điện thoại. Tôi nghĩ rằng, cảnh sát đã đến thôn tra xét còn định án rồi, đương nhiên cũng đã thông báo tới người thân của những người có liên quan như Triệu Ngọc Nhi. Nhưng không ngờ, từ trong điện thoại lại nghe được, mẹ Triệu Ngọc Nhi vẫn không biết bọn họ đã xảy ra chuyện, chỉ có chút tức giận rồi dập máy.

Tôi cảm thấy lúc này Triệu Ngọc Nhi tinh táo khác thường, cô ấy nói dối mẹ mình là điện thoại di động không có tín hiệu, sau đó bảo mẹ cô ấy ngày mai ra bến xe đón. Mẹ cô ấy đồng ý, cuối cùng không ngừng dặn dò cô ấy phải tự chăm sóc bản thân cẩn thận. Triệu Ngọc Nhi lúc trước còn nói chuyện rất bình tĩnh, vừa nghe xong những lời này, hốc mắt đỏ lên, cắn chặt môi không bật lên tiếng khóc. Sau đó, sợ mẹ cô ấy nghe ra điều gì khác thường, vội vàng tắt máy.

Sau khi cúp máy, cô ấy lập tức nghẹn ngào, cúi đầu, hai vai run lên, khóc nức nở.

“Aizzz” Tôi thầm thở dài một tiếng, luôn miệng an ủi cô ấy, cô ấy mới dần dần bình tĩnh trở lại.

“Anh Niếp Vũ, cảm ơn anh.” Triệu Ngọc Nhi chậm rãi ngẩng đầu lên, hốc mắt ẩm ướt đỏ hồng nhìn tôi nói.

Tôi lắc đầu, nở một nụ cười ấm áp với cô ấy.

Trời dần tối, ngày mai, Triệu Ngọc Nhi mới có thể rời khỏi đây, đêm nay vẫn phải ở lại nhà chúng tôi. Thím Hai và em gái cũng rất chú ý chăm sóc cô ấy, bữa cơm chiều rất phong phú, lúc ăn cơm còn không ngừng gấp thức ăn cho cô ấy. Chỉ có điều, Triệu Ngọc Nhi không muốn ăn, ăn cũng không được bao nhiêu.

Buổi tối, tôi và em gái ngồi nói chuyện với Triệu Ngọc Nhi, giúp tâm trạng cô ấy thoải mái không ít. Nhưng tôi nhận thấy, lúc chú Hai xuất hiện, cô ấy vẫn hơi căng thẳng. Tôi không biết đêm hôm ấy cô ấy đã gặp thứ gì, nhưng phản ứng của cô ấy đối với chú Hai khiến tôi bất an.

Ngày hôm sau, Triệu Ngọc Nhi thức dậy rất sớm nói muốn rời đi. Thím Hai đành phải vội vàng làm cơm sáng, bắt cô ấy ăn xong cơm sáng mới để cho tôi và em gái đưa cô ấy ra phố bắt xe. Lúc ra tới đầu phố bắt xe, tôi để ý thấy dường như Triệu Ngọc Nhi có gì đó muốn nói với tôi, định nói mấy lần lại thôi, giống như đang cố kìm em gái tôi ở bên cạnh.

“Em gái, em đi mua cho chị Triệu một chai nước nhé?” Tôi nói với em gái.

Em gái gật đầu, đi nhanh về phía mấy cửa hàng gần đây.

Thừa dịp này, Triệu Ngọc Nhi cuối cùng cũng nói với tôi: “Anh Niếp Vũ, có chuyện này lúc trước ở nhà anh tôi không dám nói, nhưng bây giờ, tôi nhất định phải nói cho anh biết.”

Tôi nghe xong, trong lòng hơi trầm xuống, hỏi: “Là chuyện gì vậy?”

“Chú Hai anh...” Triệu Ngọc Nhi nhìn tôi, thanh âm run run, gần từng chữ, “Ông ấy không phải là người, ông ấy ... là quỷ.”

“Cái gì?” Tôi sợ hãi kêu thành tiếng.

“Anh, em gái và thím Hai đã cứu tôi, tôi thực sự không muốn gạt các người.” Giọng nói Triệu Ngọc Nhi đầy đau thương, nói “Tôi biết các người khó có thể chấp nhận chuyện này, nhưng tôi không muốn nhìn thấy anh, thím Hai và em gái bị hại.”

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy hỏi: “Sao cô nói chú Hai của tôi là quỷ?”

“Vì đêm hôm đó ở trong Hang Quỷ, tôi tận mắt nhìn thấy ông ấy.” Triệu Ngọc Nhi run rẩy nói, “Trên mặt ông ấy chỗ xanh chỗ trắng, còn lộ ra răng nanh ...”

Lúc này, em gái cầm một chai nước lọc chạy tới, Triệu Ngọc Nhi dừng lại.

“Anh, anh và chị Triệu vừa nói chuyện gì vậy?” Em gái đưa chai nước cho Triệu Ngọc Nhi hỏi.

“Không có gì.” Tôi trả lời qua quýt, đúng lúc này xe tuyến tới, tôi vội nói: “Xe tới rồi.”

Trên người Triệu Ngọc Nhi bây giờ, một đồng cũng không có, đương nhiên là chúng tôi cho cô ấy tiền đi xe. Trước khi lên xe, tôi vâng lời thím Hai dặn, đem hai trăm đồng nhét vào trong tay Triệu Ngọc Nhi. Nhà Triệu Ngọc Nhi ở trên tỉnh, dọc đường còn phải đổi xe, phải dùng nhiều tiền, cho nên cô ấy cũng không từ chối, nhận lấy. Sau khi lên xe, tôi trả tiền xe cho cô ấy lên thị trấn, dặn cô ấy đi đường cẩn thận, về đến nhà nhớ gọi điện cho tôi.

Hai mắt Triệu Ngọc Nhi ươn ướt nhìn tôi, nặng nề gật đầu.

Sau đó, tôi xuống xe.

Triệu Ngọc Nhi ngồi vào một chỗ gần cửa sổ, vươn tay ra ngoài cửa sổ vẫy tay chào tôi và em gái, nói khi khác gặp lại, cuối cùng không nhận được, khóc lớn lên, nước mắt đầy mặt.

“Anh Niếp Vũ, em gái, tạm biệt, tôi sẽ không bao giờ quên mọi người...”

Giọng nói của cô ấy theo tiếng xe gào rít đi xa.

Tôi và em gái đứng ngẩn ngơ một lúc, cho đến khi chiếc xe chiếc xe hoàn toàn biến mất mới xoay người trở về.

Dọc đường, tôi nghĩ đến những lời ban nãy Triệu Ngọc Nhi nói với tôi, trong lòng vô cùng nặng nề. Hết lần này đến lần khác, tôi nhắc nhở bản thân mình không nên nghĩ tới chuyện kia, nhưng làm thế nào cũng xua đuổi được những ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Tôi chỉ biết rằng, nếu như những lời Triệu Ngọc Nhi nói là thật, vậy thì tất cả những chuyện xảy ra trước đây đều có thể giải thích rõ ràng.

Rốt cuộc, ngày đó trong linh đường nhà ông chủ Hồng, chú Hai đã mang theo thứ gì về nhà?

Trong lòng tôi sinh ra nỗi đau xót và sợ hãi khó nói thành lời.

—Hết—

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Mê

Edit: Gió

Tiền Triệu Ngọc Nhi đi rồi, trong lòng tôi thấp thỏm bất an, tinh thần vô cùng sa sút, tôi đoán rằng lần trước ở nhà ông chủ Hồng bên Sur Nha Bá, chú Hai thực sự đã mang về thứ gì đáng sợ.

“Anh, anh làm sao thế?” Vẫn đi theo tôi, em gái thấy sắc mặt tôi tái nhợt, lo lắng hỏi.

Tôi quay đầu lại, nhìn thân hình thấp hơn so với tôi một cái đầu của em gái, thấy trên mặt em ấy đầy vẻ lo lắng, tôi kéo tay em gái, nghiêm túc hỏi: “Em gái, em cũng cảm thấy chú Hai có gì đó khác thường đúng không? Nhất là vào ban đêm.”

“Hả?” Em gái bị tôi hỏi bất ngờ như vậy, toàn thân sợ run lên, ấp úng không nói nên lời, nhìn bộ dạng này của em gái, tôi khẳng định em ấy cũng nhận thấy sự bất thường của chú Hai, không chừng, còn biết nhiều hơn tôi.

Bây giờ lại thấy em gái hốt hoảng như vậy, chắc chắn không sai, tôi hỏi tới: “Em gái, anh có phải là anh trai của em không?”

Em gái cúi đầu gật một cái, có chút tủi thân nói: “Tất nhiên.”

“Em coi anh là anh trai, vậy thì em hãy nói thật cho anh biết, có phải em đã biết cái gì không?”

Em gái thấy sắc mặt tôi nghiêm túc, do dự một chút, mở miệng nói: “Anh, có chuyện này, em không biết có nên nói với anh không, em rất sợ...”

“Đừng sợ, có anh ở đây, có chuyện gì thì đừng giấu trong lòng, anh sẽ bảo vệ em.” Trong lòng tôi lập tức treo lên một tảng đá, quả thực là có chuyện về chú Hai, em gái biết mà gạt tôi.

“Anh, đêm hôm mà anh với ba đi gom học phí trở về, ban đêm, em tỉnh dậy đi nhà cầu, em thấy trong phòng em có thêm một người...” em gái nói đến đây, cả người run lên, kéo cánh tay tôi, mặc dù bây giờ là ban ngày nhưng tôi có thể cảm nhận được em gái đang rất sợ hãi.

Tôi đưa tay xoa đầu em ấy an ủi, tôi cũng không hỏi tới cùng, bây giờ, tâm trạng em gái không được tốt, tôi phải kiên nhẫn nghe em ấy nói lại đầu đuôi tất cả mọi chuyện.

Em gái chậm rãi hít một hơi, tiếp tục nói: “Đêm đó em tỉnh lại, trong phòng tối thui, mở mắt ra phát hiện bên trong phòng có thêm một người, tuy không nhìn rõ mặt mũi người ấy, nhưng nhìn bóng dáng quen thuộc ấy, em cũng biết là ai, là ba, tuyệt đối không sai.”

“Chú Hai? Chắc là sợ ban đêm em bị cảm lạnh nên vào đắp thêm chăn cho em thôi, đừng nghĩ nhiều.” Tôi an ủi, không muốn em gái thêm sợ hãi.

“Anh! Không phải vậy! Không phải ba vào phòng đắp chăn cho em!” Em gái đột nhiên kích động, trong đôi mắt trong veo ngân ngấn nước, đau khổ nói: “Ba lén lút vào phòng em, động tác của ông ấy lúc vào phòng vô cùng đáng sợ, giống như chuột vậy, bước đi không phát ra tiếng động, hơn nữa, xung quanh phòng em chỗ nào cũng ngủ, giống như trong phòng em có đồ ăn ngon vậy. Lúc em tỉnh lại, thấy bộ dáng của ba lúc đó, không dám lên tiếng, tiếp tục nằm trên giường, ba liên tục ngủ, ngủ cả trên giường của em, sau đó không ngừng ngủ khắp người em, ngủ một lúc, ba cứ thế ngồi xổm xuống bên cạnh giường em, mặc dù lúc đó trong phòng tối mịt, nhưng em có thể cảm giác được ánh mắt của ba đang nhìn chằm chằm vào em.”

“Chú Hai cũng không có làm ra chuyện gì mà, em gái, chú Hai là người như thế nào, so với anh, em phải rõ hơn chứ, em là con gái ruột của ông ấy, ông ấy sẽ không làm hại em.”

“Anh, anh nghe em nói hết đã, lúc ấy em vô cùng hoảng hốt, vội nhắm mắt lại, sau đó, em nghe thấy ba cúi đầu cười một tiếng âm hiểm, nhưng kỳ quái nhất là, tiếng cười đó căn bản không phải là ba phát ra.” Em gái hoảng sợ nói: “Ba cười một hồi, sau đó, ở trong phòng em nhảy một điệu nhảy kỳ quái, đáng vẻ vô cùng dọa người, không chỉ vậy, em phát hiện, mỗi đêm, ba đều vào phòng em làm như vậy, anh, anh nói xem, có phải ba bị quỷ nhập rồi không?”

“Sao có thể như vậy được, em đừng nghĩ lung tung. Đêm nay, anh sẽ sang phòng ngủ cùng em.” Tôi cố làm ra vẻ thoải mái, cười trả lời, nhưng trong lòng rối loạn, tê dại, nghe em gái nói, tôi lại nhớ tới chuyện mấy ngày trước chú Hai uống máu gà và chó cả thôn chết hết, lại từ miệng Triệu Ngọc Nhi nói tận mắt trông thấy chú Hai là quỷ trong Hang Quỷ, hiện tại, tôi tin chắc, có lẽ chú Hai đã thực sự bị quỷ nhập, nhưng bây giờ, tôi không thể nào nói chuyện này với em gái được, càng không thể nói cho thím Hai, khi tôi chưa thực sự hiểu rõ chuyện này là thế nào.

“Vũ nhi, Nghiên nhi, tìm các con cả nửa ngày, hóa ra là hai đứa ở đây!”

Chẳng biết từ lúc nào, đằng sau chột vang lên giọng nói lạnh lùng của chú Hai, em gái hoảng sợ, chui thẳng vào trong ngực tôi. Tôi quay đầu lại, thấy khuôn mặt thật thà của chú Hai đang tràn đầy tươi cười nhìn chằm chằm tôi và em gái, chú Hai thấy đáng vẻ sợ hãi của em gái, vươn tay ra, muốn chạm vào em ấy, “Nghiên nhi, con sao vậy?”

Không nghĩ tới, em gái lại trực tiếp né tránh chú Hai, chạy ra phía sau, dúi đầu vào lưng tôi, tôi có thể cảm nhận được cơ thể em gái sau lưng mình lúc này đang không ngừng run rẩy.

“Chú Hai, sao chú lại đến đây, em gái bị chuyện đêm qua dọa sợ nên dính lấy cháu ấy mà.” Tôi muốn kéo em gái ở phía sau lưng ra, nhưng lúc này, nha đầu này đúng là đã dính chặt lấy người tôi rồi.

“Không sao, từ nhỏ Nghiên nhi đã nhát gan, Vũ nhi, con phải chiều cổ em gái nhiều một chút.” Chú Hai dường như không để tâm lắm đến chuyện này.

“Chú Hai, chú tìm con có việc gì sao?”

“Có, chính là tìm con đấy, thím Hai con nói gà trong nhà bị chồn hoang uống máu, chết hết rồi, lúc này, thím Hai con đang buồn bực ở nhà, chú nhìn mà đau lòng, tìm con về bảo con ra chợ mua mấy con gà về nhốt vào đấy, trong nhà dân quê mà không có con gà con vịt thì làm sao mà sống qua ngày được.” Chú Hai nói.

“Gà nhà mình chết hết? Chuyện khi nào ạ? Tôi qua không phải vẫn rất tốt sao?” Tôi nghi ngờ hỏi, trong lòng nghi ngờ, gà trong nhà vậy mà bị chồn hoang hút hết máu, liên tưởng đến chuyện chú Hai liếm máu gà lần trước, chợt cảm thấy buồn nôn, suy đoán không biết có phải chú Hai đã hút hết máu gà của nhà hay không, nhìn gương mặt già nua đầy nếp nhăn của chú Hai, tôi không có cách nào tin được ông ấy lại là quỷ.

“Chắc là tầm năm, sáu giờ sáng gì đó, ai biết được, lúc thím Hai con ra cho gà ăn thì phát hiện gà đã chết hết rồi.” Chú Hai nói đến đây dừng lại, từ dây lưng móc ra hai trăm đồng đưa cho tôi, tiếp tục nói: “Thím Hai con đưa cho con hai trăm, bảo con đi chợ nhìn xem, có thể mua được bao nhiêu con về, có thể mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu.”

“Chú Hai, hai trăm đồng nhiều quá, có thể mua được một đồng lớn gà con, chúng ta nuôi nhiều gà như vậy để làm gì...”

Tôi còn chưa nói hết câu, chú Hai lấy từ một cái dây lưng khác ra mấy tờ Mao gia gia nhét vào tay tôi, vội la lên: “Không được mua gà con, ở đây có một nghìn hai, con đi chợ xem gà trống lớn giá bao nhiêu, mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu.”

Tôi nhìn tiền trong tay, sững sờ một chút rồi lấy lại tinh thần, từ khi nào chú Hai lại có nhiều tiền như vậy, tiền học phí của tôi vẫn còn là một vấn đề, bây giờ lại đưa cho tôi hơn một ngàn để đi chợ mua gà, chỗ này có thể mua được tới bảy, tám con gà trống lớn. Ở quê, không phải mỗi nhà chỉ cần một con gà trống báo sáng sao, lại càng khả nghi hơn là lúc nhắc đến gà trống, chú Hai lại nuốt nước miếng, có gì đó bất thường, trong lòng tôi thầm nghĩ.

“Chú Hai, mua nhiều gà trống như vậy để làm gì?” Tôi cố tình gây chuyện, tiếp tục nói: “Mua nhiều gà trống như vậy, một mình con làm sao có thể cầm về được, chú Hai còn chuyện gì phải làm không ạ? Sao không đi chợ cùng con?” Thực ra thì tôi muốn nói là, sao ông ấy không tự mình đi mua, lại cứ khẳng khái đưa tiền bắt tôi đi mua.

“Thím Hai con còn đang đau lòng, ta phải trở về an ủi bà ấy, con mang theo Nghiên nhi đi cùng là được.” Chú Hai trả lời, hơi tránh né ánh mắt của tôi, nhưng chi tiết nhỏ này, không qua được mắt tôi, đáng vẻ chú Hai giống như không dám đi chợ, e ngại thứ gì sao?

“Vũ nhi, chuyện này giao cho con, con nhất định phải mua được gà trống về đấy.” Chú Hai nói xong, không đợi tôi trả lời, quay đầu đi thẳng về phía trong thôn.

Chú Hai đi rồi, em gái mới dè dặt từ sau lưng tôi chui ra, kéo áo tôi, ánh mắt phức tạp, nói: “Anh, em không dám về nhà...”

“Bây giờ, em không phải trở về nhà, anh dẫn em đi chợ chơi một chút, vừa khéo hôm nay là phiên chợ, em muốn ăn gì, anh mua cho em”

“Anh, anh thật tốt.” Em gái hưng phấn nhảy vòng quanh người tôi, tâm tình khá hơn không ít.

Dọc đường đi, tôi không thể nào vui vẻ được, trong lòng lúc nào cũng thấp thỏm chuyện của chú Hai. Tôi nghĩ mãi cũng không thông, vì sao chú Hai không dám tự mình đi chợ mua gà?

“Ai ui, này, hai đứa nhỏ các người đừng có cản đường ta, trễ giờ là hôm nay ta lại phải uống gió Tây Bắc đấy.” Lúc này, sau lưng chợt vang lên tiếng la hét của một ông già.

Em gái cầm xôi nứt quả trong tay, cắn một viên, quay đầu kêu: “Ông này, ông làm cái gì vậy, ông cầm nhiều đồ như vậy, mình ông chiếm mất nửa đường rồi còn kêu người khác cản đường ông.”

Tôi quay đầu nhìn một cái, hóa ra là một đạo sĩ, không phải nói là bọn bịp bợm giang hồ, thầy tướng số. Em gái bắt mắt với ông lão cũng không có gì là sai, hôm nay là phiên chợ, không nói đến chiều rộng, người qua người lại, một mình ông lão tay phải cầm tấm biển “Nghe ta một lời, có thể tránh tai họa, xem một quẻ, có thể đảm bảo bình an, một quẻ mười đồng”, tay trái là hai cái lồng gà, cũng đã chiếm mất nửa đường.

“Tiểu nha đầu này, sao người có thể nói vậy được.” Ông lão nghe thấy em gái nói, cực kỳ không hài lòng, tiến đến trước mặt em gái, liếc mắt một cái, vốn cho rằng ông ấy sẽ nói lại đôi ba câu, không ngờ một câu cũng không nói, xoay người đi thẳng.

“Ông ơi, ông chờ một chút.” Tôi vội vàng gọi ông ấy lại.

Em gái ngẩng đầu nghi hoặc nhìn tôi, không hiểu tôi gọi ông ấy lại để làm gì.

“Đứa nhỏ, người gọi lão có chuyện gì?” Ông lão quay đầu lại, con người đục ngầu thoáng hiện lên một tia khôn khéo, có phần cảnh giác tôi.

“Gà của ông bán thế nào ạ?” Tôi hỏi. Chú Hai muốn mua gà, mặc kệ làm thế nào cũng phải mua về, hơn nữa bây giờ biết chú Hai không phải người bình thường, càng phải thỏa mãn yêu cầu của ông ấy, nếu như gà trong nhà không phải bị chồn hút sạch máu mà là bị chú Hai hút sạch, bây giờ trong nhà lại không có con gà nào, tôi không dám tưởng tượng chú Hai sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Ông lão nhìn chằm chằm vào tôi một lúc lâu, thờ dãi nói: “Gà của ta không bán, mà cậu cũng sắp chết rồi, còn ăn gà làm cái gì?”

“Ông nói cái gì?” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Trời ơi, sao ông có thể nói chuyện như vậy được, ông đừng cậy mình già, cậy mình lớn tuổi là có thể nguyên rủa anh tôi, anh tôi đang yên đang lành như thế này làm sao có thể chết được, ông đừng có nói xằng nói bậy.” Em gái nghe thấy lời ông lão nói lập tức nổi giận.

“Lời ta nói đều là thật, tiểu nha đầu, đừng nói anh cô, ngay cả cô cũng vậy, ắn đường đều biến thành màu đen rồi, tai họa sắp ập xuống đầu còn không biết, hơn phân nửa là bị quỷ quần thân mà vẫn hoàn toàn không biết gì, vô tri.” Ông lão nói xong, lắc đầu một cái, không nói chuyện với chúng tôi nữa.

—Hết—

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Huyền Thanh đạo trưởng

“Chờ một chút, ông nói xong liền bỏ đi như vậy sao, chúng tôi không làm chuyện gì có lỗi với ông, sao ông lại nguyên rủa chúng tôi như vậy?” Tôi cố tình nói to, bộ dáng giống như bị ức hiếp, nhưng trong lòng lại trầm xuống, ông lão này có thể nhìn thấy vận rủi trên người chúng tôi, nhất định không phải là một người đơn giản.

“Cậu bé, chẳng lẽ ông nói sai? Nếu cậu tin tôi, tôi sẽ bói cho cậu một quẻ. Nếu sai, tôi không lấy của cậu nửa đồng. Nghe một lời của ta, có thể tránh tai họa, xem một quẻ, đảm bảo bình an, một quẻ mười đồng.” Ông lão giờ tám biển bên tay phải, ngẩng mặt, nhắm mắt.

Tôi cúi đầu quan sát ông lão, tuy một thân toàn quần áo cũ nhưng lại rất sạch sẽ. Tóc trên đầu búi gọn giống như búi tóc của các đạo sĩ, quần áo cũ nát rất nhiều mảnh vá, nhưng bát quái đồ trước ngực vẫn lành lặn, rõ ràng. Trong đầu tôi lại hiện lên những câu chuyện quái đản của mấy ngày trước, thật ngán ngẩm mà! Nếu chú Hai bị quỷ ám là thật thì chúng tôi cũng sắp bị nguy hiểm lây rồi. Không bằng đem ngựa chết biến thành ngựa sống, để ông lão này xem chú Hai có thật là bị quỷ ám không.

“Ông cụ, ông nói là ông có thể nhìn tay mà đoán, vậy ông xem trước cho tôi một quẻ xem sao?” Nếu ngay cả tay của tôi mà cũng không thể xem ra, thì ông lão này làm sao có đủ bản lĩnh để bắt quỷ, cứ xem bản lĩnh của ông ta thế nào đã rồi tính tiếp.

“Anh, anh đừng để ông ta lừa, bói toán gì mà tận mười đồng một quẻ.” Em gái kéo tay tôi, không cho tôi xem.

“Không sao, anh muốn xem ông ta nhìn ra những gì, mà mấy con gà trong lồng của ông ấy cũng không tệ, biết đâu lại có thể bán rẻ cho chúng mình.” Phải mượn cớ đuổi em gái đi mới được, nếu em gái biết, về nhà chắc chắn sẽ kể cho thím Hai nghe, nếu như chú Hai không bị quỷ ám, thím Hai và em gái nhất định sẽ nói tôi là một kẻ vong ân phụ nghĩa.

“Nghiên, anh hơi đói, hình như phía trước có bán khoai nướng, em đi mua cho anh mấy củ được không, anh cho em thêm mười đồng, muốn ăn gì thì tự mua.” Tôi vỗ vỗ bụng, ý bảo mình đói đến sắp không chịu được nữa rồi.

“Anh, em đi mua khoai nướng cho anh, anh đừng để bị mắc lừa nha, đừng để ông lão xấu xa này lừa hết tiền của ba.” Em gái nói xong nhảy chân sáo rồi đi.

Ông lão vẫn không nói lời nào, hí mắt nhìn tôi, chẳng lẽ, ông ta đã đọc thấu những suy nghĩ của tôi. Thấy em gái đã đi xa, tôi vội vàng đi về phía trước.

“Xin hỏi vị đạo trưởng này, ông thực sự có thể bắt quỷ trừ tà? Đây không phải chuyện đùa, nếu ông không có bản lĩnh bắt quỷ, ngược lại còn kích động quỷ tà đến quấy nhiễu gia đình tôi thì sao?” Tôi vừa nói vừa lôi ra mười tờ tiền giấy.

“Trước hết, ông hãy bói một quẻ xem mệnh của tôi thế nào đã, nếu ông nói đúng, tôi sẽ cho ông hai mươi đồng, thế nào?” Chưa biết đây có phải đạo sĩ thật hay không, cứ để ông ta bói trước một quẻ đã.

“Há? Xem đúng thì cho hai mươi đồng? Cậu bé, cậu đúng là người hào phóng, được rồi, không nói nhiều nữa, vì hai mươi đồng, tôi sẽ xem cho cậu một quẻ, nói thật, hôm nay tới chợ, một người tìm tôi xem bói cũng không có, cậu là người đầu tiên đấy.” Nói xong, ông lão ngồi xuống chiếu, lôi từ trong cái túi bố màu vàng ở sau lưng ra ba đồng tiền lớn.

“Cậu bé, nói cho tôi ngày sinh tháng đẻ của cậu?” Ông lão ngồi xếp bằng một cách nghiêm túc.

Biết ngày sinh tháng đẻ của tôi rồi, ông lão nhắm hai mắt lại, ngón tay trái bấm liên hoa, không đến năm phút sau, ông ấy từ từ mở mắt ra.

“Cậu bé, hoàn cảnh của cậu thật đáng thương, từ nhỏ đã sống xa cha mẹ, được người dung nuôi dưỡng, mệnh của cậu vô cùng lận đận, năm hai mươi tuổi sẽ gặp đại họa nguy hiểm đến tính mạng.” Ông lão nhìn tôi từ trên xuống dưới, sau đó, ánh mắt dừng lại ở chiếc hồ lô trên cổ tôi.

“Cậu bé, chiếc hồ lô này là ai cho cậu? Trông giống đồ trừ tà.” Ông lão kinh ngạc nhìn hồ lô của tôi.

“Đạo trưởng nói không sai, tôi đúng là trẻ mồ côi, được chú Hai nhận nuôi từ nhỏ, nhưng ông ấy cũng không phải chú ruột của tôi, trong nhà đứng thứ

hai nên tôi gọi ông ấy là chú Hai. Chú Hai và thím Hai đối xử với tôi giống như con ruột vậy, từ khi tôi có ký ức, tôi đã ở trong nhà chú thím Hai rồi, chú thím ấy giống như cha mẹ tái sinh của tôi vậy.” Ông lão nói không sai, vì vậy, tôi quyết định nói mọi chuyện cho ông ấy, nếu như ông ấy có bản lĩnh bất quỷ trừ tà, biết đâu có thể cứu chú Hai một mạng.

“Xin hỏi quý tính đại danh của đạo trưởng là gì, có thể cứu chú Hai của tôi không, ông ấy là người tốt. Chú Hai tôi cũng là một đạo sĩ trừ tà, mấy hôm trước, tôi và chú Hai đi Sư Nha Bá trừ tà, sau khi trở về, ông ấy như biến thành một người khác vậy...” Tôi kể hết những chuyện kỳ quái diễn ra mấy ngày qua cho ông ấy nghe.

“Hả? Có chuyện như vậy sao? Một đạo sĩ trừ tà lại bị quỷ nhập? Con quỷ này chắc chắn là một ác quỷ có tà khí và oán khí rất lớn. Nếu chú Hai cậu còn để cho quỷ quán thân như vậy sẽ hại chết rất nhiều người.” Đạo trưởng mở to hai mắt, nghiêm túc nhìn tôi, tôi càng nghĩ càng thấy sồn gai ốc, rừng mình một cái, một luồng khí lạnh từ chân vọt thẳng lên đầu, cả người đổ mồ hôi lạnh.

“Đạo trưởng, xin ông hãy giúp cháu chuyện này, hãy cứu chú Hai cháu, để ông ấy không làm hại thím Hai và em gái, cháu cầu xin ông.” Tôi quỳ xuống đập đầu ba cái.

“Đạo hiệu của bản đạo là Huyền Thanh. Cậu bé, nhà cậu ở đâu? Hãy dẫn tôi qua đấy ngay.” Đạo trưởng vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

“Hôm qua, gà nhà cháu bị hút cạn máu, chết hết rồi. Hôm nay, chú Hai bảo cháu ra chợ mua gà trống về. Đạo trưởng, sao trong lòng của ông lại nhiều gà vậy? Chẳng lẽ, ông đoán được hôm nay nhất định cháu sẽ đến?” Tôi không tin lại có chuyện trùng hợp như vậy.

“Vô Lượng Thiên Tôn! Bản đạo tới chợ là để xem bói kiếm tiền, đạo sĩ không phải thần tiên, cũng phải sống, cũng phải ăn cơm. Còn mấy con gà này là tôi vừa mua xong, định đem về làm pháp. Cậu bé, hôm nay chúng ta có thể gặp nhau ở đây, âu cũng là duyên phận.” Giọng nói của Huyền Thanh đạo trưởng trầm thấp lại có lực xuyên thấu khiến cho người khác không thể không kính sợ.

“Cậu bé, những con gà này cho cậu, gà trong chợ đều ở cả đây rồi.” Huyền Thanh đạo trưởng đưa cho tôi cái lồng, nói.

“Cảm ơn đạo trưởng.” Tôi vô cùng vui mừng, nhiều gà thế này có thể tiết kiệm được không ít tiền nha.

“Cậu bé, tất cả là một nghìn hai trăm đồng, tôi không lấy lãi, trả tiền vốn cho tôi là được rồi.” Đạo trưởng trực tiếp thò tay vào trong túi áo tôi lấy tiền. Tôi sợ ngây người, một nghìn hai, vừa đúng số tiền chú Hai đưa cho tôi, sao ông ấy có thể biết được, thực sự không phải người thường mà.

“Cậu bé, bây giờ đưa tôi về nhà xem chú Hai cậu là người hay là quỷ, nếu là quỷ, chờ thời cơ thích hợp, tôi sẽ bắt nó.” Đạo trưởng vừa nói xong, tay phải lách một cái, quần áo trên người đã biến thành quần áo nông dân, ngay cả búi tóc trên đầu cũng khác. Tôi phục sát đất, đúng là thần tiên mà.

Lúc này, em gái cũng đã quay lại, tay cầm khoai nướng đưa cho tôi.

“Anh, anh đói lắm không? Khoai này vừa nướng xong đấy. Anh không bị ông lão kia lừa gạt chứ? Mà đây là ai ạ?” Hiển nhiên là em gái không nhận ra. Đạo trưởng lách mình một cái đã biến thành một người khác, ngay cả tôi cũng không thể nhận ra đây là cùng một người.

“Đây là người bán gà cho chúng ta, anh đã đưa tiền rồi, lát nữa ông ấy sẽ đem gà về nhà mình. Nhà ông ấy ở Sư Nha Bá, tiện đường nên đi về cùng luôn.” Huyền Thanh đạo trưởng liếc mắt nhìn tôi một cái. Tôi cũng tự bội phục tài nói dối không chớp mắt của mình.

“Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta mau đi thôi.”

Em gái quan sát Huyền Thanh đạo trưởng một lượt, vẫn không nhận ra ông ấy chính là đạo sĩ lừa gạt kia.

Đi gần hai tiếng đồng hồ cũng về đến Sư Nha Ba. Huyền Thanh đạo trưởng vẫn xách hai cái lồng gà, hípc mắt, không nói câu nào.

“Ông bán gà, đến nhà chúng tôi rồi.” Về đến cổng, tôi làm đồng dục hô một tiếng, chi chi, Huyền Thanh đạo trưởng trợn mắt liếc tôi một cái.

“Ba, chúng con đã mua gà về rồi.” Em gái thấy chú Hai đang ngồi ngáy người trong sân, lên tiếng gọi, nhưng chú Hai không hề để ý đến em ấy.

“Tiểu Vũ, đây là ai vậy, sao chú chưa thấy ông ấy bao giờ, nhìn không giống người của Sư Nha Bá?” Chú Hai nhìn Huyền Thanh đạo trưởng, nói.

“Chào anh, tôi bán gà trên chợ, thấy hai đứa nhỏ nhà anh đi mua gà, tiện đường nên giúp chúng xách về luôn.” Huyền Thanh đạo trưởng lau mồ hôi, cười hi hi.

“Vậy thì phải cảm ơn ông anh rồi, vào nhà uống chén nước đã, đi đường mấy tiếng đồng hồ cũng mệt rồi, vừa khéo đúng giờ cơm trưa, nếu ông anh không chê thì mời ở lại dùng bữa với gia đình luôn.” Tự nhiên sắc mặt chú Hai trắng bệch, giống như không còn chút hơi sức nào, nhìn Huyền Thanh đạo trưởng, khách khí nói.

“Ôi, được thế thì còn gì bằng, con người tôi chỉ cần có cơm ăn no là được, vậy thì không khách sáo nữa.” Đạo trưởng cười hiền hậu, tôi thấy ông ấy vô cùng tự nhiên, giả bộ quá giống một lão nông.

“Ông anh, mời vào trong, chúng mình đều là nông dân cả, cơm cháo cũng chẳng có gì, chẳng qua chỉ thêm một bộ bát đĩa, cần gì phải khách sáo như vậy.” Thím Hai vội vàng mời đạo trưởng vào nhà, sau đó đi nhóm bếp nấu cơm.

Một lát sau, cơm nước đã xong, chú Hai mở miệng uống chút cháo loãng, không động chút thức ăn nào. Huyền Thanh đạo trưởng đánh giá chú Hai, tay

trái bầm đỏ, cổ găng không cau mày, nháy mắt ra dấu với tôi.

“Đừng ròi, người anh em, tôi nghe nói gần Su Nha Bá có sườn núi Đầu Chó, trên đó có Hang Quỷ, ma quỷ thường xuyên lòng hành đúng không?” Huyền Thanh đạo trưởng hỏi chú Hai, vừa hỏi vừa nhe răng miêu tả, đáng vẻ đùa cợt, tôi nhìn cũng thấy buồn nôn.

“Hà? Anh nghe ai nói vậy?” Chú Hai đột nhiên đứng dậy, cảnh giác nhìn đạo trưởng.

“Còn nghe ai được nữa, mấy ngày trước âm ỉ hết cả lên, không ít cảnh sát tới thôn chúng tôi nói là chó bị thứ gì đó cắn chết. Hôm qua còn nghe nói có mấy đứa trẻ từ thành phố đến cũng xảy ra chuyện, có thể đưa tôi lên đó nhìn một chút được không?” Đạo trưởng vừa nói vừa cắn màn thầu, giả vờ như thật.

Chú Hai mới nghe thì cả kinh, sau đó thì thờ dãi.

“Aizz, những chuyện anh nói đều là thật, nhưng cũng không có gì ghê gớm cả, cụ thể thì không rõ lắm, chắc chỉ là mấy tên trộm vặt thôi, chuyện ma quỷ là người ta nói quá lên mà thôi, nếu ông anh muốn thì cứ đi xem một chút.” Chú Hai không hề hoài nghi những lời đạo trưởng nói, bởi vì mấy ngày qua, người đến xem không ít, xe cảnh sát cũng thường xuyên lui tới.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Quyết định

“Ông anh, anh làm nghề gì? Nghe nói trong thôn các anh có một người có khả năng bắt quỷ trừ tà rất lợi hại.” Đạo trưởng nhìn chăm chăm chú Hai.

“Aizz, người ông nói chính là tôi, bình thường tôi cũng đi giúp người khác làm ma chay cưới hỏi, đủ cả, cũng không có gì đặc biệt. Tiểu Vũ đỗ đại học, tiền học phí còn thiếu một ít nữa nên tôi mang theo thằng nhỏ này ra ngoài kiếm thêm chút.” Chú Hai không nghi ngờ gì lời nói của đạo trưởng, uống xong hai chén cháo loãng, nằm vật ra ngủ.

Com cháo xong xuôi được một lúc.

“Thôi, tôi không quấy rầy gia đình nữa, cảm ơn gia đình đã mời com, chị dâu, chị làm com ngon lắm.” Nghi ngoi một chút, Huyền Thanh đạo trưởng cười hi hi nói với thím Hai.

“Nghe anh nói gì kia, anh vất vả đường xa đem gà về, chúng tôi còn phải cảm ơn anh ấy chứ, com trắng dưa muối, chỉ là thêm một bộ chén đĩa, có gì đâu, sau này có thời gian thường xuyên ghé nhà chúng tôi chơi nha.” Thím Hai vừa dọn dẹp bát đĩa vừa nói.

“Cậu bé, cậu dẫn đường cho tôi được không, tôi muốn lên sườn núi Đầu Chó xem cái Hang Quỷ này là thật hay là giả, nghe nói mấy đứa trẻ đều bị mất tích, chỉ có một người sống sót trở về.” Huyền Thanh đạo trưởng không ngừng nháy mắt ra hiệu với tôi.

Chú Hai mơ màng từ sân vào nhà nằm, chỉ liếc chúng tôi một cái, tiếp tục nhắm mắt, không thèm để ý đến nữa.

“Tiểu Vũ, con đưa ông anh đây đi nhìn một cái, đi nhanh về nhanh, nhớ là chỉ được đi nửa tiếng thôi, trời không còn sớm nữa.” Về mặt thím Hai vô cùng nghiêm túc, thực ra bà ấy cũng không muốn tôi đưa Huyền Thanh đạo trưởng đi, bà ấy sợ có chuyện gì xảy ra với tôi, những chuyện xảy ra mấy ngày nay làm bà ấy không yên tâm.

“Thím Hai, thím yên tâm, con sẽ về ngay.” Tôi cười ha ha, nói với thím Hai, tránh cho bà ấy nghi ngờ tôi đi làm chuyện gì khác.

“Anh, em đi với, em không muốn ở nhà.” Tôi và Huyền Thanh đạo trưởng vừa mới ra đến cửa, em gái chạy ra kéo tay tôi lại, mắt nhìn chăm chăm Huyền Thanh đạo trưởng.

“Không sao đâu, anh đưa ông ấy đến nơi rồi về ngay, em quay vào đi.” Tôi đẩy em gái vào phòng.

“Được rồi, anh cẩn thận một chút, phải mau trở về đây.” Em gái nhìn tôi lưu luyến, giống như tôi không trở về nữa vậy. Trong lòng tôi vô cùng khó chịu. Thím Hai và em gái lúc nào cũng quan tâm, lo lắng cho tôi. Tôi nhất định phải làm rõ chuyện này, nếu không thật có lỗi với bọn họ.

Tôi đi trước, Huyền Thanh đạo trưởng theo sau. Lúc này đã xế chiều. Mặt trời đang từ từ xuống núi. Chúng tôi đi tới ngôi nhà của chú Hai ở sau núi. Ngôi nhà này nằm giữa một rừng cây, xung quanh không có gia đình nào khác. Trên núi trồng rất nhiều cây, thỉnh thoảng lại có trẻ con đến đây thả bò. Thấy bốn phía im ắng không một bóng người, tôi và Huyền Thanh đạo trưởng mới dừng bước.

“Đạo trưởng ăn no chưa?” Tôi khách sáo hỏi một câu, che giấu sự căng thẳng của mình.

“No rồi, tài nấu nướng của thím Hai cậu cũng không tồi, thực sự là từ sáng sớm tôi đã ra chợ, vẫn chưa có cái gì bỏ bụng.” Đạo trưởng cười híp mắt nhìn tôi.

"Đạo trưởng, chú Hai cháu thực sự bị quỷ ám sao?" Tôi không chờ được nữa hỏi đạo trưởng.

Huyền Thanh đạo trưởng cũng không trả lời ngay mà giờ tay phải lên.

"Bản đạo đã tính toán một chút, gần đây là ngày âm, tháng âm, những thứ dơ bẩn dễ dàng quần thân. Bản đạo nhìn chú Hai cậu, giống như đã bị mất hồn phách, không làm chủ được chính mình nữa!" Huyền Thanh đạo trưởng cau mày nhìn tôi.

"Hả? Mất hồn phách!" Tôi giật nảy mình. Mất hồn phách là gì? Trên ti vi có rất nhiều chương trình nói về chuyện này. Mặc dù mơ hồ, khó tin, nhưng con người thực sự có cái gì đó gọi là hồn phách.

"Tôi không nhìn lầm đâu, chú Hai cậu bây giờ bị quỷ nhập rồi, cho nên linh hồn trên người ông ấy bây giờ là Quỷ Hồn. Sờ dĩ, ban ngày chú Hai cậu chỉ muốn đi ngủ bởi vì Quỷ Hồn sợ ánh sáng, ban ngày, ánh mặt trời sẽ làm cho linh hồn cảm thấy ức chế." Nghe Huyền Thanh đạo trưởng nói, tôi lại nhớ lại những chuyện xảy ra mấy ngày nay.

"Đúng vậy, mấy ngày nay, cứ trời vừa tối chú Hai cháu liền trở nên đặc biệt nhanh nhẹn, mới làm pháp xong chuyện chó cả thôn bị cắn chết, đêm qua, gà trong nhà cháu cũng chết sạch. Có hôm, cháu còn nhìn thấy chú Hai liếm máu gà trên tay." Tôi đem tất cả những chuyện dị thường mấy ngày qua nói cho Huyền Thanh đạo trưởng nghe. Những lời ông ấy vừa nói vô cùng trùng khớp với sự khác thường của chú Hai.

"Xem ra bản đạo đã đoán đúng, cậu còn chuyện gì muốn nói không?" Huyền Thanh đạo trưởng nhìn tôi thân thiết.

Tôi đem tất cả những chuyện mình biết liên quan đến chú Hai nói cho Huyền Thanh đạo trưởng, cả chuyện mấy người thành phố bị mất tích.

"Hả? Hai người biến thành xương trắng?" Huyền Thanh đạo trưởng nhú mày. Tôi vừa nói vừa đổ mồ hôi lạnh. Phía sau núi chợt nổi lên một trận gió lạnh, khiến tôi không khỏi run rẩy.

"Xem ra, ác quỷ này vô cùng tàn nhẫn. Vậy mà lại ăn thịt, gặm xương người. Vô Lượng Thiên Tôn! Nếu không tiêu diệt được nó thì nó sẽ còn hại thêm nhiều người nữa." Huyền Thanh đạo trưởng tức giận nhìn về phía trước, có vẻ ông ấy là một người ghét ác như thù.

"Đạo trưởng, vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? Làm thế nào mới có thể khiến chú Hai trở lại bình thường ạ?" Tôi lo lắng hỏi.

"Lúc ăn cơm, tôi thấy ấn đường chú cậu đã biến thành màu đen, mất hết hồn vía, ánh mắt mờ mịt. Xem ra, quỷ kia đã hút không ít dương khí trên người chú cậu rồi. Nếu như không kịp thời đuổi nó đi, ác quỷ sẽ hút khô dương khí trên người chú cậu. Lúc đó, chú cậu sẽ biến thành quỷ làm hại các người." Huyền Thanh đạo trưởng nhìn tôi, nghiêm túc nói. Nghe xong, tôi vô cùng sợ hãi.

"Đạo trưởng, ông nói muốn đuổi quỷ, đó không phải là muốn giết chú cháu sao? Nếu như không đuổi được quỷ, chú Hai cháu lại chết thì làm sao?" Không phải tôi hoài nghi bản lĩnh của Huyền Thanh đạo trưởng, nhưng chú Hai đã nuôi nấng tôi nhiều năm như vậy, nếu ông ấy chết, tôi sẽ rất đau lòng.

"Đứa nhỏ ngốc này, tôi biết chú Hai là người nuôi cậu khôn lớn, nhưng cậu đừng quên, cậu còn thím Hai, còn em gái. Nếu như chú Hai cậu biến thành quỷ, hai người đó cũng sẽ gặp họa, đến lúc đó, bản đạo không còn cách nào để có thể xoay chuyển tình thế nữa." Huyền Thanh đạo trưởng nhắm hai mắt, vuốt vuốt ria mép.

Lúc này, tôi mới phát hiện, Huyền Thanh đạo trưởng đã biến lại thành hình dáng tôi gặp lúc đầu, trang phục đạo sĩ ngay ngắn, không thấy quần áo nông dân đâu nữa. Nhìn sự kiên định trong mắt đạo trưởng, tôi không khỏi sinh lòng kính phục.

"Đạo trưởng, nếu đã như vậy, cháu cầu xin ông hãy giúp chú Hai cháu đuổi con quỷ ấy đi ngay bây giờ đi, để cho chú Hai cháu được trở lại bình thường?" Nhìn đạo trưởng giống như biết trước mọi chuyện, tôi lại càng lo lắng.

"Đứa nhỏ này, nếu bây giờ tôi giết chú Hai cậu thì Quỷ Hồn kia mới có thể rời khỏi thân thể ông ấy. Nếu như vừa này bắt được nó, tôi đã sớm bắt rồi." Lời nói của đạo trưởng khiến toàn thân tôi run lên.

"Giết chú Hai cháu! Không được! Cháu xem ti vi thấy đạo sĩ đuổi quỷ không phải sẽ chọn một khoảng thời gian thích hợp nào đó sao?" Tôi không muốn chú Hai chết như vậy.

"Ha ha, đứa nhỏ này hiểu biết cũng không ít. Vừa này là tôi dọa cậu thôi, thực ra thì sẽ không làm chú Hai cậu bị thương. Bây giờ, chúng ta phải chờ thời cơ thích hợp, bày thiên la địa võng, âm dương pháp trận mới có thể bắt được ác quỷ đấy. Bắt được nó rồi còn phải đặt nó ở trong núi, gọi hồn cúng thất, bốn mươi chín ngày liên tục để nó biến thành tro bụi, không thể tìm đi người khác thể thân làm hại trần gian nữa." Những lời Huyền Thanh đạo trưởng nói khiến tôi mơ màng, dù sao, kiến thức chuyên ngành của tôi về chuyện này vẫn còn nhiều hạn chế.

"Vậy làm thế nào mới có thể bày pháp trận ạ? Ông có cần cháu giúp gì không?" Tôi gãi đầu một cái.

"Cậu bé, bày pháp trận cần phải có sự phối hợp, luân chuyển giữa âm và dương, tôi sẽ vẽ bùa chú trong nhà chú Hai cậu, chuẩn bị pháp đàn đuổi quỷ, cửa sổ và tất cả các lối ra khác đều phải treo chi đen, như vậy, quỷ sẽ không có đường thoát. Đây là phương pháp đuổi quỷ của tôi. Đến lúc ấy, tự nhiên cậu sẽ hiểu. Lúc nào chú Hai cậu ra khỏi nhà, hãy lập tức nói cho tôi biết. Tôi sẽ vào nhà chuẩn bị." Huyền Thanh đạo trưởng nói rõ ràng rành mạch, khiến tôi vô cùng bội phục.

"Hãy nhớ! Mấy ngày tới không được để cho bất kỳ người ngoài nào bước vào nhà cậu, tránh cho ác quỷ kia hại người. Cậu cũng phải nói cho thím Hai và em gái cậu, đến lúc tôi làm pháp bảo họ trốn xa một chút, nếu không, ác quỷ sẽ giết chết hai người ấy đấy."

Tôi vô cùng sợ hãi, nếu như xảy ra bất kỳ sai sót nào, không chỉ chú Hai mất mạng mà ngay cả thím Hai và em gái cũng sẽ bị nguy hiểm.

"Đạo trưởng, cháu còn một chuyện không rõ lắm. Chú Hai cũng biết làm pháp trừ tà, sao ông ấy lại bị quỷ nhập được ạ?" Đây là vấn đề luôn quấy nhiễu lòng tôi. Tôi vẫn luôn ôm hy vọng đối với chú Hai, bởi vì ông ấy cũng là một đạo sĩ. Tôi đã cùng ông ấy đi làm pháp trừ tà qua bao nhiêu thôn xóm không có vấn đề gì, sao lần này lại không? Hơn nữa, sao một đạo sĩ lại có thể bị quỷ nhập được?

Dường như, Huyền Thanh đạo trưởng đã nhìn thấu tâm tư của tôi.

"Cậu bé, cái này gọi là đạo cao một thước ma cao một trượng! Vô quỷ dày có móng tay nhọn! Chú Hai cậu đi trừ tà, nhưng chỉ là đối phó với những tiểu quỷ chuyên đi gây rối mà thôi, không giống với ác quỷ tàn nhẫn này. Ác quỷ này thường xuất hiện ở những nơi chất chứa nhiều oán khí, nếu như đạo hạnh không đủ sẽ bị chính bản thân mình cản trở, bị Quỷ Hồn không chế!"

"Đạo trưởng, cảm ơn ông đã giúp chú Hai cháu, nếu ông có thể giúp chú Hai trừ bỏ Quỷ Hồn, cháu nguyện làm trâu làm ngựa cho ông." Tôi quỳ xuống, đập đầu ba cái.

"Cậu bé, xua đuổi tà ma vốn là bổn phận của tôi. Khi tôi bái sư học nghệ, sư phụ tôi đã nói với tôi như vậy. Không cần hành đại lễ thế này, mau đứng dậy đi. Nếu cậu thực sự có tâm, về nhà hãy tìm cơ hội nói chuyện chú Hai cậu bị quỷ nhập cho thím Hai và em gái cậu nghe, cũng là để cho hai người ấy chuẩn bị trước tâm lý nếu như có gì bất trắc xảy ra mà ngay cả tôi cũng không đủ sức chống đỡ." Đạo trưởng cúi người nâng tôi dậy.

"Đạo trưởng, hôm nào chú Hai ra ngoài, nhất định cháu sẽ nói cho ông biết, nhưng làm sao để tìm được ông ạ?" Đạo trưởng lấy ra một cái bút, viết số điện thoại của ông ấy vào tay tôi.

"Cậu bé, khi có cơ hội, nhất định phải gọi cho tôi, một khi để vượt mắt cơ hội này sẽ không có lần khác nữa đâu. Hiện tại, tôi ở gần chợ, nếu cậu gọi điện không thấy tôi nghe, cứ đến đó tìm tôi là được."

"Cảm ơn đạo trưởng, có tin gì cháu sẽ gọi ngay cho ông." Tôi thấy nhẹ nhõm hơn một chút, nếu như chú Hai bình thường trở lại, thím Hai và em gái cũng sẽ không gặp nguy hiểm nữa.

Nhìn Huyền Thanh đạo trưởng đã đi xa, tôi cũng nhanh chóng trở về nhà.

"Anh, sao anh đi lâu vậy, người kia đi chưa?" Vừa mở cửa, em gái đã vội vàng đi tới, nhìn ánh mắt của em gái, tôi không khỏi chua xót. Nếu như, chú Hai và thím Hai không may xảy ra chuyện gì, chẳng phải em gái sẽ trở thành cô nhi.

"À, không có gì, anh đưa người kia lên núi xong về luôn, nhưng giữa đường gặp cậu bạn học cùng cấp ba, đứng lại nói chuyện với cậu ấy mấy câu." Vừa vào cổng, thấy thím Hai đang cho mấy con gà trống vừa mua về ăn, còn chú Hai chỉ ngẩng đầu nhìn tôi một cái sau đó lại mơ màng nằm xuống.

Không hiểu sao, từ hôm qua đến giờ, chú Hai chỉ thích nằm ườn ra như vậy.

"Chú Hai, chú sao vậy? Cảm thấy không khỏe ạ? Sao lại nằm trong sân thế này? Ngoài sân gió lạnh, chú vào trong phòng nằm đi." Tôi kéo tay chú Hai nhưng ông ấy không để ý đến tôi, tiếp tục lim dim ngủ.

"Tiểu Vũ, tôi đói, tôi muốn uống máu, có máu gà không, tôi muốn uống máu." Chú Hai bắt đầu nói năng lung tung, sau đó lại nhắm mắt lại, không thèm liếc tôi lấy một cái. Không thể để chuyện này kéo dài được nữa. Nếu như không nói cho thím Hai và em gái biết, sau này chắc chắn sẽ xảy ra họa lớn.

Nhất định phải tìm cơ hội nói với thím Hai và em gái chuyện chú Hai bị quỷ nhập, nếu không, hai người ấy sẽ gặp nguy hiểm. Huyền Thanh đạo trưởng tới nhà làm pháp, hai người cũng phải phối hợp, nhưng sáng nào chú Hai cũng ở nhà ngủ, làm thế nào để nói cho bọn họ biết đây?

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Quỷ thể thân

Đúng là người tính không bằng trời tính, rất nhanh cơ hội đã đến.

"Có ai ở nhà không? Chú Hai có nhà không? Mở cửa đi!" Bên ngoài có tiếng gõ cửa và tiếng gọi, hình như là tiếng của bác Cả, thím Hai vội vàng ra mở cổng.

"Anh Cả ạ, có chuyện gì mà anh sang sớm thế ạ?" Chú Hai mơ mơ màng màng vươn vai.

"Cũng không có chuyện gì to tát, chuyện là thế này, tôi có một người bạn bị ung thư phổi giai đoạn cuối, nằm viện hơn ba tháng, tiền tiết kiệm trong nhà đều đổ vào ấy cả, phải dùng xe bò kéo về nhà dưỡng bệnh, nhưng vừa về được ba ngày liền treo cổ tự vẫn. Chết thì chết nhưng con trai cả nhà hán, đêm nào cũng nằm mơ thấy hán, bây giờ gặp người nào cũng kêu tha mạng, nói năng lung tung." Bên cạnh bác Cả còn có một người nữa, giống như họ

hàng thân thích gì đó, thần kinh không ổn định nhìn chú Hai.

“Ba, cầu xin ba tha cho con.” Người trẻ tuổi đột nhiên quỳ xuống, chú Hai vội vàng nâng hắn lên.

“Thằng bé này là con của ông ta?” Chú Hai cẩn thận quan sát người thanh niên này.

“Đúng vậy, nó chính là con của người bạn kia. Thằng nhóc này bình thường rất hiếu thuận, vừa mới tốt nghiệp còn chưa tìm được việc, bây giờ lại điên điên khùng khùng thế này. Chú nhất định phải giúp nó, cũng bởi vì chuyện này mà bạn gái nó đòi chia tay.” Bác Cả gần như dùng ánh mắt cầu xin nhìn chú Hai.

“Treo cổ? Chết bao lâu rồi?” Chú Hai mặc quần áo xong, em gái đã chuẩn bị xong túi đồ nghề cho ông ấy. Em gái thông minh đã sớm tập thành thói quen. Vừa có người đến tìm chú Hai là sẽ chuẩn bị tốt những thứ ông ấy cần dùng.

“Khoảng bảy ngày trước. Hôm nay đúng là cúng tuần của hắn. Chú đến đó xem có phải là có thứ dơ bẩn gì ở đó không. Tôi cũng không muốn dính xui xẻo, nhưng cũng không có cách nào khác, khi còn đi lính, quan hệ giữa tôi và ông ấy cũng không tệ, thường ngày cũng tính là thân thiết, nói gì thì nói cũng phải giúp một tay.” Bác Cả cau mày lắc đầu, đáng về thương tiếc.

“Hóa ra là vậy. Nhất định là hắn chết không cam lòng. Bây giờ ở dưới âm phủ lại không có tiền vàng quần áo nên mới oán giận con trai hắn. Tiểu Vũ thay quần áo đi với chú.” Chú Hai vừa nói vừa đi giày.

“Ai ui, đau bụng, đau bụng quá, thím Hai, thím có thuốc đau bụng không, cháu đau bụng quá. Ai ui, không được, cháu phải vào nhà vệ sinh đây. Chú Hai, chú đi trước đi.” Nói xong, tôi ôm bụng chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Đúng lúc trong bụng cũng khó chịu thật, không giống đang giả vờ.

“Tiểu Vũ, cháu đúng là đồ cứt đá, vừa rồi còn bình thường, nhắc tới đi làm liên sinh bệnh, mấy ngày nay gọi thế nào cũng không được, cứ trốn biệt thôi.” Chú Hai cũng không muốn nói nhiều nữa, dù sao tôi có đi cũng chẳng giúp được gì. Chú Hai cầm lấy cái túi thím Hai đưa cho, chuẩn bị đi.

“Bác Cả, đường có xa không, khi nào mới về ạ?” Em gái kéo tay bác Cả hỏi.

“Chắc phải đến đêm mới về được, nhà họ ở thôn Lý, cách đây phải hai mươi cây đường núi, yên tâm, không có chuyện gì đâu, bác và ba con sẽ về sớm thôi.” Bác cả và chú Hai đưa người thần kinh kia đi.

Thấy bọn họ đã đi xa, tôi mới từ trong nhà vệ sinh chui ra. Thời cơ đã tới. Nhân dịp này phải đem chuyện chú Hai bị quỷ nhập nói rõ ràng với thím Hai và em gái mới được.

Ăn sáng xong, thím Hai lại đi cho gà ăn, em gái thì giặt quần áo. Nhìn hai người bọn họ, những lời muốn nói không thể nào thốt ra khỏi miệng. Bởi vì chuyện chú Hai bị quỷ nhập không phải là chuyện nhỏ, tôi sợ bọn họ không chịu đựng được. Nhưng nhớ lại giao ước với Huyền Thanh đạo trưởng, tôi hạ quyết tâm, cho dù thế nào đi nữa, cũng nhất định phải nói cho hai người nghe.

“Thím Hai, em gái, hai người vào nhà một lát, con có chuyện muốn nói.” Tôi nhìn ngó bên ngoài xem có ai không rồi đóng chặt cổng.

“Tiểu Vũ, chuyện gì mà thần thần bí bí vậy, còn phải đóng cổng lại?” Thím Hai thấy tôi có chút khác thường hỏi.

“Thím, em gái, con có chuyện muốn nói với hai người, nhưng sợ hai người không tin.” Tôi bồn chồn, lo lắng, sao con quỷ đáng ghét này lại bám vào người chú Hai chứ.

“Tiểu Vũ, sao con cứ áp a áp ứng vậy? Thím Hai không phải người ngoài, thím chăm con từ lúc côi trướng đến giờ, có chuyện gì con cứ nói thẳng thím nghe.” Thím Hai buồn bực nhìn tôi. Tôi tiện thể đóng tất cả cửa sổ lại, chỉ sợ người khác nghe được cái gì.

“Thím Hai, người hôm qua đưa gà đến nhà mình không phải là người bán gà.”

Thím Hai tròn tròn mắt. “Cái gì? Không phải người bán gà? Người kia là do con và Nghiên đưa về, nếu không bán gà thì ông ta làm gì?” Thím Hai không hiểu thật giả thế nào.

“Thím Hai, đó là một vị đạo trưởng, đạo hiệu là Huyền Thanh, ông ấy là một đạo sĩ chuyên đi bắt yêu đuổi quỷ. Hôm qua, ông ấy đến là muốn xác nhận xem có đúng là chú Hai bị quỷ ám không. Nếu như đúng vậy, ông ấy sẽ nghĩ biện pháp đuổi nó đi.” Cuối cùng cũng nói xong những điều muốn nói, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thím Hai và em gái nhìn tôi nghi ngờ. Nhưng không ai nói gì, cũng không bảo tôi nói xằng nói bậy.

“Thím Hai, thím còn nhớ không? Lần trước con và chú Hai đi trừ tà, khi chú Hai từ trong nhà đi ra dường như đã biến thành một người khác. Sau khi ông ấy trở về, lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện, đêm thứ hai, chó cả thôn đều bị người cắn chết. Còn có chuyện gà trong nhà bị hút hết máu, hỏi chú Hai thì ông ấy nói là bị chồn cắn, hơn nữa còn rất thích thú liếm máu gà.” Không nói không được, tôi phải nhanh chóng nói rõ chuyện này cho hai người hiểu, chuẩn bị tốt mọi thứ rồi gọi Huyền Thanh đạo trưởng tới.

“Anh, em cũng cảm nhận được đêm đó, lúc em ngủ, có người đang lén lút nhìn em. Em khẽ vén một khe nhỏ nhòm ra ngoài, trông thấy ba đang nhìn về phía em cười ngây ngô, hơn nữa còn dúi sát vào mặt em, làm em sợ muốn chết. Nhưng nếu ba bị quỷ nhập mà chỉ ngây ngô nhìn em thế thôi sao, em không tin ba là quỷ. Nếu như ông ấy là quỷ đã sớm hại em rồi.” Em gái vừa nói vừa ôm chặt cánh tay thím Hai.

“Tiểu Vũ, con nói không sai. Từ lần trước chú Hai con trở về đã thực sự thay đổi thành một người khác. Những điều con nói thím đều biết, còn có mấy sinh viên đến chơi hôm đó, hai học sinh mất tích chỉ để lại đồng xương trắng, chỉ có Triệu Ngọc Nhi là hồn bay phách lạc trở về. Cũng không biết tại sao chú Hai con lại không ở nhà, hơn nữa, trong sân còn có tiếng động vật kêu, thực sự đã dọa thím sợ, nhưng chỉ dựa vào những điều này cũng không thể nói chú Hai của con là quỷ, trừ khi chúng ta tận mắt nhìn thấy. Nếu không, thím không tin ông ấy bị quỷ nhập.” Thím Hai vừa nói vừa len lén nhìn ra ngoài cổng, bà ấy sợ chú Hai đột nhiên trở về.

“Mẹ, sáng nay con nhìn thấy trong chuồng lại có hai con gà trống nữa bị cắn chết, hơn nữa, trên đất không hề có giọt máu nào, mà hình như đêm qua ba có ra ngoài một lúc lâu mới về. Ba vừa ra khỏi phòng, hình như con có nghe thấy tiếng động vật kêu thảm.” Em gái hoảng sợ nhìn tôi và thím Hai.

Rốt cuộc chú Hai đã mang theo thứ gì từ trong linh đường nhà ông chủ Hồng ở Sư Nha Bá về? Nếu ông ấy hút máu gà thay cơm vậy tại sao lại không hút máu người? Chuyện này tôi đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu. Nhất định phải tìm cách tống cổ con quỷ này đi.

“Thím, em gái, hai người đừng sợ. Con đã nói chuyện với Huyền Thanh đạo trưởng rồi. Nhân lúc chú Hai không có nhà, chúng ta gọi ông ấy tới nhà làm pháp, bố trí pháp trận, chờ chú Hai trở về đem ác quỷ trên người chú ấy đuổi đi. Hôm nay đúng là một dịp tốt. Lát nữa, cháu sẽ gọi điện cho đạo trưởng. Thím Hai, thím thấy vậy được không ạ?” Thím Hai tròn to hai mắt nhìn tôi, nhưng tôi cảm thấy bà ấy cũng không quá nghi ngờ tôi.

“Tiểu Vũ, đuổi quỷ sẽ không làm chú con bị thương chứ? Con đã nói chuyện với Huyền Thanh đạo trưởng rồi, nếu không thể đảm bảo an toàn cho chú Hai con, việc đuổi quỷ này, thím thà không làm còn hơn.” Thím Hai bắt đầu khóc. Nếu như chú Hai xảy ra chuyện không may, bà ấy sẽ trở thành góa phụ.

“Thím, thím yên tâm đi. Con đi gọi điện cho đạo trưởng. Huyền Thanh đạo trưởng là đạo sĩ chuyên đuổi quỷ. Hai người yên tâm đi. Ông ấy nói nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho chú Hai.” Tôi dùng ánh mắt kiên định nhìn thím Hai và em gái. Hai người nhìn tôi gật đầu một cái.

Thím Hai và em gái ngây dại. Những hành động bất thường của chú Hai mấy ngày nay bọn họ đều nhìn thấy. Hơn nữa, thím Hai và em gái còn bị dọa sợ nhiều lần. Những lời tôi vừa nói càng làm cho bọn họ thêm sợ hãi. Trong lòng hai người nhất định rất lo lắng. Nếu như chuyện đuổi quỷ không thành, người một nhà chúng tôi đều sẽ bị quỷ hại chết. Thím Hai và em gái thực sự không muốn tin chú Hai là quỷ. Nhưng dường như cũng không hẳn là vậy.

“Thím Hai, cháu đi gọi điện cho Huyền Thanh đạo trưởng. Hai người không cần đi, nhưng nhất định không được nói chuyện này với người khác.” Tôi nói xong chạy thật nhanh ra ngoài.

Nói rõ tình hình với Huyền Thanh đạo trưởng xong, hơn một tiếng sau, ông ấy đã chạy tới. Từ xa đã trông thấy ông ấy, vẫn quần áo nông dân như lần trước, nhưng lần này không xách lồng gà mà là một sọt gà con.

“Gà con mới nở, một đồng một con, chị dâu có muốn mua mấy con không?” Tôi và thím Hai đứng ở cửa chờ Huyền Thanh đạo trưởng. Ông ấy giờ giờ cái sọt còn cầm lên một con gà cho chúng tôi xem.

“Gà con đẹp quá. Nhà tôi toàn gà trống lớn, đúng lúc thiếu mấy con gà con, mau mau cầm vào đây, chúng tôi phải chọn mấy con mới được.” Thím Hai vội vàng đóng cổng lại. Huyền Thanh đạo trưởng nhảy mất với tôi.

“Đạo trưởng mời vào trong.” Tôi dẫn đạo trưởng vào trong phòng, đóng cửa lại.

“Ông chính là Huyền Thanh đạo trưởng?” Thím Hai nhìn đạo trưởng một lượt, không tin vào hai mắt mình. Đây không phải là người bán gà hôm qua sao, nhìn thế nào cũng không thấy có dáng vẻ của một đạo trưởng.

“Đạo trưởng, lúc ông đuổi quỷ nhất định phải đảm bảo an toàn cho nhà tôi nhé. Ông ấy là một người tốt, cũng là đạo sĩ đi bắt yêu đuổi quỷ giống ông. Cầu xin ông!” Hai mắt thím Hai ngân ngấn nước. Bà ấy rất sợ có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

“Chị dâu và con gái hãy tin tôi. Tôi dám đảm bảo, chỉ cần mọi người làm như lời tôi dặn chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra. Mọi người ra ngoài trước đi. Nhân lúc ông ấy không ở nhà, tôi sẽ bày trận pháp. Mọi người nhớ canh cổng cẩn thận. Nếu ông ấy về sớm phải chạy vào nói cho tôi biết ngay.” Huyền Thanh đạo trưởng mở túi ra. Trong túi toàn đồ dùng để trừ tà. Bình thường, tôi vẫn đi trừ tà với chú Hai nhưng trong đó có vài thứ tôi không biết, có la bàn, bùa chú, dây thừng đỏ, còn có một tấm vải bố màu vàng thật to, bên trên vẽ một bát quái đồ lớn.

Đạo trưởng cầm la bàn đi lòng vòng trong phòng, lúc hướng về phía phòng chú Hai, kim chỉ nam quay điên cuồng.

“Chính là chỗ này.” Đạo trưởng vừa nói vừa lấy ra một gói bột, nhẹ nhàng thổi xuống dưới la bàn.

“Đây chính là nơi âm khí nặng nhất. Quỷ Hồn là âm hồn không tiêu tan cho nên phải tìm một nơi cực kỳ âm hàn mới có thể phát tác.” Đạo trưởng niệm chú ngữ, lại cầm một quyển sách lật xem.

“Đạo trưởng, ông có cần cháu giúp gì không?”

“Cậu bé, đến lúc đó mọi người cứ làm theo những gì tôi nói là được. Đúng rồi, nói cho tôi ngày sinh tháng đẻ của chú Hai cậu.” Tôi luôn cùng chú Hai ra ngoài trừ tà nên đương nhiên thuộc lòng ngày sinh tháng đẻ của ông ấy, nói cho đạo trưởng.

“Trong mệnh chú Hai cậu có tới mấy kiếp nạn. Trong phúc có họa còn trong họa có phúc hay không thì còn phải xem vận mệnh của ông ấy có thể hóa giải hay không. Nhất định là lúc chú Hai cậu đi trừ tà đã bị người khác tìm làm người thế thân.” Huyền Thanh đạo trưởng đối xong đạo bào màu vàng. Cầm ba nén hương vào cạnh bàn, miệng đọc những câu chú ngữ mà tôi không hiểu gì.

Quyển 1 - Chương 15: Bố pháp

Huyền Thanh đạo trưởng nhắm nghiền hai mắt, miệng lẩm bẩm. Lúc sau, thấy ông ấy lấy ra một tờ giấy vàng, đưa qua đưa lại trên mấy nén hương, tôi tưởng tờ giấy sẽ cháy rụi, nhưng tập trung nhìn lại thấy nó dần chuyển sang màu đỏ giống bùa chú.

“Cậu cất lá bùa này đi. Nó đã được niệm chú bất quý, nhất định không được để để nó dính nước. Nếu không, bùa chú phai màu sẽ mất tác dụng.” Đạo trưởng đưa lá bùa cho tôi, sau đó lại mở túi lấy ra mấy thứ nữa.

Tôi cẩn thận nhận lấy lá bùa, cất đi.

Tiếp đó, đạo trưởng đốt một nén hương, đi quanh nhà một vòng. Chưa đi hết các phòng, nén hương đã cháy hết. Đạo trưởng cầm tàn hương trong tay bồi lên người và mặt mình.

“Đạo trưởng, tàn hương có tác dụng đuổi quỷ đúng không ạ?”

“Tàn hương có thể khứ đi những mùi lạ trên người tôi.” Đạo trưởng nói xong nuốt một nắm tàn hương.

“Cậu bảo người nhà mang một con gà trống và một cái bát đến đây.” Tôi chạy vào một cái rồi trở lại ngay.

Chỉ thấy đạo trưởng nhẹ nhàng búng vào đầu con gà một cái, con gà đã chết, máu từ miệng chảy ra một lúc đã đầy bát. Đạo trưởng lấy mực nước ra, đổ vào bát. Miệng tiếp tục niệm những câu chú ngữ mà tôi không hiểu gì. Tiếp theo, lại lấy ra một cái hộp nhỏ đen kịt, là một ống mực, đem máu gà và mực nước hòa lẫn với nhau đổ vào trong đó.

“Cậu bé sang đây giúp tôi căng dây.” Đạo trưởng cầm đầu mặc*, tôi cầm một đầu dây, đoạn rất thành thạo kéo thành một đường mực, sau đó thả ra khiến nó bắn thẳng xuống đất, tạo thành một vệt mực thẳng tắp.

(*) Đầu mặc là đồ dùng trong nghề mộc của Trung Quốc. Cấu tạo gồm 4 phần: Mặc thương, tuyến tua, mặc tuyến, mặc ký. Mặc thương là ống đựng mực, tuyến tua là đường dẫn mực, mặc tuyến là dây mực, mặc ký là cái đánh đầu.

Đây là đồ cổ:

http://www.zgjm.org/uploads/allimg/1502 ... 0801_1.jpg

Đây là hàng hiện đại:

https://encrypted-tbn0.gstatic.com/imag ... Y-l_JptyOU

“Đạo trưởng, đường mực này có tác dụng gì ạ?” Tôi thực sự không hiểu, cái hỗn hợp trông như cháo này có thể bắt được quỷ sao?

“Đây là máu gà trống và mực máu chó, đều là vật thuần dương, mà mực nước màu đen sẽ che đi màu máu. Quỷ sẽ không nhìn thấy đường mực, chỉ cần nó chạm vào toàn thân sẽ đau đớn. Lúc đó, chúng ta có thể khống chế quỷ.” Tôi chợt nhớ ra, hình như chú Hai cũng có một quyển sách viết về điều tương tự.

Tôi và đạo trưởng cầm đầu mặc vẽ lên tất cả cửa sổ, chặn tất cả các đường thoát của ác quỷ.

“Đạo trưởng, chỉ cần đường mực là có thể bắt quỷ, liệu có dễ dàng quá không?” Tôi thực sự cảm thấy khó tin. Quỷ này cũng đâu phải đồ chết não, chẳng lẽ bước vào rồi không biết đi ra?

“Hỏi rất hay. Cái này gọi là vô quỷ dây có móng tay nhọn. Đường mực này đúng là có thể bắt quỷ. Nhưng còn phải xem đó là loại quỷ nào, nếu như là thủy quỷ thì không bắt được. Thủy quỷ lại chia thành dương thủy quỷ và âm thủy quỷ. Âm thủy quỷ không những không sợ đường mực mà nó còn lần theo đường mực chạy trốn. Thủy quỷ gặp nước sẽ thuận lợi cho việc chạy trốn của bọn chúng mà đường mực lại ẩm ướt cho nên phản tác dụng.”

Kể xong, đạo trưởng lấy ra những bùa chú đã vẽ lúc trước.

“Nếu như gặp phải ác quỷ mà pháp lực của đường mực không đủ, quỷ sẽ chạy mất. Để chắc chắn, còn phải dùng thêm tinh đăng nhiếp hồn nữa.” Nói xong, đạo trưởng lấy ra một lá bùa, miệng lẩm bẩm. Một lát sau, chỉ thấy lá bùa kia đã biến thành một ngọn đèn nhỏ hình thất giác. Tổng cộng là bốn mươi chín ngọn đèn nhỏ, treo khắp trong phòng, sau nhà và trên cửa sổ.

Hình như đạo trưởng đã làm xong phá trận không quỷ. Tiếp theo, ông ấy cởi áo bào, lấy ra mấy tập giấy đại hoàng (giấy chuyên vẽ bùa, viết sớ).

“Cậu bé, không chế quỷ chỉ là bước đầu tiên, bắt được quỷ mới là mục đích. Chú Hai cậu là người tốt. Tôi không nỡ dùng kiếm giết ông ấy. Để cứu được ông ấy, còn cần một thứ nữa.” Lời của đạo trưởng đã nhắc nhở tôi, lúc bắt quỷ nhất định không được để chú Hai bị thương.

Đạo trưởng lấy ra sáu tờ giấy vàng lớn. Cả tập giấy tờ nào cũng to như cái chăn vậy.

“Mang một cái bát lớn đến đây.” Đạo trưởng cầm lấy cái bát, dùng ngón tay nhúng vào trong hỗn hợp máu gà và mực nước vẽ lên trên giấy vàng. Lúc sau, mấy hình vẽ trên giấy vàng lại hiện ra màu đỏ của bùa chú. Đạo trưởng cầm bốn tờ giấy lên niệm chú. Mấy tờ giấy tự động dựng thẳng lên. Sáu tờ giấy vừa vặn làm thành một quan tài giấy.

“Đạo trưởng, chẳng lẽ ngài muốn dụ chú Hai vào trong quan tài?” Tôi cảm thấy khó hiểu. Nếu chú Hai nhìn thấy quan tài to như thế này chắc chắn sẽ chạy ngay.

“Đưa nhỏ ngốc, quan tài này là tôi tự chuẩn bị cho mình. Con quỷ ám trên người chú Hai cậu có thể ngửi ra mùi người lạ. Tôi núp ở trong này để không bị nó phát hiện. Đến lúc đó, cậu đem nó dẫn tới đây, tôi dùng phù kiếm* đâm một cái ép nó chạy ra.” (*: kiếm bùa)

Hình vẽ trên mấy lá bùa này không giống mấy lá bùa trước, rồng bay phượng múa đẹp mắt hơn nhiều.

“Cậu nhóc, muốn đuổi quỷ ra khỏi người chú Hai cậu phải làm cho nó ghét cơ thể ông ấy. Tôi sẽ đốt một lá bùa rồi hòa vào nước, cậu lên cho chú cậu uống, chỉ cần hắn uống nước bùa sẽ không còn sợ pháp thuật và chịu nghe lệnh của tôi.” Tôi vội vàng chuẩn bị nước, chuẩn bị hóa bùa.

“Còn mấy lá bùa này là cho cậu. Lúc nào chú cậu về, cậu phải bám chặt phía sau, ngăn chặn pháp lực của ông ấy. Nếu như không chế trụ được pháp lực của quỷ, lúc tôi đuổi nó, nó có thể xuyên qua lưng chú cậu trốn đi.”

“Còn nữa, lúc tôi chui vào quan tài giấy, cậu lấy đạo bào của tôi phủ lên, tránh cho ông ấy nghi ngờ.” Đạo sĩ nói xong nằm xuống, tôi vội vàng cầm áo khoác đạo sĩ của ông ấy đắp lên.

Đạo trưởng lấy ra một thanh kiếm gỗ đào. Thanh kiếm gỗ đào phát sáng, vừa nhìn đã biết là đồ cổ. Trên kiếm gỗ đào hiện đầy hoa văn, chuôi kiếm buộc một sợi dây đỏ, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Đạo trưởng cắn đứt ngón giữa tay phải, lấy máu vẽ đạo phù lên kiếm, sau đó mang theo vào quan tài.

“Không còn sớm nữa, chắc chú Hai cậu cũng sắp về rồi, mau ra ngoài đem những điều cần chú ý nói cho thím và em gái cậu, tránh xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nhất định không được để cho chú Hai cậu nghi ngờ là có người đến.” Đạo trưởng nằm không nhúc nhích trong quan tài, nói.

Tôi vội vàng chạy ra ngoài, lại thấy thím Hai và em gái đang khóc sụt sùi, hai mắt đỏ hoe.

“Thím, em, hai người đừng đau khổ nữa. Đạo trưởng đã tới tận cửa giúp chúng ta, trong phòng cũng bố trí tốt lắm rồi. Bây giờ, chỉ còn chờ chú Hai về là nhất định có thể đuổi ác quỷ đi.” Thím Hai và em gái thấy tôi nói tự tin như vậy, dụi dụi mắt đứng ở cửa ra vào.

“Tiểu Vũ, bên trong chuẩn bị thế nào?” Thím Hai nhủ mồm.

“Thím yên tâm. Đạo trưởng nấp trong quan tài bùa chú, chờ chú Hai về, chúng ta dẫn chú Hai qua đó là được rồi. Trước đó, nhất định phải để ông ấy uống một chén nước bùa.” Tôi đem tất cả những chuyện đạo trưởng căn dặn nói cho thím Hai và em gái.

Tôi dặn dò thím Hai và em gái xong, tất cả đứng ở cửa chờ. Được khoảng mười lăm phút thì thấy bác Cả và chú Hai mang theo một cái túi xuất hiện ở phía xa.

“Bác Cả, hai người về rồi đấy ă. Thế nào, mọi chuyện thuận lợi cả chứ ă, không phát sinh chuyện gì chứ, mau vào nhà nghỉ ngơi uống nước đi ă.” Thím Hai nhìn thấy bác Cả nói khách sáo vài câu, nhưng khi nhìn thấy chú Hai thì hình như hoảng sợ, không dám nhìn thẳng vào mắt ông ấy.

Bác Cả từ chối. Chú Hai lại khách sáo với ông ấy vài câu, mấy phút sau bác Cả mới về nhà mình.

“Cả ngày nay mình ăn cơm chưa? Có mệt không? Nếu không mệt thì vào nhà uống nước đi.”

Tôi cũng đứng bên cạnh phụ họa: “Hôm nay lời lời thế nào chú, nhà kia có làm gì ngon ngon cho chú ăn không ă?”

Nói chuyện một lúc mà chú Hai không trả lời chúng tôi, rõ ràng trong lòng đã nổi lên nghi ngờ.

Không nói chuyện cũng được, chú Hai không trả lời chúng tôi, rõ ràng trong lòng đang sinh nghi. Bởi vì ở thôn chúng tôi, mọi người coi phù thủy đuổi ma và thần tiên cùng một cấp bậc. Đến nhà nào, nhà đấy chắc chắn sẽ làm một bàn lớn thức ăn ngon, cũng cho rất nhiều tiền, ít nhất là ba trăm, năm trăm, có khi được tận một ngàn cũng là chuyện bình thường. Người nông thôn là vậy, rất coi trọng chuyện ma chay cưới hỏi. Tôi và thím Hai kể tung người hứng nên mới khiến chú Hai sinh nghi.

“Tiểu Vũ, bụng cháu đã đỡ hơn chưa? Có phải buổi sáng ăn phải cái gì hỏng không? Chú mua thuốc cho cháu đấy, nhớ uống đúng giờ.” Tôi nhận lấy túi thuốc, trong lòng đau xót. Chú Hai tốt với tôi như vậy nhưng lát nữa tôi còn phải bắt ông ấy. Nếu không bắt ông ấy thì không thể tiêu diệt con quỷ kia được.

“Cảm ơn chú Hai, bụng cháu đỡ nhiều rồi, không biết hôm qua ăn phải cái gì, sáng nay đau muốn chết. Chú Hai mệt không, nhanh vào nhà nghỉ đi ă.” Vừa nói tôi vừa nháy mắt với thím Hai.

Thím Hai hiểu ý, vào bếp bung ra một bát canh gà nóng hổi. Bát canh này là bát canh có bùa chú mà Huyền Thanh đạo trưởng chuẩn bị cho chú Hai.

Thím Hai bung canh nhưng có lẽ trong lòng vẫn còn thấp thỏm nên không cẩn thận làm đổ ra ngoài một ít. Chú Hai thấy vậy nhú mày, cảm thấy hôm nay có gì đó không đúng. Tôi thấy vẻ mặt hoài nghi của chú Hai càng thêm căng thẳng.

“Ba, trong bếp mới hầm một nồi canh gà, vẫn còn đang nóng, ba uống luôn đi cho tốt.” Em gái chớp đôi mắt to tròn nhìn chú Hai.

“Đúng vậy, ba nó mau uống đi.” Thím Hai vội vàng nói phụ họa. Sắc mặt thím Hai trắng bệch, có vẻ bà ấy cũng đang rất căng thẳng.

Chú Hai bung canh lên, cẩn thận ngồi, chuẩn bị uống. Nhưng còn chưa uống vào đột nhiên lại liếc mắt nhìn chúng tôi.

“Ô? Sao mọi người không uống? Chỉ có mình tôi uống? Mấy người không uống lại đứng một chỗ nhìn tôi chăm chăm làm gì? Trên mặt tôi dính cái gì à?” Chú Hai hỏi xong, trong lòng tôi lộp bộp một cái, thầm nghĩ hồng rồi, nếu như chú Hai không uống canh bùa, hôm nay chính là ngày chết của chúng tôi.

“Ba, trong nhà chúng ta, ba là người có năng lực nhất. Sáng sớm đã phải ra ngoài trừ tà cho người ta, trong nhà chỉ có một mình ba kiểm tra tiền. Anh Tiểu Vũ lại bị bệnh, ba là công thần trong nhà, đương nhiên phải cho ba uống trước chứ.” Thím Hai cố giữ bình tĩnh, cầm cái thìa lên, muốn đút cho chú Hai.

“Tiểu Vũ, hôm nay con có dạy Nghiên học không? Chờ gom đủ học phí là con có thể lên trường rồi. Còn mấy ngày ở nhà, con dạy em nó thêm được ít nào hay ít đấy.” Mặc dù, chú Hai cảm thấy không khí có chút khác thường nhưng cũng không nghi ngờ nữa, có lẽ là khát nước nữa, cho nên bung bát canh uống ừng ực.

“Coong!” Chú Hai vừa uống xong, cái bát rơi xuống đất. Thím Hai thấy chú Hai uống xong rồi, vội vàng cầm cái bát không ra ngoài, nhưng có lẽ là sợ hãi quá nên sẩy tay quăng cái bát. Cái bát vỡ thành mảnh nhỏ, bắn tung tóe đầy đất.

Chú Hai cả kinh!

“Hôm nay, ba người làm sao vậy? Nghi thần nghi quỷ? Chẳng lẽ, tôi làm sai chuyện gì sao?” Chú Hai quét mắt nhìn ba người chúng tôi một lượt. Trong lòng có quỷ*, tôi không lời chống đỡ, chỉ ngây ngô cười, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Em gái hoảng sợ, chạy vào phòng mình núp.

(*) Trong lòng có quỷ: làm chuyện mờ ám, chuyện xấu.

Thím Hai vội vàng quét dọn hết mảnh vỡ. Chú Hai cũng không thèm nhìn bà ấy một cái, nhắc chân bước về phòng mình. Tôi vội vàng lôi bùa chú từ trong túi quần ra, nhẹ nhàng dán lên lưng chú Hai. Ngạc nhiên là, nhất cử nhất động của tôi đều không bị ông ấy phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Mời ông vào rọ

Tôi dừng bước nhìn chú Hai. Chú Hai cũng không quay đầu nhìn tôi. Tôi mừng thầm, sắp thành công rồi. Việc này không thể chậm trễ được nữa, mấy ngày nay, chú Hai đều không ăn cơm, đi thẳng về phòng ngủ, nhưng pháp trận lại ở nhà chính, nhất định phải dẫn chú Hai đến nhà chính mới có thể khởi động pháp trận được. Nhưng phải dùng lý do gì mới có thể dẫn ông ấy tới đó, nhất thời hoảng loạn, tôi không nghĩ ra chủ ý gì.

Nhà chính nhà chú Hai rất lớn, ở giữa là bài vị tổ tiên. Trên tường là bức tranh vẽ sự tích Thần Chung Quý trừ ma. Từ lần ở linh đường nhà ông chủ Hồng trở về, chú Hai cũng không lên nhà chính nữa. Trước đây, ông ấy thường xuyên lên nhà chính thắp hương tổ tiên và thắp hương cho Thần Chung Quý.

Lúc này, trời đã sẩm tối, thím Hai và em gái ra ngoài đóng chặt cổng.

“Mẹ nó, sao lại đóng cổng sớm vậy, bình thường đều đến lúc đi ngủ mới đóng mà?” Chú Hai cảnh giác nhìn thím Hai.

(*)Mẹ nó không phải chửi đâu nhé. =))

“À, không phải mấy hôm trước chôn vào cần chết hết gà sao, tôi đóng cửa sớm cho chúng nó khỏi vào cần chết đàn gà trống mới mua.” Thím Hai không dám ngắt đầu, bởi vì trong lòng bà rất rõ ràng, những con gà này đều do chú Hai cần chết, còn hút cạn máu của bọn nó, đóng cổng là vì muốn bắt được ác quỷ đang bám trên người chú Hai.

“Chú Hai, sáng sớm nay cháu đau bụng không chịu nổi có thể là do có thứ gì đó quấy. Chúng ta lên nhà thắp hương bái Thần Chung Quý đi.” Ngựa chết cũng phải chữa thành ngựa sống, thực sự không có cách gì để dẫn chú Hai lên, tôi đành gượng gạo viện lung tung một lý do.

“Hả? Thứ gì quấy cháu?” Chú Hai trừng mắt nhìn tôi. Tôi không dám đối mắt với ông ấy.

“Vâng, chú. Máy hôm trước từ Hang Quý trở về cháu đã luôn cảm thấy đau bụng, đêm ngủ không ngon giấc. Chú cảm quái thiêm* và hương, chúng ta lên nhà chính xem cho cháu đi. Cháu vừa uống thuốc chú đưa nhưng vẫn không thấy đỡ. Chú giúp cháu xem có thứ gì quán lên người cháu không.” Tôi giả vờ ôm bụng đau đớn.

Chú Hai không nhìn tôi mà nhìn chăm chăm vào nhà chính. Huyền Thanh đạo trưởng vẫn nằm trong quan tài chờ tôi dẫn ông ấy vào. Bên trong tôi om, đoán chừng ông ấy cũng không nhìn thấy gì. Nhưng tôi không biết lúc nào thì ông ấy biến thành quỷ, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Đầu óc xoay chuyển thật nhanh, tôi nhất định phải lừa được ông ấy vào trong, kẻ này không thành thì bày kẻ khác.

Lúc này, thím Hai cũng đi ra, tôi nháy mắt với thím Hai. Tuy thím Hai cũng rất sợ chú Hai biến thành quỷ, nhưng lúc này, bà ấy rất hiểu ý tôi, chỉ hơi chần chừ một chút.

“Ba nó, ông ăn cơm chưa?” Thím Hai lấy hết can đảm nhẹ giọng hỏi chú Hai.

“Không ăn, không có món nào hợp, hơn nữa, buổi trưa tôi cũng ăn no rồi.” Ánh mắt chú Hai đại ra, giống như ông ấy bây giờ không phải là ông ấy vừa rồi. Tay thím Hai run rẩy, đoán chừng bây giờ, bà ấy đã sợ đến mức muốn ngất đi rồi.

“Ba nó, ông còn nhớ không? Từ khi ông và Tiểu Vũ từ Sư Nha Bá trở về vẫn ngủ ở phòng bên, có phải, trong lòng ông có ai khác, không còn tôi nữa đúng không?”

“Cái gì vậy? Mẹ nó, bà nói những nói cuội gì đó?” Nếu tôi có người khác thì tôi còn ngây ngô ở nhà mỗi ngày làm gì? Dường như, Chú Hai đột nhiên bị hỏi như vậy cũng trở nên mờ mịt.

“Vậy sao ông lại ngủ một mình? Có phải ông ghét bỏ tôi đúng không? Xem tôi không vừa mắt? Chê tôi phiền?” Lúc này, thím Hai lại có thể can đảm hỏi liền mấy câu như vậy, trong lòng tôi thầm bội phục, lá gan thím Hai cũng thật là lớn, nếu chú Hai mà nổi điên lên, chúng tôi chết là cái chắc.

“Ông xem lại đi, chạy đông chạy tây, sáng ra là đi, tối đêm mới về nhà. Ngày nào cũng vác bộ mặt lạnh lùng. Tôi thấy mà khó chịu trong lòng.” Thím Hai vừa nói vừa khóc.

“Ông nói xem, vợ chồng mấy chục năm chưa bao giờ chia giường ngủ. Bây giờ, ông lại mạnh mẽ muốn ngủ riêng, có phải ông có người đàn bà khác rồi không?” Thím Hai càng nói càng khóc to.

Thím Hai nói là muốn lừa chú Hai vào nhà nhưng mấy câu này của thím Hai cũng là những lời thật tâm. Vợ chồng với nhau mấy chục năm trời còn chuyện gì là chưa trải qua. Tình cảm hai vợ chồng vẫn luôn tốt đẹp, tốt đến mức chưa bao giờ cãi nhau, có nóng mặt cũng chưa bao giờ ra ngoài ngủ. Tôi cảm nhận sâu sắc được trong lòng thím Hai có bao nhiêu khó chịu.

“Bà xã à, tôi lúc nào thì như vậy? Hôm nay, bà làm sao vậy? Vừa rồi thấy bà không bình thường còn quăng cả bát, thì ra là vậy?” Chú Hai hơi nổi nóng. Tôi thầm nhéo thím Hai một cái.

“Ông không có gì đúng không? Được, không có gì thì hai chúng ta lên nhà chính, thắp hương tổ tiên rồi thề độc. Nếu ông dám thề thì tôi tin ông.” Thím Hai vừa khóc vừa lôi chú Hai vào trong.

“Bỏ ra! Bà già thối này tự dung bịa chuyện, quay về phòng bà ngủ đi, đừng ở đây phiền tôi.” Chú Hai dường như muốn nổi điên nhưng cũng không biến thành hình quỷ. Không biết chú Hai lấy sức lực ở đâu, quăng thím Hai ngã xuống đất. Thím Hai ngồi dưới đất khóc, ông ấy cũng không quan tâm.

“Có gì đó không đúng, có gì đó không đúng, có gì đó...” Mắt cũng không chớp, chú Hai nhìn thẳng vào nhà chính, vừa nhìn vừa giống như mê muội, không ngừng lầm bầm. Những gì tôi muốn nói đều mắc ở cổ họng, không sao thoát ra khỏi miệng được. Nếu như chú Hai nhìn rõ cái bầy của chúng tôi thì rắc rối to.

Tôi vội vàng chạy tới đỡ thím Hai lên, phủi đất trên người. Em gái nghe thấy thím Hai khóc cũng chạy tới.

Lúc này, chú Hai cứ thế xoay người bỏ đi.

Đột nhiên, cuồng phong gào thét, lá cây bị thổi phát ra những tiếng rào rào. Tôi và thím Hai, còn có em gái cho rằng chú Hai biến quỷ, vội vàng cách xa ông ấy.

“Nguyệt súc lại đây, mau lại đây...!” Trong nhà chính đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp của Huyền Thanh đạo trưởng. Đạo trưởng không ngừng gọi tên chú Hai. Tiếng leng keng mạnh mẽ vang lên, cả ngôi nhà dường như cũng đang chấn động, run rẩy.

Chú Hai nghe thấy có người gọi mình, chợt nhìn về phía nhà chính. Lúc này, chỉ thấy sắc mặt chú Hai không còn hột máu, trắng bệch như giấy. Hai mắt biến thành màu đỏ. Con ngươi cũng biến thành màu đỏ. Cả người run rẩy, trên đầu dường như bốc lên một cột khói xanh. Hai tay giơ lên dường như muốn chụp lấy thứ gì ở phía trước, nghiêm nhiên là đã mất kiểm soát.

“Thím Hai, em gái mau qua đây!” Chú Hai nổi điên, tôi vội vàng gọi em gái và thím Hai qua sợ bọn họ gặp nguy hiểm. Thím Hai vội vàng ôm em gái trốn sau lưng tôi. Tôi vội lấy ra bùa đạo trưởng cho, chuẩn bị chống lại công kích của ác quỷ.

Lúc này, chú Hai đột nhiên xoay người lại, đưa hai tay ra chụp lấy em gái.

“A! Cứu mạng!” Em gái bật mắt hét lên. Tôi vội vàng ngăn chú Hai lại. Lúc này, chú Hai bóp tôi, ra sức bóp cổ tôi. Thím Hai và em gái liều mạng lôi tay chú Hai ra. Tôi cũng ra sức chống đỡ cơ thể chú Hai. Nhưng cơ thể chú Hai thực sự quá nặng, đẩy thế nào cũng không ra. Không quá mấy giây, trước mắt tôi biến thành màu đen, suýt nữa bất tỉnh.

Thím Hai dùng hết sức kéo tay chú Hai ra nhưng cánh tay chú Hai giống như sắt thép, kéo thế nào cũng không dịch chuyển. Thím Hai nóng nảy dùng răng cắn tay chú Hai, vậy mà chú Hai một chút cảm giác cũng không có. Bây giờ, ông ấy đã không còn là người nữa.

“Nghịch súc còn không qua đây nhận lấy cái chết! Vô Lượng Thiên Tôn!” Lúc này, tiếng Huyền Thanh đạo trưởng càng to hơn. Hai tay chú Hai vậy mà lại buông lỏng cổ tôi ra. Mắt chú Hai trừng đến muốn rơi ra, quát to một tiếng rồi xông thẳng vào cửa nhà chính.

Lực đánh quá mạnh và âm thanh quá lớn khiến tôi, thím Hai và em gái ngất đại. Cửa nhà chính là gỗ đặc. Nhà này cũng là nhà tổ tiên để lại, cửa chính dày chừng mười centimet, nhưng cũng không thể đỡ được lực đánh của chú Hai. Cửa chính bị đụng muốn vỡ ra. Tôi và thím Hai không hèn mà cùng chạy ra chặn cửa, chỉ sợ chú Hai sẽ chạy ra đây.

Cách cửa chính có thể thấy được nhất cử nhất động của chú Hai ở bên trong. Có lẽ, do chú Hai uống canh bùa nên mỗi lần Huyền Thanh đạo trưởng gọi tên ông ấy, ông ấy lại cả kinh, men theo âm thanh từ từ đi về phía đạo trưởng. Trên người tôi và thím Hai đã dán bùa chú đạo trưởng cho, đứng chặn ở cửa, để an toàn, tôi còn dán bên ngoài cổng mấy lá bùa to.

Chú Hai bước vào nhà chính liền giẫm phải hỗn hợp đường mực được làm từ máu chó và máu gà. Chú Hai giẫm vào đau đớn kêu gào quái dị. Lúc này, ông ấy đã hoàn toàn biến thành hình quỷ. Da tay ông ấy đã biến thành màu xanh lá cây, khuôn mặt cũng thay đổi, đây mới là khuôn mặt thật sự của quỷ.

Lúc này, trận pháp Huyền Thanh đạo trưởng bố trí đã được kích hoạt. Bốn mươi chín ngọn đèn treo trên cửa sổ đồng loạt sáng lên. Trên tinh đăng đẹp đẽ vẽ đầy bùa chú, ánh sáng chói lọi chiếu vào mắt chú Hai. Chú Hai vội dùng tay che mắt.

“Nghịch súc! Còn không xưng tên. Rốt cuộc ngươi là ai? Sao lại tới trần gian gây họa?” Huyền Thanh đạo trưởng vẫn trốn trong quan tài thấp giọng hỏi, hình như, ông ấy đang đợi thời cơ tốt nhất.

Lúc này, ác quỷ bám trên người chú Hai lại muốn chạy về phía cửa chính. Tôi và thím Hai dùng sức đẩy vào. Ác quỷ sờ vào một lá bùa trên cửa lập tức như sờ phải công tắc điện, đau nhảy dựng lên. Cửa chính không ra được, hẳn đi về phía cửa sổ. Trên cửa sổ, tôi vào đạo trưởng đã kẻ đường mực, chú Hai tiếp xúc với đường mực liền phát ra những tiếng nổ lộp bộp. Chú Hai lại phát ra những tiếng kêu quái dị.

Tôi chợt nhớ đến lời Huyền Thanh đạo trưởng dặn, chờ ác quỷ tiến vào, nhất định phải dùng máu chó phun đầy mặt hắn, như vậy mới có thể kiềm chế âm khí của hắn. Tôi để cho thím Hai đóng chặt cửa nhà chính còn mình lấy can đảm vào theo. Có thể là do bùa chú cho nên chú Hai không hề phát hiện ra tôi. Mặt hắn giống như bị tinh đăng chiếu vào lúc nhìn được lúc không. Dù sao, theo học chú Hai cách trừ tà đã mấy năm, tôi đã gặp qua không ít loại quỷ quần thân. Vì chú Hai, vì thím Hai và em gái, hôm nay, tôi quyết liều mạng cùng con quỷ này.

Tôi cầm chặt chỗ máu chó buổi chiều đạo trưởng đưa. Máu chó này khác máu chó bình thường, bên trong còn có rất nhiều máu gà trống, còn đổ vào rất nhiều rượu trắng, cho nên đã mấy tiếng đồng hồ cũng không bị đông lại. Chú Hai đang ở trong nhà quào loạn. Tôi canh đúng thời cơ, mạnh mẽ đập thẳng cái bát vào đầu ông ấy. Một bát đầy máu chó chảy từ đầu xuống mặt ông ấy.

“Tiểu Vũ cẩn thận!” Đồ xong máu chó, tôi vội vàng xoay người định xông ra, nhưng chú Hai quơ loạn lại tóm được cổ áo tôi. Tôi sợ hãi vội vàng ngồi xổm xuống. Thím Hai nhanh trí lấy một lá bùa trên người, vờn tay dán vào mặt chú Hai. Chú Hai nói lỏng tay. Tôi thừa cơ leo ra ngoài. Lúc này, phía sau chợt vang lên một tiếng nổ lớn, tôi cũng không quay đầu lại, vội vàng chui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Quyển 1 - Chương 17: Tà không thể thắng chính

“Àm!” Một tiếng nổ lớn vang lên. Huyền Thanh đạo trưởng từ trong quan tài nhảy ra. Trong nhà chính, tinh đăng tỏa sáng, chiếu vào khuôn mặt xanh biếc của chú Hai. Huyền Thanh đạo trưởng cố gắng đứng thẳng người. Bầu không khí nhất thời trở nên vô cùng căng thẳng và kỳ dị. Đáng vẻ chú Hai vô cùng kinh khủng. Huyền Thanh đạo trưởng đứng đắn sát khí, nhìn thôi cũng khiến người khác lạnh cả người.

“Nghịch súc còn không mau nhận lấy cái chết!” Huyền Thanh đạo trưởng quát lớn một tiếng, trên lưng là kiếm gỗ đào nghìn năm, đầu đội mũ đạo sĩ, trên mũ là hình bát quái, một thân áo đạo màu vàng, làm nổi đôi giày màu đen, cực kỳ nổi bật.

“Xem ta thu phục ngươi, yêu nghiệt này!” Hai tay Huyền Thanh đạo trưởng đầu tiên là tạo thành hình chữ thập, sau đó năm ngón tay tay trái duỗi thẳng, đầu ngón tay hướng lên trên, ngón giữa và ngón út gấp vào lòng bàn tay, ngón cái giữ chặt hai ngón này. Loại chỉ pháp này tên là phục ấn, lập ngục nhiếp ma phục tà*, còn có tên gọi khác là ngục ấn quyết. Tôi thấy loại trường pháp này rất quen mắt nhưng tạm thời không nhớ ra là ở trong sách nào.

(*) Đại ý là tạo nên một cái nhà giam thu hút ma quỷ, bắt tà ma phải cúi đầu.

Lúc Đạo gia trừ yêu thường niệm chú, sau đó phối hợp với chuông pháp, chỉ pháp nhất định, chỉ dùng một loại chỉ pháp hoặc chuông pháp để trừ ma đuổi quỷ là không đủ. Nếu có thần chú kết hợp với chỉ pháp lại thêm bùa chú, pháp lực được khởi động sẽ tăng cao hơn, hiệu quả sẽ tốt hơn. Qua cách sử dụng chỉ pháp vừa rồi của đạo trưởng, tôi dám khẳng định, ông ấy là một đạo trưởng có tu vi rất cao.

Trong khi ngực ấn quyết phát ra, Huyền Thanh đạo trưởng rút kiếm gỗ đào. Nếu kiếm gỗ đào đâm trúng ác quỷ là đã phong ấn được hắn. Kiếm gỗ đào bay về phía trước, phát ra những tiếng vù vù và ánh sáng màu đen. Khi dùng pháp lực, cả người Huyền Thanh đạo trưởng phát ra ánh sáng màu trắng, có thể thấy, ông ấy gần như sử dụng hết công lực toàn thân.

Không nghĩ tới ác quỷ bám trên người chú Hai lại có thể tránh được kiếm gỗ đào. Hắn kêu một tiếng, sắc mặt biến thành màu đen. Tôi và thím Hai nhìn thấy, sợ đến toát mồ hôi lạnh. Nếu như Huyền Thanh đạo trưởng thất thủ, tất cả chúng tôi sẽ phải chết ở đây.

Không bị kiếm gỗ đánh trúng nhưng ác quỷ vẫn thẹn quá hóa giận, lao thẳng về phía Huyền Thanh đạo trưởng. Huyền Thanh đạo trưởng vội dùng câu tà chỉ (câu: giam giữ, trời buộc), chỉ thấy các ngón tay trái đạo trưởng duỗi ra, sau đó khép bốn ngón tay lại, ngón út và ngón giữa gấp vào trong, ngón cái giữ chặt. Giữa hai ngón tay kẹp một lá bùa đánh về phía ác quỷ.

Câu tà chỉ, nghĩa như tên, có thể vây khốn tà ma, diệt ác quỷ, chiêu chỉ pháp này vừa vận đánh trúng mặt chú Hai. Chú Hai gào thét ngã xuống đất.

“Nghiệt súc! Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi.” Huyền Thanh đạo trưởng cầm bùa đang định tiến lên dán lên đỉnh đầu ác quỷ nhưng ác quỷ lại đứng vọt lên. Hóa ra, chiêu vừa rồi chỉ đánh trúng mà chưa chế ngự được nó. Có vẻ, năng lực của ác quỷ này cũng không thể khinh thường.

Ác quỷ vuron hai tay đánh về phía Huyền Thanh đạo trưởng.

Lúc này, Huyền Thanh đạo trưởng đã sớm chuẩn bị xong phi phù, Lại xuất ra một chiêu cầm quỷ chỉ, hơn mười lá bùa theo lực pháp chỉ bay về phía chú Hai. Bùa chú lập tức phát ra một loạt tiếng nổ mạnh. Chú Hai đau đớn kêu gào, chạy về phía cửa chính.

Sau lưng chú Hai đã bị tôi dán bùa, bên ngoài cửa nhà chính tôi cũng đã dán mấy tờ, chú Hai đẩy cửa, tôi và thím Hai vội vàng lòi từ trong tủ ra nắm lá bùa dán lên ngực ông ấy. Chú Hai bị bùa chấn làm cho đau đớn đánh quay trở vào.

Nói thì chậm nhưng mọi chuyện diễn ra rất nhanh. Huyền Thanh đạo trưởng lấy hoàng bố từ sau lưng ra, trong túi đều là bùa chú đã vẽ xong. Đạo trưởng lẩm bẩm. Lần này, tôi không hiểu những chú ngữ của ông ấy. Chỉ thấy, những bùa chú kia tự nhiên bay lên, mờ ra hết lá này đến lá khác, hơn chục tờ linh phù làm thành một cái vòng lớn, càng bay càng nhanh, bên trong tạo thành hình một âm dương đồ. Không chỉ vậy, lúc âm dương đồ hình thành, Huyền Thanh đạo trưởng lại thúc giục chỉ pháp, ngón tay tạo thành hình kim liên. Tôi nhớ mang máng đã từng thấy loại chỉ pháp này trong một quyển Đạo gia nào đó. Đạo sĩ dùng được chỉ pháp này đều là người rất có tu vi.

Kim liên chỉ pháp phát ra một đạo kim quang hướng về những lá bùa kia. Bùa chú giống như được tăng thêm sức mạnh đánh về phía chú Hai.

Những tưởng rằng, những lá bùa này có thể đánh ngã chú Hai, Nhưng không ngờ, thân thể chú Hai nảy ra biến hóa. Chỉ thấy bắp thịt trương lên, trên cổ nổi đầy gân xanh, ra sức xé rách bùa chú trên người.

Chú Hai lập tức thoát khỏi ràng buộc của bùa chú.

Lúc này, Huyền Thanh đạo trưởng hét lớn một tiếng, trong tay lại làm ngực ấn quyết. Theo tiếng chú ngữ phát ra, tất cả tinh đăng trong nhà dường như cũng bị tác động. Bốn mươi chín ngọn tinh đăng “Vù! Vù” bay ra, tạo thành một quả cầu lửa bay về phía chú Hai. Những ngọn tinh đăng này đều được làm từ chú ngữ và bùa chú.

Bị tinh đăng vây quanh, chú Hai phát ra tiếng kêu sợ hãi, không ngừng lấy tay khua, muốn xua tất cả tinh đăng đi. Lúc này, Huyền Thanh đạo trưởng chỉ một cái, toàn bộ tinh đăng đều đập lên người chú Hai. Trên người chú Hai vốn có bùa, trong lúc tinh đăng đập vào, đạo trưởng lại thúc giục pháp thuật, tất cả bùa chú trên người chú Hai bùng cháy rừng rực.

Ánh lửa chiếu sáng cả gian phòng u ám. Chú Hai phát ra những tiếng gào thét thảm thiết.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tôi và thím Hai sợ đến ngây người. Em gái đã sớm bị dọa ngất đi rồi.

“Đạo trưởng! Xin nương tay! Ông không thể giết chết ông ấy được. Ông ấy không phải là người xấu, chỉ là bị quỷ ám mà thôi. Đạo trưởng, ông hãy cứu lấy ông ấy.” Thím Hai giống như phát điên xông vào nhà. Tôi vội vàng kéo tay bà ấy lại.

“Các ngươi đừng vào. Ta sẽ không giết hắn. Lửa trên bùa chú không phải lửa dương, là âm hỏa do âm linh pháp chú của ta tạo thành. Âm hỏa chỉ có thể đốt âm hồn của ác quỷ, không thiêu chết người.” Huyền Thanh đạo trưởng thấy thím Hai như phát điên xông vào, vội vàng giải thích.

Âm hỏa lục quang u tối vẫn bốc cháy, cùng với âm hỏa bốc cháy, cơ thể chú Hai cũng phát sinh biến hóa. Mặt ông ấy chuyển từ đen sang trắng, dần dần giống sắc mặt người bình thường. Nhưng răng nanh vừa dài vừa nhọn trong miệng vẫn chưa biến mất hoàn toàn, tuy nhiên cũng ngắn hơn rất nhiều rồi.

Tôi thấy chú Hai không nhúc nhích vội vàng chạy đến.

“Đạo trưởng, chú Hai không sao chứ ạ? Bây giờ, ông ấy thế nào? Ác quỷ đã bị tiêu diệt chưa?” Tôi thực sự lo lắng và sợ có chuyện gì không may xảy ra với chú Hai.

Huyền Thanh đạo trưởng không nói gì, chỉ thấy những những bùa chú đã cháy rụi biến thành một cái lưới lớn màu vàng, mắt lưới giống như được làm từ

tơ vàng óng ánh, lưới càng ngày càng chặt. Bị lưới siết chặt, sắc mặt chú Hai dần khôi phục lại bình thường.

Mới vừa rồi còn mặt xanh nanh vàng, bây giờ, chú Hai đã trở lại thành người bình thường như trước.

“Cậu bé, không nên động vào người chú cậu. Hiện tại, bùa chú của ta đã tạo thành một cấm chế. Loại cấm chế này có thể phong ấn linh hồn ác quỷ bên trong. Ác quỷ không thể chạy ra làm việc ác được nữa.” Huyền Thanh đạo trưởng lau mồ hôi trên trán, cầm kiếm gỗ đào nghìn năm lên.

Đạo trưởng dùng sức cắn đứt ngón tay, lấy máu vẽ lên kiếm gỗ đào. Kiếm gỗ đào nghìn năm rung một cái, lập tức trở nên giống như có linh lực.

Đang bị cấm chế vây khốn, chú Hai đột nhiên giật mình, giãy giụa muốn đứng lên. Xem ra, pháp lực của ác quỷ này rất mạnh mẽ. Bùa chú của bốn mươi chín tinh đấng cùng vô số bùa chú thiêu đốt cũng không thể khiến nó khuất phục. Huyền Thanh đạo trưởng thở dài một cái, lắc đầu.

“Chỉ có thể dùng máu của ta tế kiếm!” Nói xong, Huyền Thanh đạo trưởng nhắc kiếm gỗ đào đi về phía chú Hai, đâm mạnh vào vai ông ấy.

Trong lòng tôi vô cùng khó chịu, không biết chú Hai bây giờ còn sống hay đã chết.

“Ba nó!” Thím Hai vừa khóc vừa lay chú Hai. Nhưng lay thế nào, chú Hai cũng không tỉnh. Thím Hai lấy hai tay che kín bả vai chú Hai, muốn cầm máu, nhưng che thế nào cũng không ngăn được. Thím Hai gào khóc.

“Nhỏ giọng thôi. Bây giờ không thể to tiếng được, nhất định không được để lộ tin tức. Ta nghi ngờ, ác quỷ không chỉ có một, có lẽ, còn có những con khác. Con quỷ này có thể gọi đồng bọn đến trợ giúp.” Huyền Thanh đạo trưởng thần thần bí bí khiến cho da đầu tôi tê dại.

Huyền Thanh đạo trưởng niệm chú, lấy ra một lá bùa giữa không trung.

“Ngừng!” Vừa dứt lời, lá bùa bay về phía bả vai chú Hai, vai chú Hai lập tức ngừng máu.

“Các ngươi cứ yên tâm. Hiện tại, âm hỏa đã làm hao tổn hơn nửa công lực của ác quỷ rồi. Nhưng, nguyên thần của ác quỷ này cũng không bị phong ấn hoàn toàn. Bây giờ, ta sẽ làm phép vây nó ở trong trận.” Huyền Thanh đạo trưởng vừa nói vừa lấy ra một cái túi vải nhỏ, bên trong đựng đầy muối trắng.

Đạo trưởng cầm muối tung khắp phòng. Quỷ sợ muối. Hơn nữa, muối phơi nắng hết ngày này qua ngày khác, quỷ lại càng sợ. Loại này là muối biển đã phơi nhiều ngày, hắt thụ tinh hoa của nhật nguyệt. Quỷ giẫm phải, muối sẽ thiêu đốt chân hấn.

Bị kiếm gỗ đào cấm vào, chú Hai không ngừng co quắp, còn phát ra những tiếng gầm nhẹ, dường như đang cố gắng trốn thoát. Máu vừa ngừng chảy, ông ấy lăn qua lăn lại, lộn một cái muốn xông ra ngoài.

Pháp trận vừa này bị phá rồi. Bây giờ, ta phải bày trận mới, không ngờ oán khí của ác quỷ này lại lớn như vậy. Pháp thuật mấy lần trước đều đánh trúng vậy mà cũng không có tác dụng gì.” Huyền Thanh đạo trưởng cau mày nói.

Đạo trưởng lấy ra một sợi dây thừng nhỏ màu vàng, trên dây treo đầy chuông vàng nhỏ. Một đầu sợi dây buộc chặt cổ chú Hai, đầu còn lại cuốn quanh người ông ấy. Sợi dây này không phải dây bình thường. Nó được làm từ tơ lá đào, sau đó đem phơi chín chín tám mươi một ngày mà thành, bền chắc không gì sánh được. Bất kể là ác quỷ, cương thi đều có thể dùng dây thừng này trói lại.

Đạo trưởng đứng làm pháp sau bàn, cầm kiếm gỗ đào nghìn năm lên, sau đó giơ một lá bùa lên, chĩa về phía quan tài trên đất, nắp quan tài giấy bắn ra ngoài.

“Cậu giúp tôi đặt ông ấy vào đây.” Tôi lập tức hiểu ý, đưa tay tóm lấy vai chú Hai. Đạo trưởng dùng một chút lực đem chú Hai bỏ vào quan tài giấy.

Chú Hai bị đặt vào trong quan tài còn không ngừng gầm gừ, cắn môi mình. Đạo trưởng lại móc ra một đồng tiền lớn nhét vào miệng chú Hai. Chú Hai lập tức ngất đi.

Lúc này, thím Hai và em gái đi vào.

“Đạo trưởng, sao lại đem ông ấy vào quan tài? Chẳng lẽ, ông ấy chết rồi?” Thím Hai nhìn vết máu trên đất khóc ô ô. Em gái ở bên cạnh cũng lau nước mắt.

“Bây giờ, ta đang khống chế hấn trong pháp trận này. Cái này gọi là khốn ma trận. Quan tài là vật thuần âm. Ác quỷ nằm trong quan tài sẽ không đả thương thân thể con người. Còn có, ta đã vẽ bùa chú xung quanh quan tài. Bây giờ, hấn có mọc cánh cũng không thoát được. Nhưng, pháp lực của quan tài có hạn, chỉ có thể vây khốn hấn một lúc, muốn tiêu diệt hoàn toàn còn cần một thứ nữa.” Làm đi làm lại nhiều lần, đạo trưởng cũng mệt mỏi, đầu đầy mồ hôi, cầm kiếm đào ngồi xuống.

“Rốt cuộc đó là thứ gì ạ?” Tôi không chờ nổi nữa. Thực sự, tôi rất lo lắng cho chú Hai, nếu như trận pháp mất hiệu lực, chú Hai sẽ bị ác quỷ dày vò đến chết mất.

“Đinh trần hồn.” Đạo trưởng lấy ra một lá bùa trấn nắp quan tài.

“Đinh trần hồn là cái gì ạ?” Em gái ngờ ngác nhìn đạo trưởng.

“Người sau khi chết sẽ được chôn cất yên ổn. Cát quan nhập thổ thì linh hồn mới có thể yên nghỉ, luân hồi chuyển thế. Đinh trần hồn cũng chính là đinh

dài trên ván quan tài. Tùy theo phong tục tập quán từng nơi, đình pháp cũng không giống nhau. Nhưng đại khái, đình này được chia làm hai loại. Một loại dài một thước hai tấc, là loại người dân bình thường hay dùng. Một loại dài ba thước sáu tấc thường dành cho những nhà giàu có. Cả hai loại này đều có một đặc điểm chung là đầu đình hình vuông, tượng trưng cho trời tròn đất vuông.” Đạo trưởng vừa nói vừa vuốt râu.

“Đình trần hồn!” Trong lòng tôi cả kinh, lời nói của đạo trưởng khiến tôi nhớ lại lần tôi cùng chú Hai tới nhà ông chủ Hồng ở Sư Nha Bá...

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 18: Lại đi Sư Nha Bá

Lần trước làm pháp ở nhà ông chủ Hồng quả thực rất tà môn, hình ảnh chiếc quan tài màu đỏ lại hiện lên trong đầu tôi. Đúng vậy, tôi mơ màng nhớ ra, hình như trên nắp quan tài có mấy đầu đình hình vuông màu đỏ thật to, rất giống với đình trần hồn Huyền Thanh đạo trưởng nhắc tới.

“Đạo trưởng, việc này không thể chậm trễ, cháu sẽ đến nhà ông chủ Hồng ở Sư Nha Bá tìm đình trần hồn ngay bây giờ. Thím Hai, em gái, hai người ở nhà trông chú Hai. Cháu sẽ về ngay.” Nói xong, tôi xoay người đi.

“Cậu bé, lần trước cậu nói với tôi chuyện cậu và chú Hai cậu trải qua, tôi đã sớm nghi ngờ là bọn hán dẫn ác quỷ sang chiếm lấy thân thể chú Hai cậu. Cậu nhất định phải thật cẩn thận. Tôi sẽ cho cậu mấy lá bùa phòng thân, trên đường đi phải nhớ, dù có chuyện gì cũng không được quay đầu lại.” Huyền Thanh đạo trưởng nói xong, châm hương, niệm pháp chú về cho tôi hai lá bùa.

Nhận bùa, tôi lại nhìn chú Hai đang nằm im không nhúc nhích trong quan tài giấy một chút.

“Thím Hai, thím ở nhà trông chừng chú Hai cẩn thận, có chuyện gì hãy nhờ đạo trưởng giúp. Cháu đi đây.” Tôi khoác túi bố chú Hai thường dùng đi đề phòng bất trắc.

“Tiểu Vũ, dọc đường nhớ cẩn thận!” Thím Hai vừa nói vừa sờ mặt tôi giống như sẽ không được gặp lại tôi nữa vậy, nước mắt không ngừng rơi. Tôi nhìn thím Hai mà đau xót trong lòng. Thím Hai, chú Hai giống như cha mẹ ruột của tôi vậy. Đối diện với tình cảnh bây giờ, tôi cảm thấy mình thật vô dụng.

Huyền Thanh đạo trưởng ngồi xếp bằng, thắm niệm pháp chú, không nói chuyện.

“Anh, chờ em một chút. Em đi chung với anh.” Tôi vừa ra tới cửa, em gái đã gọi lại.

“Em đi với anh? Em ở nhà cùng thím đi. Anh tự đi được. Huống hồ, đã trễ thế này, con gái con đưa đi theo cũng không tiện. Bây giờ, chú Hai đang như vậy, em mà xảy ra chuyện gì nữa, thím sẽ thế nào đây?” Nhìn em gái quyền luyến không muốn buông tay, tôi càng không muốn em ấy mạo hiểm đi với mình.

“Không sao đâu a. Em không muốn a đi một mình. Hơn nữa, đạo trưởng đã cho chúng ta bùa rồi còn sợ gì nữa? Bây giờ, mẹ và đạo trưởng ở cùng một chỗ sẽ không có chuyện gì. Anh đưa em đi cùng được không?” Em gái mở to hai mắt nhìn tôi.

“Không sao Tiểu Vũ. Em đi theo con cũng tốt, có thể săn sóc cho nhau. Con đi một mình thím cũng không yên tâm. Với lại, em con cũng lớn như vậy rồi, đâu còn con nít nữa.” Thím Hai vừa nói vừa cầm hai bộ quần áo đưa cho tôi.

“Đến nơi cũng không biết là mấy giờ, các con lạnh thì nhớ mặc thêm quần áo. Có đạo trưởng ở đây rồi sẽ không sao đâu, đi nhanh về nhanh.” Thím Hai không muốn tôi lo lắng, cố tỏ ra trấn định nói.

Bên ngoài tối đen như mực, tôi đóng cổng lại.

“Anh dắt tay em đi, em sợ tối.” Em gái vừa nói vừa thò tay nắm chặt tay tôi. Tay em gái lạnh, rất lạnh. Tôi vội vàng dùng hai tay nắm chặt tay em ấy.

“Sao tay em lạnh vậy? Để anh ừ cho em!” Đột nhiên, em gái ôm chầm lấy tôi.

“Anh, em sợ! Hôm nay, thiếu chút nữa là ba chết rồi. Ông ấy biến thành cái bộ dáng ấy. Em sợ, em không muốn về nhà. Anh dẫn em đi đi!” Em gái khóc nức lên.

“Không sao đâu. Hiện tại, không phải đạo trưởng đã khống chế được chú Hai rồi sao? Chỉ cần chúng ta tìm được đình trần hồn, ác quỷ sẽ phải chạy ra, chú Hai sẽ trở lại bình thường. Còn nữa, chúng mình bỏ đi thì thím Hai làm sao bây giờ? Chẳng lẽ, em muốn để thím Hai đối diện với tình cảnh đó một mình sao?” Thấy ánh mắt kiên định của tôi, em gái ngừng khóc. Em gái ôm tôi thật chặt, giống như tôi chính là chỗ dựa duy nhất của em ấy.

Nhà chú Hai cách Sư Nha Bá rất xa, khoảng 20 kilomet đường núi. Tôi thực sự chỉ muốn phi thật nhanh đến đó lấy được đình trần hồn. Thế nhưng, tiểu sơn thôn hẻo lánh, không có xe cộ gì, chỉ có thể dựa vào hai chân. Tay em gái nắm chặt tay tôi, dần dần cũng ấm lên. Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, xa xa trông như có thứ gì đó bay trên trời. Bóng đen kia lại hướng về phía nhà chú Hai. Tôi tập trung nhìn, bóng đen kia hình như là một người, mà lại không giống người.

“Mau nằm xuống!” Tôi vội vàng ôm chặt em gái che dưới thân.

Bóng đen kia đột nhiên vọt tới, bay vòng quanh trên đầu chúng tôi, dường như không phát hiện ra cái gì nên đành bay đi. Trong lòng tôi vô cùng sợ hãi, may mà có bùa chú đạo trưởng cho. Bằng kinh nghiệm của mình, tôi thấy đó không phải là một bóng ma đơn giản mà giống như một Quỷ Hồn.

“Anh, đó là cái gì vậy?” Em gái hoảng sợ, nhỏ giọng hỏi tôi.

“Không có gì. Hình như là một con gió thôi. Chúng ta đi nhanh đi, đừng để cho Huyền Thanh đạo trưởng phải chờ lâu.” Tôi sợ em gái lo lắng nên nói vậy. Kỳ thực, sau khi cùng chú Hai từ Sư Nha Bá trở về, nhiều chuyện bất khả tư nghị như vậy xuất hiện, chó và gà bị hút khô máu, còn có mấy đứa nhóc đến từ nội thành nữa, tất cả đều khiến tôi sợ hãi trong lòng.

Đường từ nhà chú Hai đến Sư Nha Bá đều là đường núi. Núi nơi này đều cao tới mấy trăm mét. Trên núi toàn là cây cối rậm rạp và hoa màu, mỗi lần tôi và chú Hai đi Sư Nha Bá cũng phải mất hơn bốn tiếng đồng hồ. Hôm nay, để có thể đến Sư Nha Bá nhanh nhất, tôi và em gái vừa đi vừa chạy. Đi được ba tiếng, cả người đều ướt đầm mồ hôi, em gái cũng một thân ẩm ướt, quần áo dính chặt vào người.

“Anh! Phía trước có phải là Sư Nha Bá không?” Em gái thở không ra hơi chỉ chỉ thôn trang đen như mực phía trước. Tôi nhìn heo hường ngón tay em gái chỉ. Thôn trang phía trước đúng là Sư Nha Bá còn lác đác vài nhà chưa đóng cửa, tắt đèn. Tôi và em gái đứng lên đi vào Sư Nha Bá khiến chó sủa một hồi.

Trí nhớ của tôi rất tốt. Lần trước vừa vào thôn, chúng tôi đã gặp thanh niên mặc áo sơ mi ngay đầu đường. Theo con đường này đi về phía trước chính là nhà ông chủ Hồng. Một lát sau, tôi đã tìm được nhà của hắn. Em gái hình như hơi sợ hãi, rúc vào sau lưng tôi.

Nhà ông chủ Hồng là kiểu đại viện truyền thống, ở giữa là nhà chính, hai bên là sương phòng. Dù sao cũng là ông chủ nên hai cánh cổng sơn đỏ rất là khí phách, bên trên là hai cái đập cửa hình đầu sư tử rất là dữ tợn.

“Có ai không? Ông chủ Hồng có nhà không? Có ai không. . .” Tôi vừa gọi vừa đập cửa. Gần như toàn bộ chó trong Sư Nha Bá đều bị tôi ẩm ỉ sủa điên cuồng. Gọi đi gọi lại mấy lần nhưng vẫn không thấy có người thưa. Tôi lên nhìn qua khe cửa nhòm vào bên trong, nhưng bên trong tối đen như mực, chẳng nhìn thấy cái gì.

“Anh, có phải anh nhận nhầm nhà không? Nhà hắn vừa mới làm tang xong phải có người ở nhà chứ?” Em gái cũng nhón chân nhìn vào bên trong.

“Tuyệt đối không sai. Lần trước anh và chú thực sự là tới ngôi nhà này.” Tôi và chú Hai đi ra ngoài trừ tà chưa bao giờ gặp qua cảnh như này, vị trí nhà bọn họ giống như một con dao nhỏ khắc sâu trong trí nhớ của tôi.

“Chắc là ngủ rồi, để anh gõ lớn hơn chút nữa.” Thực sự, trong lòng tôi rất gấp, sợ thím Hai và đạo trưởng bên kia xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tôi ra sức đập cửa. Cánh cổng vừa dày vừa nặng như vậy mà lại lắc lư. Chó lại điên cuồng sủa một trận. Tôi cảm thấy có gì đó không đúng.

“Tiếng động lớn như vậy thì có ngủ cũng phải nghe thấy chứ. Em gái, em ở đây không được đi đâu. Anh leo tường vào xem thế nào.” Nói xong, tôi vội cởi áo đưa cho em gái, nhún người leo lên tường.

Trong sân nhà ông chủ Hồng tối đen như mực, tôi lấy bật lửa mang theo bật lên. Sân nhà ông chủ Hồng rất lớn nhưng hình như trống rỗng, không có một cái gì. Tôi còn nhớ lần trước tôi và chú Hai vào còn có mấy cái bàn mà bây giờ không thấy đâu. Cửa nhà đóng chặt, không thấy phòng nào thấp đèn. Cửa nào cũng khóa, đẩy thế nào cũng không ra, không có cách nào khác, tôi đành nhảy ra ngoài.

“Anh! Sao rồi? Đúng là nhà ông chủ Hồng không? Sao lại không có ai?” Em gái đưa áo cho tôi. Bây giờ đã khoảng mười hai giờ đêm, ban này đổ nhiều mồ hôi, bây giờ có gió lạnh thổi qua, tôi không khỏi run lên.

“Anh vào trong xem nhưng không thấy ai. Có lẽ, bọn họ sang nhà người thân. Bây giờ không có cách nào khác, chúng ta đành chờ ở đây thôi.” Tôi bắt đầu đi lắc đầu một cái.

“Anh, nếu không thì chúng ta về đi, ở đây chờ cũng không lấy được, cha mẹ ở nhà nếu có chuyện gì không may thì làm sao bây giờ?” Em gái kéo tay tôi muốn đi.

“Không được. Bọn mình trở về cũng không giúp được gì. Anh chỉ có chút bản lĩnh tát bùn qua sông, tự thân mình còn khó bảo toàn, nếu như gặp quỷ còn không biết có thể chạy được hay không. Vì cứu chú, anh nhất định phải lấy được đinh trấn hồn. Chỉ có lấy được đinh trấn hồn, chúng ta mới đuổi được ác quỷ. Hơn nữa, có Huyền Thanh đạo trưởng ở đó, còn có thím Hai nữa, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.” Tôi và em gái thương lượng xong, liền ngồi ở cổng đợi.

“Được anh, chúng ta ngồi đây chờ đến khi trời sáng, chờ đám người kia đi ra rồi hỏi.” Em gái vừa nói vừa mặc thêm quần áo, em ấy cũng lạnh đến phát run rồi.

Tôi nhìn xung quanh. Đối diện cổng nhà ông chủ Hồng có một đồng trống khô thật to, tôi và em gái ngồi dựa vào đồng trống. Đi mười mấy kilomet đường núi mệt muốn chết, mơ màng màng, tôi nắm tay em gái ngủ thiếp đi.

Ngủ được một lúc, một bóng đen bay lẩn quẩn trên đầu tôi và em gái. Bóng đen kia từ từ dừng lại. Từ trong làn khói mù, một người bước ra. Người mặc quần áo màu trắng như giấy, bước chân vững vàng vang lên ồm ồm. Tôi thấy nó đi về phía tôi nhưng thân thể như bị một tảng đá lớn đè lại, không nhúc nhích được. Tôi nâng tay lên muốn gọi em gái, nhưng trong miệng lại không phát ra được âm thanh nào. Người này từ từ tới gần tôi, khom lưng túm

lấy bả vai tôi. Từ trong mái tóc đen dài, lộ ra hai con mắt đỏ lòm. Không chỉ vậy, trong mắt không hề có con ngươi! Tôi sợ đến nỗi tim cũng muốn bắn ra ngoài...

“A...”

Hóa ra là nằm mơ.

“Này! Cậu bé, tỉnh tỉnh! Tỉnh tỉnh!” Tôi mở mắt ra lại càng hoảng hơn, một đôi tay đang ra sức lay bả vai của tôi. Tôi vội vàng đẩy tay hấn ra, từ trong đồng cỏ đứng phắt dậy, nhìn xung quanh, trời đã sáng rồi.

“Cậu bé, cậu là người thôn nào? Sao cháu lại cùng cô bé này nằm trong đồng rom thế? Các cháu đây là ...?” Một ông lão đang nghi ngờ nhìn tôi.

Trong lòng tôi mừng thầm, ông lão này trông rất quen mắt. Ông ta không phải là lão Hồ lần trước ngồi cửa nhà ông chủ Hồng sao? Sao ông ta lại ở đây?

“Bác ạ, chúng cháu đến tìm ông chủ Hồng có chút việc nhưng không nhớ nhà.” Tôi vội vàng mặc lại quần áo, gọi em gái dậy. Mặt của em gái đỏ lên, chắc là cảm thấy sự ghét bỏ trong lời nói vừa rồi của ông lão.

“Hả? Cậu tìm ông chủ Hồng làm gì? Nhà bọn họ đã chuyển đi rồi. Bây giờ, một người cũng không có. Mọi thứ trong nhà cũng chuyển đi rồi, cái gì cũng không chứa.” Nghe lão Hồ nói vậy, tôi nhất thời bối rối.

“Họ đi đâu? Đi lúc nào?” Tôi lo lắng, nếu như không tìm được người thì biết đi đâu tìm đình trấn hồn đây?

“Sau khi cậu và chú Hai cậu rời đi, sang ngày thứ hai, bọn họ liền chuyển đi luôn. Cậu tìm hấn có chuyện gì?” Lão Hồ cẩn thận quan sát tôi.

“Tìm đình trấn hồn. Cháu muốn tìm đình trấn hồn để đuổi ác quỷ trên người chú Hai ...” Tôi đem tất cả những lời Huyền Thanh đạo trưởng dặn dò nói lại một lượt. Lão Hồ nghe xong sợ đến ngây người, vuốt vuốt râu, nhìn chăm chăm vào tôi.

“Thực sự có chuyện như vậy? Nhưng nguyên nhân bên trong, tôi có thể giải thích một chút...” Lão Hồ bắt đầu nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Miếu Sơn thần

"Chú ơi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, chú mau nói đi ạ!" Tôi không chờ được nữa, gần như từ dưới đất bắn lên.

"Đừng vậy, chú, chú mau nói đi. Chúng cháu còn phải về cứu ba cháu. Nếu như ông ấy xảy ra bất trắc gì, cháu sẽ không còn ba nữa!" Em gái vừa nói vừa khóc nức lên.

"Cô bé đừng khóc! Chuyện này xảy ra trước khi cậu và chú Hai cậu đến mấy ngày ..."Hô lão kể cho tôi biết về chuyện trước đó.

"Trước khi cậu và chú Hai cậu đến trừ tà, nhà ông chủ Hồng đào móng xây sương phòng mới. Móng còn chưa đào hết lại phát hiện một cổ quan tài. Đại quan bằng gỗ sơn màu đỏ, bên trên còn vẽ bùa chú gì đó không rõ lắm."Hô lão hít một hơi, tâm sự nặng nề.

"Sau đó thì sao ạ, quan tài đào lên thế nào? Bên trong có gì?" Tôi đột nhiên nhớ lại lần trước chú Hai vén bố mận màu đen đi ra, bên trong đúng là có một cổ quan tài màu đỏ.

"Bên trong có gì tôi cũng không biết, nhưng nghe mấy người làm việc ấy nói, nắp quan tài không ngừng rung, giống như bên trong có thứ gì đó muốn ra ngoài, không ai dám mở ra. Sau đó, ông chủ Hồng sợ bên trong có thứ gì không sạch sẽ nên mời tới mấy pháp sư. Trong đó, có một vị hòa thượng nói với ông chủ Hồng, phù chú này là trận tà phù, bên trong nhất định có ác quỷ. Vì vậy, ông chủ Hồng cho mỗi người ba nghìn đồng bảo bọn họ đuổi ác quỷ này đi."Hô lão nói xong nhìn tôi đăm đăm giống như rất sợ thứ gì đó.

"Những thầy pháp kia không thể đuổi được ác quỷ đi sao?" Tôi nhớ lại lúc cùng chú Hai đi vào sân nhà ông chủ Hồng. Đúng là lúc đó có thấy mấy pháp sư ngồi đây, còn có một đại hòa thượng, trang phục của bọn họ không giống người tới từ nông thôn, mà giống những kẻ có tiền trong thành phố.

"Đúng vậy. Có một pháp sư, tôi cũng không biết là đạo sĩ nào, hấn bày pháp trận, dùng bùa chú vây đại quan màu đỏ lại, sau đó cầm một thanh kiếm gỗ đào, cắn đứt ngón tay giữa, bôi máu lên kiếm gỗ đào, sau đó đâm vào quan tài. Thế mà lại không cắm được vào quan tài, kiếm gỗ đào bắn ngược lại vào đạo sĩ kia, khiến ông ta ngất đi, tỉnh lại chỉ điên điên rồ rồ không nói được gì."Hô lão vừa nói trong mắt vừa hiện lên sự hoảng sợ.

"Sau đó lại có một đại hòa thượng đứng dậy, nói với chúng tôi, ác quỷ này pháp lực cao cường, nhất định là một ác quỷ chất chứa oán hận nhiều năm, lúc chôn cất dùng quan tài màu đỏ, lại lớn như vậy, trước khi chết chắc chắn là một người có tiền. Khi còn sống, nó nhất định có oán khí rất lớn, không muốn chết. Pháp lực của mấy người chúng tôi không chế trụ được nó, không trừ được nó không bằng cho nó ám lên thân người khác để nó rời khỏi nơi này, về sau, ông chủ Hồng cũng không cần lo lắng gì nữa. Cho nên bọn họ sai người đi tìm thì tìm được chú Hai cậu ..."Hô lão vừa ngừng, đầu tôi đã ong

ong, tức đến muốn bốc khói.

"Chú, đám người này thật là quá thất đức. Tự mình giải quyết không được liền lấy ba cháu ra làm người chết thay, cháu phải liều mạng với bọn chúng." Em gái cũng tức đỏ mặt, kéo Hòlão đi tìm bọn họ liều mạng.

"Đúng vậy, chú à, bọn họ xấu xa như vậy. Mặc dù, chú Hai cháu không phải thần tiên gì nhưng trong mười dặm tám hương* cũng là một pháp sư nổi danh, làm sao có thể thất đức như vậy được chứ? Cháu nhất định phải giết sạch tất cả bọn họ! Cháu muốn báo thù cho chú Hai!" Tôi tức giận nhảy dựng lên.

(*)Mười dặm tám thôn.

"Aizzz! Cậu bé, việc đã đến nước này tức giận cũng có tác dụng gì đâu. Không phải cậu bảo bây giờ chú Hai cậu đang được một người tên là Huyền Thanh đạo trưởng không chế sao? Hiện tại, nên đi tìm được đỉnh trấn hồn, đuổi ác quỷ trên người chú Hai cậu đi, như vậy không phải là chú Hai cậu được cứu rồi sao? Cậu cũng không thể đi giết bọn họ được, giết người là phạm pháp!"Hòlão nói cũng đúng, hiện tại nói gì cũng đã muộn, thời gian không thể quay ngược lại, tìm được đỉnh trấn hồn rồi nói tiếp.

"Chú à, đỉnh trấn hồn ấy ở chỗ nào? Mau đưa cháu đi, cháu sợ chậm trễ sẽ không kịp nữa!" Tôi lo lắng nhìn Hòlão.

"Ông chủ Hồng sợ người khác biết chuyện này nên đã lên dời quan tài đi nơi khác rồi. Đỉnh trấn hồn hình như bỏ vào miếu sơn thần ở đầu thôn. Bây giờ, tôi mang hai người đi."Hòlão đi phía trước, tôi và em gái vội vàng theo sau.

"Miếu sơn thần cách đây có xa không ạ? Đi bao lâu thì tới ạ? Chúng cháu phải nhanh chóng mang về cho Huyền Thanh đạo trưởng." Tôi không kiên nhẫn nói.

"Đi về phía trước khoảng nửa tiếng, hai người yên tâm, tôi đưa hai người đi đường tắt, rất nhanh sẽ đến nơi."Hòlão bước nhanh hơn.

Mặc dù, tôi chưa đi qua miếu sơn thần nhưng tôi nhớ trong quyển Cửu ngự thần sách hú Hai đưa đã ghi lại rõ ràng những điều tương tự: Từ núi rừng, sông nước, gò đồi, có thể hô mưa gọi gió, đáng sợ kỳ lạ, đều gọi là thần. Vua Thuấn từng nói: "Trông khắp non sông, nơi đâu cũng là quần thần", tương truyền, Vua Thuấn từng đi tuần tể khắp Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn và Hằng Sơn. Vua chúa các triều đại cũng phải phong thiện tế thiên, tiến hành đại tế Sơn thần.*Mặc dù, Sơn thần không phải là đại thần nhưng cũng là thần linh một phương. Ông ta đem đỉnh trấn hồn đặt ở miếu Sơn thần chắc là muốn nhờ linh lực của sơn thần để trấn áp ác quỷ.

(*) Đoạn này khó hiểu vài đoạn. Các bạn thông cảm ==

-Phong thiện tế thiên: lên núi bái trời.

Đỉnh trấn hồn là một loại đỉnh đóng trên quan tài, đầu đỉnh hình vuông. Trước khi người chết được chôn cất, tất cả các đỉnh đóng trên quan tài đều phải ngâm trong nước ngâm đỉnh trấn hồn. Người ta nói rằng, Quỷ hồn rất sợ đỉnh ngâm qua nước này nên tác dụng giam giữ càng thêm mạnh mẽ. Nhưng tôi không hiểu, sao bọn họ chỉ vứt mỗi đỉnh trấn hồn vào Sơn miếu, cái quan tài đó thối kia đâu rồi?

Đi được khoảng hai mấy phút, cuối cùng cũng đã nhìn thấy kiến trúc giống một miếu thờ ở xa xa. Đây đủ nóc nhà, bên trên lớp ngói lưu ly sắc sỡ chói mắt. Tượng sơn thần nhắm mắt ngồi ngay ngắn giữa miếu, mỗi bên có một thiên binh uy vũ cầm đại đao, mắt nhìn thẳng về phía trước, uy phong凛凛 liệt.

"Anh, Anh nhìn xem cái gì ở bên trên kia!" Theo hướng em gái chỉ, tôi thấy một vật dài màu đỏ, nhọn dần về phía đuôi.

"Đỉnh trấn hồn!" Lúc này, đỉnh trấn hồn như một cây gỗ dài hơn ba thước bị bôi lên một lớp sơn đỏ, có thể là để chống mục ruỗng. Một đầu hình vuông đứng như Huyền Thanh đạo trưởng nói, hơn nữa, theo trí nhớ của tôi, màu sắc đỉnh trấn hồn này với cái trên quan tài nhà ông chủ Hồng giống nhau như đúc.

Tôi và em gái vui mừng khôn xiết, nhìn xung quanh không thấy ai, vội vàng chạy tới...

"Cậu bé, không còn chuyện gì nữa, ta đi trước, hai người cũng mau về nhà đi, hy vọng chú Hai cậu có thể bình an."Hòlão nói xong liền rời đi.

"Cảm ơn chú!" Nhìn bóng lưng đã xa, trong lòng tôi không khỏi cảm thán,Hòlão đúng là một người tốt. Ngày ấy ở nhà ông chủ Hồng, chỉ cóHòlão là muốn mở miệng nói cho tôi và chú Hai sự thật. Có thể là sợ hàng xóm, sợ thế lực nhà ông chủ Hồng, còn có bà vợ béo nên hôm đó mới không dám nói tiếp.

"Dừng tay! Hai đứa trẻ nghịch ngợm dám vào miếu Sơn thần làm gì đó?" Tôi và em gái đang định lấy đỉnh trấn hồn, đột nhiên vang một tiếng quát lớn, thiếu chút nữa làm tôi giật nảy mình. Lúc này, có năm sáu người cao lớn thô kệch đi tới, hình như là công nhân làm ngói, nhưng người đi đầu lại ăn mặc rất sạch sẽ, tuy không phải là quần áo hàng hiệu nhưng giấy da đen bóng giống như soi gương được.

"Chào các anh! Chúng tôi ở thôn bên. Tôi là Niếp Vũ, còn đây là em gái tôi, Niếp Nghiên. Hai chúng tôi được Huyền Thanh đạo trưởng chỉ điểm tới lấy đỉnh trấn hồn cứu người." Tôi vừa nói vừa khấn trương nắm tay em gái.

"Hả? Dùng đỉnh trấn hồn cứu người? Cứu ai? Ở đâu? Tôi chỉ nhìn thấy một đứa con trai đang nắm tay một đứa con gái, cô nam quả nữ các người ở đây làm gì?" Người cầm đầu âm dương quái khí hỏi dồn dập, khiến em gái đỏ mặt.

"Lão Hò, qua đây! Đây!" Người này nhìn thấy lão Hò đi qua hô.

"À, hóa ra là chủ nhiệm Vương, sao hôm nay lại tới đây thế này? Hai đứa bé này không nói dối đâu, để cho chúng nó đem cây gậy này đi đi. Đồ dùng trên quan tài, xui xẻo lắm!" Lão nhìn chủ nhiệm Vương cười ha hả.

"Lão Vương, tôi là trưởng thôn của thôn này, cũng là trưởng thôn của ông, chỉ cần là đồ trong thôn này, muốn lấy là có thể lấy đi sao?" Chủ nhiệm Vương trừng mắt nhìn tôi, thấy bọn họ nhiều người như vậy, tôi cũng không dám lên tiếng.

"Ai ôi, chủ nhiệm Vương đi đâu mà mang theo nhiều người thế này? Là ai sắp xây nhà à?"

"À, một người bà con nhà tôi có chút việc nhà nông, cần mấy thanh niên trai tráng giúp phơi phóng, cũng không có gì, ông mang với hai đứa quý sứ này là thế nào, bình thường không nhớ là ông có họ hàng gì mà!" Vương trưởng thôn cười hi hi nhìn em gái từ trên xuống dưới.

"Trưởng thôn để cho bọn họ đem đình trấn hồn đi đi. Chú Hai nhà bọn họ bị quỷ nhập phải dùng đình trấn hồn để xua đuổi, nếu không sẽ chết!" Lão vẫn giúp chúng tôi nói chuyện, trong lòng tôi vô cùng cảm kích.

"Hả? Không mang đi sẽ chết người? Nghiêm trọng vậy sao? Thôi đại gì rồi mà vẫn còn mê tín vậy chứ? Tôi là trưởng thôn do dân chúng bầu ra, theo như ông nói, sau này không cần bầu cử nữa chỉ cần xem bát tự người nào tốt nhất là được rồi. Lão Hồ, tôi thấy ông cần phải hiểu rõ hơn về vấn đề này!" Hồ đại gia bị Vương trưởng thôn nói cho á khẩu không nói được lời nào.

"Trưởng thôn, ông để cho chúng tôi đem đi đi. Cầu xin ông, chúng tôi thực sự rất cần đình trấn hồn, nếu không, ba tôi sẽ bị ác quỷ giết chết mất!" Em gái gặp đến nỗi nước mắt cũng bắt đầu rơi.

"Không được. Ông chủ Hồng nói thứ để ở chỗ này rất quan trọng. Ngay cả miếu Sơn thần này cũng là do ông ta xây, làm sao tôi có thể nói cho là cho được? Cho mấy người rồi ông chủ Hồng trút giận lên đầu tôi thì tôi biết làm sao?" Vương trưởng thôn nghiêm mặt.

"Vậy ông nói đi, phải thế nào mới đem đi được? Chúng tôi cho ông tiền được chưa?" Tôi bức quá nên mới bất đắc dĩ nói ra những lời này. Nhưng tôi sờ khắp người cũng không có lấy một phần tiền, quay sang nhìn em gái.

"Chú, chú cho chúng cháu đình trấn hồn đi." Nói xong, em gái móc trong túi áo ra hai trăm đồng.

"Hô hô! Chút tiền này thì đủ làm cái gì? Tiểu quý, tiền này còn không đủ cho mười mấy người chúng ta uống trà, coi chúng ta là ăn xin à?" Vương trưởng thôn nhìn em gái dầm đuối. Em gái cao gầy, dáng người thon nhỏ, cũng được xem là một mỹ nữ. Tên dê già này, thật muốn xông lên làm thịt lão nhậu một bữa.

"Cầu xin trưởng thôn, chúng tôi thực sự rất gấp. Tất cả tiền chúng tôi mang theo chỉ có ngần này thôi." Em gái lột hết túi tiền, lôi ra năm tờ một trăm đưa cho lão. Trưởng thôn cầm tiền nhìn tôi cười ha hả.

"Nhìn đi, nhìn lại cậu đi. Một thằng con trai mà còn không hiểu chuyện bằng một đứa con gái. Nếu hôm nay không nể mặt mũi em gái, tôi cũng không để cho hai người đem cái đình này đi đâu. Các người mau lấy đi, đừng để tôi gặp lại đây!" Vương trưởng thôn hung tợn nhìn tôi. Có lẽ, vừa rồi tôi cũng nhìn hấn hung tợn nên mới chọc giận hấn.

Mặc kệ, dù sao cũng lấy được đình trấn hồn rồi, tôi và em gái lập tức lên đường chạy về nhà chú Hai.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Tất cả đều đã chậm

Bây giờ đã là hơn mười giờ sáng. Tôi và em gái vừa đi vừa chạy. Mặt trời đã lên cao, thời tiết rất nóng, quần áo đầm mồ hôi. Từ đêm qua đến giờ, tôi và em gái chưa ăn gì, tôi đói đến hoa cả mắt...

Nhìn đồng hồ đeo tay đã hơn mười hai giờ, sắp đến cửa thôn rồi. Vừa khéo ở cửa thôn có một cửa hàng của bạn cùng lớp cao trung mở, tôi vào em gái đi vào mua chút đồ ăn và nước uống.

"A Minh! Cho tớ hai chai nước và hai cái bánh bao. Lát nữa về tớ trả cậu tiền, trên người bây giờ không còn một xu!" Tôi vội vàng, cả người đều là mồ hôi.

"Tiểu Vũ à, không sao. Có mấy đồng thôi mà, lúc nào đưa tớ chẳng được. À đúng rồi, hai người mau về nhà đi. Buổi sáng, tớ thấy bác Cả nhà cậu có vẻ hốt hoảng, hình như xảy ra chuyện gì đó." Bác Cả có thể xảy ra chuyện gì? Nhất định là tình hình có gì thay đổi. Trong lòng tôi cả kinh, vội ăn hai cái bánh bao vừa chạy về nhà.

Còn mấy bước nữa là đến nhà chú Hai nhưng cổng nhà chú Hai lại tụ tập rất nhiều người. Hàng xóm xung quanh, còn có cả người thôn bên cũng chạy sang, đang xì xào bàn tán. Tôi và em gái đi tới, họ vội né sang hai bên, giống như nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ.

Không ổn rồi! Trong lòng tôi thất kinh, A Minh nói không sai. Những người này hành động khác thường như vậy, chắc chắn là nhà chúng tôi xảy ra biến cố gì rồi. Tôi và em gái vội vàng đẩy cổng vào. Cảnh tượng trước mắt làm tôi sợ ngây người...!

Đối diện với cổng là cửa nhà chính, tôi đẩy cổng ra, thấy một người đang ngồi giữa cửa nhà. Là chú Hai! Ông ấy đang ngồi ở cửa nhà chính gõ tẩu thuốc.

Đầu óc tôi nhất thời trống rỗng. Rõ ràng hôm qua chú Hai đã biến thành hình quỷ sao hôm nay lại ngồi trước cửa nhà. Lẽ nào, Huyền Thanh đạo trưởng đã đuổi được ác quỷ đi rồi? Sau đó, Huyền Thanh đạo trưởng đã rời đi? Hơn chục loại khả năng sôi trào trong đầu tôi nhưng có nghĩ thế nào cũng không ra kết quả.

“Ba! Sao ba lại ngồi ở đây? Ba ăn cơm chưa? Ba có nhớ chuyện hôm qua không?” Em gái nấp sau lưng tôi nhỏ giọng hỏi. Tôi cẩn thận quan sát chú Hai, không thấy vết thương trên bả vai ông ấy, quần áo cũng không thấy vết máu nào, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

“Các con đã về rồi!” Chú Hai đột nhiên nói chuyện, hơn nữa giọng nói giống y như lúc ban đầu, không có gì khác thường. Tôi và em gái nhất thời ngây dại. Chú Hai quá quái dị. Hôm qua biến thành ác quỷ, hôm nay đã khỏe nhanh như vậy nhưng hình như vẫn chưa thực sự là chính ông ấy, tình trạng giống như trước khi Huyền Thanh đạo trưởng tới.

“Ba, ba...” Em gái định nói gì đó, lúc này, cổng chợt mở ra, bác Cả bước nhanh về phía trước, kéo tôi và em gái ra ngoài. Tôi và em gái bị hành động của bác Cả làm cho kinh ngạc, quay đầu lại nhìn chú Hai. Ông ấy vẫn ngồi đó hút thuốc, không hề để ý đến chúng tôi.

Bác Cả lôi hai đứa đi một mạch đến thẳng cửa nhà ông ấy, vẻ mặt dường như rất căng thẳng.

“Tiểu Vũ, Tiểu Nghiên, hai cháu đừng về nhà vội. Hôm qua, bác nghe thấy bên nhà hai đứa phát ra tiếng động kỳ lạ. Đêm qua, bác vừa định nằm xuống ngủ lại nghe thấy đối diện truyền đến tiếng rít. Bác vội chạy ra xem, thấy trong sân xuất hiện một bóng đen. Cái bóng đen đó lượn quanh trên trời rồi bay thẳng vào sân nhà hai đứa.” Bác Cả vừa nói vừa hốt hoảng nhìn về phía nhà tôi.

“Hả? Một bóng đen, bác có nhìn rõ đấy là gió hay là cái gì không ạ?” Tôi chợt nhớ lại, hôm qua lúc tôi và em gái từ nhà đi ra cũng thấy một bóng đen bay trên đầu nhưng cũng không để ý.

“Sau đó bóng đen đó thế nào bác Cả?” Tôi lo lắng hỏi.

“Bác cũng không biết. Bác chỉ nghe thấy bên nhà cháu na ná như có mấy tiếng kêu thảm. Sau đó, một trận gió long trời lở đất nổi lên, khoảng hơn mười phút sau thì không còn động tĩnh gì nữa.” Những lời của bác Cả khiến tôi chết lặng. Tôi thực sự không biết thứ gì có thể làm ra loại cảnh tượng này.

“Còn có, hôm qua bác với chú Hai đi trừ nhà cho con trai chiến hữu bác. Bác có để tẩu thuốc vào trong túi chú ấy. Sớm nay, bác định sang lấy về nhưng vừa mới đến gần đã thấy cổng nhà cháu mở toang ra, ba hai đứa đang ngồi giữa cửa nhà hút thuốc. Mà rất quái lạ, bác gọi thế nào chú ấy cũng không thưa. Bác cho là trong lòng chú ấy có tâm sự gì nên không dám hỏi nữa, nhưng vừa rồi thấy hai đứa về mà vẫn thấy chú ấy ngồi đấy hút thuốc, bác sợ hai đứa gặp nguy hiểm nên kéo hai đứa về đây.” Bác Cả nói xong, ánh mắt tràn đầy sợ hãi. Bởi vì, ông ấy cũng là người vô cùng tin vào quỷ thần, hơn nữa lại còn là anh em ruột thịt với chú Hai, chỉ cần chú Hai có hành động gì khác thường là ông ấy nhận ra ngay.

“Không được, mặc kệ chú Hai có vấn đề gì, cháu và em gái cũng phải quay về, vừa rồi ông ấy còn nói chuyện với chúng cháu mà. Cháu tin chú hai nhất định sẽ không hại cháu. Cháu phải quay về xem sao!” Nói xong, tôi dẫn em gái chạy thẳng ra cổng.

“Aizz! Đứa nhỏ này! Chờ một chút! Nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao hả? Sao không nghe lời hả? Đợi một chút...!” Bác Cả vội vàng đuổi theo nhưng vừa chạy được mấy bước, ông ấy liền dừng lại. Ông ấy hiểu rõ tính khí bướng bỉnh của tôi. Tôi đã muốn làm gì, ông ấy không thể nào ngăn được.

Nhà bác Cả và nhà chú Hai chỉ cách nhau khoảng chục thước. Tôi và em gái chỉ mất vài phút là về đến nơi.

Đẩy cổng ra, tôi nhìn về phía cửa nhà chính nhưng không thấy chú Hai đâu. Kỳ lạ, vừa rồi ông ấy vẫn còn ngồi ở đây cơ mà, sao bây giờ không thấy người đâu?

“Anh, có nên vào nhà xem không?” Em gái sợ hãi nấp sau lưng tôi. Tôi và em gái vội mở cửa nhà, cảnh tượng trước mắt khiến cả hai đứa sợ ngây người.

Quan tài giấy Huyền Thanh đạo trưởng làm hôm qua nát bầy, khắp phòng đều là giấy vàng. Pháp đài niệm chú cũng vỡ tan, lư hương, đèn cầy vỡ vụn, rơi tán loạn trên mặt đất, giống như vừa trải qua một cơn bão vậy. Tôi vội cầm một tờ giấy vàng lên. Đây là tờ giấy Huyền Thanh đạo trưởng làm quan tài ngày hôm qua. Trước mặt không thấy gì, chỉ thấy một vũng máu từ dưới tờ giấy vàng đang chậm rãi chảy ra, máu vẫn chưa đông, tỏa ra mùi tanh.

“A...!” Em gái sợ hãi thét lên một tiếng.

“Không tốt! Xảy ra chuyện lớn rồi! Máu này không giống máu máu gà và máu chó đạo trưởng hòa hôm qua, nhìn màu này thì là máu người.” Tôi nói với em gái. Em gái vội vàng chạy ra nhà ngoài.

“Anh, mẹ đâu rồi? Có khi nào mẹ bị quỷ giết rồi không?” Em gái lo lắng nhìn tôi.

“Không thể nào. Chúng ta vào phòng tìm xem sao, có khi mẹ ở trong phòng.” Tôi trấn an em gái, nói.

Tôi và em gái vội vào phòng ngủ tìm, trong phòng ngủ chú Hai không có. Vào phòng thím Hai chỉ thấy một giường chăn màn, chăn hơi nhô lên. Tôi vội vàng nhấc chăn lên. Phát hiện ra thím Hai đang nằm co thành một đống, đi cả giày lên giường, hai mắt nhắm lại giống như đang ngủ nhưng khóe miệng lại

nhúc nhích như đang nói chuyện cùng ai đó.

“A! Đừng đến đây! Đừng đến đây!” Giọng thím Hai khàn đặc, cầm chân trùn lên đầu.

“Thím Hai, con là Tiểu Vũ đây. Thím đừng sợ. Con là Tiểu Vũ đây. Thím nhìn đi!” Tôi kéo chân từ trong tay thím Hai ra. Lúc này, thím Hai mới từ từ mở mắt, thấy trước mặt là tôi và em gái dường như thờ phào một cái.

“Tiểu Vũ, con gái, cuối cùng hai đứa cũng về rồi. Sao bây giờ hai đứa mới về? Tất cả đều chậm rồi... chậm rồi...!” Thím Hai giống như phát điên, bắt đầu vò đầu bứt tóc.

“Thím Hai, thím làm sao vậy? Thím nhìn thấy cái gì, nói với cháu được không? Chú Hai đâu? Huyền Thanh đạo trưởng đâu rồi? Có phải ông ấy đã trị khỏi cho chú Hai rồi không?” Tôi nôn nóng nhìn thím Hai.

“Mẹ! Mẹ nhìn con rồi từ từ nói, đừng gấp! Mẹ, có phải ba đã khỏi rồi không?” Em gái nắm lấy tay thím Hai, sợ bà ấy làm tổn thương chính mình.

“Aaaa! Ông trời ơi! Chúng tôi cầu xin ông thế nào!” Thím Hai bắt đầu gào khóc. Tôi và em gái cả kinh, ý thức được nhất định là có chuyện lớn xảy ra!

“Tiểu Vũ, hôm qua, Huyền Thanh đạo trưởng không chế ba con, bày xong pháp trận chờ hai đứa trở về, thím cũng ở bên cạnh trông chừng ba con. Nhưng hai đứa vừa đi chưa được nửa tiếng, trời đột nhiên nổi bão. Gió bão hình như còn có cả khói đen, vù vù mấy cái đã thổi tung cửa nhà, ta vội ra đóng cửa nhưng mà không kịp. Chỉ thấy một bóng đen bay thẳng vào pháp đàn của Huyền Thanh đạo trưởng. Pháp đàn lập tức vỡ tung. Lúc ấy, ta cũng bị gió thổi đập cả vào cánh cửa, rồi ngất đi!” Thím Hai vừa nói vừa sợ hãi nhìn về phía nhà chính bên kia.

“Sau đó thì sao thím Hai? Ba và Huyền Thanh đạo trưởng thế nào, người có nhìn thấy không?” Tôi và em gái lo lắng hỏi.

“Sau khi ta tỉnh lại đã thấy mình nằm trên nền nhà, chỗ Huyền Thanh đạo trưởng ngồi không thấy người đâu chỉ để lại một vũng máu, chắc là ông ấy chết rồi. Sau đó, ta quá sợ hãi chạy ra khỏi nhà chính, đúng lúc nhìn thấy ba con đang ở cửa hút thuốc. Ta trông thấy ba con thì lại càng sợ hãi, ngất đi. Ta cũng không biết mình làm thế nào mà nằm trên giường nữa.” Thím Hai nói xong, nước mắt lã lã chảy xuống.

“Vậy lúc người trông thấy ba, mặt ông ấy vẫn giống lúc đầu sao? Ông ấy đã khôi phục lại bình thường chưa?” Tôi lo lắng hỏi.

“Hình như đã bình thường trở lại rồi, nhưng ta không dám nói chuyện với ông ấy. Ai mà biết ông ấy có thể biến thành quỷ lúc nào!” Thím Hai vừa nói vừa khóc nức lên.

“Mẹ, mẹ đừng khóc nữa. Con và anh đã lấy được đinh trấn hồn về rồi. Mẹ đừng sợ nữa...!” Em gái ôm thím Hai an ủi.

“Đúng đó thím Hai. Hồi lâu lần trước đã từng gặp qua giúp chúng con lấy được đinh trấn hồn về rồi. Lúc chúng con đến miếu sơn thần, trưởng thôn Vương không cho chúng con mang đi, chúng con phải dùng hết tiền mới cầm được nó về, biết đâu vẫn còn dùng đến!” Tôi đau xót nhìn ánh mắt của thím Hai, lại nhớ tới khuôn mặt hiền lành của Huyền Thanh đạo trưởng. Nếu ông ấy chết, tôi thực có lỗi với ông ấy. Cũng chỉ vì giúp nhà tôi đuổi quỷ mà gặp nạn. Nếu ông ấy chết rồi, tôi nhất định phải trả thù cho ông ấy!

“Ngay trước khi các con trở về, ta nằm mơ thấy một giấc mơ rất dọa người, làm ta sợ muốn chết!” Thím Hai vừa khóc vừa nói với tôi và em gái.

“Thím, thím mau nói đi, thím mơ thấy cái gì, biết đâu có thể đưa ra gợi ý gì? Mơ thấy chú Hai và Huyền Thanh đạo trưởng à? Lúc đi trừ tà với chú Hai, cháu có học được một vài thứ, có người nằm mơ sẽ thấy được chuyện tương lai hoặc mơ thấy chuyện đã qua. Đây cũng không phải là chuyện lý kỳ gì.”

“Mẹ, mẹ mau nói đi, mẹ mơ thấy cái gì?” Tôi và em gái sốt ruột hỏi.

“Mẹ mơ thấy mẹ đang ở trong một rừng cây xa lạ. Cây rất cao, rất to. Giữa rừng cây có một sơn động lớn. Mẹ vừa mò mẫm vào sơn động, lại thấy trong sơn động mờ mờ phát ra ánh sáng. Mẹ cứ tiếp tục đi vào trong nhưng đường đột nhiên bị lấp kín. Một đồng đất rơi xuống ngăn mẹ lại. Không có cách nào khác, mẹ cố gắng đi, lờ mờ trông thấy phía trước có bóng dáng một người, mẹ ngồi xuống, len lén nhìn hán, vừa nhìn đã dọa mẹ sợ chết khiếp. Thịt trên người hán khô đen. Tóc tai tán loạn. Hán đang gặm viên gì đó tròn tròn. Vật kia hình như còn đang chảy máu. Khi hán cảm thấy tròn tròn đó bay qua, mẹ nhìn rất rõ ràng, trên đầu người kia lại là khuôn mặt của Huyền Thanh đạo trưởng...”

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Báo thù!

Edit: Gió

Nghe thím Hai nói xong cảnh trong mơ, tôi nhớ lại cảnh trong Hang Quỷ, không khỏi có mấy phần tương tự. Thím Hai nói xong dường như không còn hơi sức nữa, nằm xuống. Tôi vội sờ đầu bà ấy, đầu thím Hai rất nóng. Bà ấy đã bệnh rồi.

“Nghiên, em mau vào bếp nấu cháo cho thím Hai đi. Cơ thể thím dường như rất yếu, nếu không ăn gì thì không xong đâu. Anh cũng đói nữa. Em mau đi đi.” Tôi nói xong, em gái chạy ngay xuống nhà bếp chuẩn bị nấu cơm.

Rốt cuộc, ác quỷ có một hay là hai? Quái vật trong mộng của thím Hai thật giống với bóng đen tôi và em gái gặp tối qua nhưng không giống đáng về của chú Hai chút nào, chẳng lẽ là hai con? Tôi càng nghĩ càng không thông. Bất kể là một hay hai, chỉ cần nhớ đến công ơn nuôi dưỡng của chú Hai còn có Huyền Thanh đạo trưởng vì chuyện nhà chúng tôi mà chết, trong lòng lòng tôi lại thấy khó chịu. Tôi nhất định phải đuổi được con quỷ trên người chú Hai, báo thù cho Huyền Thanh đạo trưởng!

Đúng rồi! Không phải trong phòng chú Hai có Cửu nư thần sách sao? Quyền sách kia đào được trong một ngôi mộ hoang, bên trên hiện đủ các loại bùa chú, nhưng chú Hai lại chưa bao giờ sờ đến. Bên trong liệu có cách phá giải không? Nghĩ đến đây, tôi lập tức có thêm niềm tin, chạy thẳng tới phòng chú Hai.

Phòng chú Hai cực kỳ bừa bộn. Túi hoàng bố của chú Hai treo ở trên tường, chính là cái túi lúc nào ông ấy cũng đeo trên lưng khi đi trừ tà. Tôi tiện tay móc ra một đồng pháp khí chú Hai hay dùng, bùa chú còn có lục lạc các loại, hồng tuyến, vân vân. ...Cuối cùng, cũng lôi ra được một quyển sách từ dưới đáy túi, chính là Cửu nư thần sách.

Bìa sách màu vàng, bên trên có bốn chữ to “Cửu nư thần sách”. Gáy sách dùng tơ bạc khâu lại, cách làm sách này chỉ có người cổ đại mới dùng, xem ra, quyển sách này là một quyển sách cổ, ít nhất cũng có mấy trăm năm rồi.

Tôi mở Cửu nư thần sách, bên trong có một lời chú thích: Cửu nư thần sách, thuận theo tạo hóa đất trời, biết được huyền cơ, có thể xoay chuyển âm dương. ... Phương pháp này cũng có thể xua đuổi ác quỷ, hô mưa gọi gió, ... Nội dung bên trong còn rất nhiều. Nhìn mục lục thì phải có hơn trăm điều, bên trên còn có pháp trận tróc quỷ, vô cùng hấp dẫn: “Bất quỷ phải có pháp trận, pháp trận chia làm hãm trận, diệt trận, khốn trận, ...” Bên trong viết rất nhiều trận pháp khác nhau. Muốn xua đuổi ác quỷ trên người chú Hai phải dùng “khốn trận”, vậy khốn nó sau đó dùng đỉnh trấn hồn mới được. Tôi vội vàng cầm sách và các loại pháp khí đi về phía nhà chính.

Trong sách này có ghi chép về rất nhiều loại quỷ, trong đó có một loại lập tức đập vào mắt tôi: “Bạch Mao Tiêu*, đầu to thân nhỏ, chỉ có một chân, chuyên đi đêm hại người, hút tinh phách người hay qua lại nơi chúng bị nguyên rủa. ...” Những gì sách miêu tả, không phải là quái vật trong mộng của thím hai sao? Tóc trắng, mặt đen, đầu lớn, mắt đỏ, một chân, có thể bay qua bay lại.

(*)Bạch Mao Tiêu: Ma núi tóc trắng.

“Anh, mau ăn cơm thôi. Em làm xong hết rồi. Anh mau ra ăn đi, đã một ngày một đêm chúng ta không ăn gì. Em cũng đói lắm rồi!” Em gái vào phòng kéo tay tôi, còn tôi vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách kia.

“Em, em ăn trước đi. Anh đang xem sách của chú Hai, trong này có cách bố trí pháp trận trừ tà. Nếu như dựa theo mô tả trong này, anh có thể trừ bỏ ác quỷ trên người chú Hai.” Tôi chỉ vào chỗ viết về những điều này cho em gái xem.

“Anh, hàng ngày anh cùng ba đi trừ tà đương nhiên xem là hiểu. Còn em, ba không dạy em, em có đọc cũng chẳng hiểu gì.” Em gái vừa nói vừa nhún mày.

“Được rồi, chúng ta ăn cơm trước đã. Bây giờ mới là buổi trưa, sẽ không có chuyện gì đâu.” Tôi kéo em gái sang phòng thím Hai.

“Thím, thím khá hơn chút nào không ạ?” Tôi vội vàng chạy vào nhìn thím Hai.

“Khá hơn nhiều rồi. Tiểu Vũ, con và em mau đi đi, ở đây rất nguy hiểm. Nếu như chú Hai con lại biến thành ác quỷ như ngày hôm qua thì tất cả chúng ta đều phải chết!” Thím Hai lo lắng nhìn ra bên ngoài.

“Thím à, ăn cơm trước đã rồi nói. Cơm nước xong xuôi, chúng ta lập tức rời khỏi đây. Có lẽ, nên tìm bác Cả nghĩ cách.” Tôi đỡ thím Hai dậy, đút cháo cho bà ấy ăn.

“Không sao, để thím tự ăn, các con không phải đỡ đâu.” Thím Hai đứng dậy.

“Tiểu Vũ, con và em mau rời khỏi nhà đi, ở đây thực sự không an toàn. Nếu như yêu quái trong mộng của thím hôm qua là thật thì nó sẽ còn trở lại. Thím không muốn các con xảy ra chuyện gì. Thím già rồi, dù có chết cũng muốn chết cùng chú Hai con. Nhưng các con còn nhỏ, các con ăn xong thì mau đi đi!” Thím Hai vừa nói vừa đẩy tôi.

“Thím, con vừa vào phòng chú Hai, trong túi của ông ấy có một quyển sách là “Cửu nư thần sách”. Con đã xem nội dung bên trong, bố trí pháp trận là có thể vây khốn chú Hai, sau đó dùng đỉnh trấn hồn trấn áp chú Hai là có thể trừ khử được ác quỷ. Có chết con cũng không đi, con phải báo thù cho Huyền Thanh đạo trưởng. Ông ấy chết thảm quá!” Tôi thực sự rất tức giận. Nếu như chúng tôi không trừ khử được con quỷ này thì có thể chạy tới chỗ nào được chứ? Đây là nơi an toàn cho chúng tôi trú thân?

Thím Hai lắc đầu thở dài, không nói gì nữa. Ngoài cửa đột nhiên có người đi vào, hóa ra là bác Cả và mấy thôn dân.

“Tiểu Vũ, nha đầu, sao các cháu còn ở lại đây? Các cháu không biết là ở đây rất nguy hiểm sao?” Bác Cả lo lắng nhìn tôi và em gái.

“Bác Cả, không phải bác nói hôm qua bác nhìn thấy một bóng đen không rõ là cái gì sao?” Tôi cũng còn chưa xác định được rốt cuộc là có một hay hai con quỷ nữa.

“Đưa nhỏ ngốc này, vừa rồi bác nói với cháu rồi đấy, chỉ thấy một bóng đen còn không thấy gì khác nữa.” Thôn dân bên cạnh chỉ chỉ tôi bàn tán ầm ĩ gì đó.

“Bác Cả, cháu nói thật cho bác biết. Bây giờ, chú Hai đã bị quỷ ám rồi, đêm qua cháu mới một đạo trường tới trừ tà cho chú Hai, kết quả đạo trường chết, chú Hai bây giờ là người hay là quỷ cũng không biết nữa.” Tôi lắc lắc đầu nói.

“Cái gì? Chú Hai biến thành quỷ? Cháu vừa nói cái gì? Biến thành quỷ hại người sao?” Bác Cả tròn tròn mắt, hốt hoảng nhìn ra sân.

“Vậy chú Hai cháu đâu? Không phải vừa rồi còn ở trong sân sao?” Nói xong, bác Cả lui ra ngoài mấy bước.

“Ông ấy không có ở trong phòng. Cháu cũng không biết ông ấy đi đâu. Bác Cả, bác không phải sợ. Chú Hai sẽ không làm hại chúng ta.” Tôi nói tự tin mười phần nhưng bác Cả vẫn nghi ngờ nhìn tôi.

“Làm gì có chuyện quỷ không sợ người? Cháu đừng gạt chúng ta!” Bên ngoài, một ông bác hướng về phía tôi hô, là người một thôn nhưng mà tôi không nhớ nổi tên ông ta là gì.

“Đi thôi, chúng ta rời khỏi cái nơi chết tiệt này thôi!” Những thôn dân khác lục tục bỏ đi, vội vàng vàng chạy về nhà mình.

“Tiểu Vũ, dù sao chú Hai con cũng là em trai ta. Bây giờ nó xảy ra chuyện, bác không thể không quan. Như vậy đi, bác dẫn bác gái và Thuyền Trụ sang thôn bên tránh một lát, bác có một người bạn là thầy pháp, hẳn còn có một anh trai hình như cũng biết chút pháp thuật. Bây giờ, bác sẽ đưa bọn họ đi luôn rồi mời người về, nếu có thể loại trừ được con quỷ trong người chú Hai, chúng ta cũng không cần sợ hãi nữa.” Bác Cả nói xong, xoay người rời đi.

“Bác Cả! Bác Cả!” Em gái gọi thế nào, bác Cả cũng không quay lại.

“Anh, chúng ta đưa mẹ đi thôi. Nếu như ba quay lại biến thành ác quỷ như ngày hôm qua, chúng ta sẽ gặp họa. Chẳng lẽ, anh thực sự muốn đấu với con quỷ trong người ba sao? Nếu anh xảy ra chuyện gì, em biết làm sao bây giờ!” Em gái vừa nói vừa khóc, rúc vào lòng tôi.

“Yên tâm đi, anh mới xem tài liệu về quái vật kia rồi. Bạch Mao Tiêu sợ mực đỏ. Trong túi của chú Hai có mực đỏ, chờ nó tới, chúng ta sẽ dùng mực đỏ đối phó với nó. Nếu như chú Hai biến thành quỷ, anh sẽ bày pháp trận định trụ nó, dùng đinh trần hùn đóng vào nó. Anh nhất định phải báo thù cho Huyền Thanh đạo trưởng!”

“Anh, em có một vòng tay gỗ đào, là ba đưa cho em để trừ tà. Anh mang theo đi!” Nói xong, em gái đeo vòng vào cổ tay tôi. Nước mắt tôi cũng rơi xuống. Tôi và em gái rất gắn bó với nhau. Bây giờ, em gái càng nhìn càng đẹp nhưng không biết ngày mai còn có thể sống sót hay không.

Đi vào nhà chính, tôi dựa theo những gì quyển sách kia nói, lấy kính bát quái của chú Hai ra. Kính bát quái là cái gương mạ vàng ở giữa, bốn góc là bát quái đồ. Kính bát quái đặt ở bên pháp đài, phía trước để lư hương, trên lư hương là mẩu gà, mẩu chó hòa với tàn hương. Sau đó, cầm kiếm gỗ đào của chú Hai, dựa vào “Khốn ma trận” trong sách niệm trận pháp: Càn khôn vô cực, tâm sinh lưỡng nghi, dương khắc âm, âm khắc dương... Niệm xong chú ngữ, cầm kiếm gỗ đào chỉ vào kính bát quái, trên kính bát quái bắn ra một đạo kim quang. Tôi mừng thầm, pháp thuật của mình đã có tác dụng, bị kim quang này chiếu vào, ác quỷ sẽ hiện nguyên hình.

Chuẩn bị pháp trận xong, tôi vội lấy bùa chú mà Huyền Thanh đạo trưởng đã vẽ cho tôi trước hết khi chết ra, dán vào phòng thím Hai cùng tất cả các phòng khác trong nhà, đề phòng quỷ chạy vào nơi của bọn họ. Nhà chính và cổng không dán gì cả, chỉ còn chờ tới lúc ác quỷ chạy vào pháp trận của tôi.

“Thím Hai, em gái! Hai người nhất định không được xảy ra chuyện gì. Lát nữa, cháu bày pháp trận ở nhà trên. Cho dù, hai người có nghe thấy tiếng động gì cũng không được di chuyển!” Tôi vội vàng chạy vào phòng thím Hai.

“Tiểu Vũ, con cũng phải cẩn thận đấy. Huyền Thanh đạo trưởng lợi hại như vậy còn mất mạng. Nếu như, Bạch Mao Tiêu tấn công con thì con xong rồi!” Thím Hai không muốn để cho tôi phải đi chịu chết.

“Không sao đâu thím Hai! Hôm qua, Huyền Thanh đạo trưởng chế trụ xong chú Hai đã mất đi không ít pháp lực. Ông ấy không ngờ là còn một con quỷ nữa nên mới bị nó đánh lén. Hôm nay, con đã chuẩn bị kỹ càng rồi, Bạch Mao Tiêu sẽ không đả thương được con đâu. Con đã bố trí xong trận pháp rồi.” Thái độ cương quyết của tôi cũng làm cho thím Hai phải gật đầu.

Đã hơn tám giờ tối, sao vẫn không có động tĩnh gì? Tôi ngồi giữa nhà, trước ngực là kính bát quái của chú Hai. Từ cổng và đến giữa nhà, tôi cũng bày đầy bùa chú, trên trần nhà là áo đạo sĩ của chú Hai, trên áo cũng vẽ đầy bùa chú, chỉ cần ác quỷ tiến vào, nó sẽ rơi xuống phủ lên người hắn.

Đột nhiên, gió bão thét gào. Trong sân, đất đá bay mù trời. Tôi vội nhìn ra ngoài, một bóng đen đang quanh quẩn bên ngoài cửa nhà chính. Trên trán tôi bắt tri bất giác toát mồ hôi lạnh, tôi nhào người về phía cửa sổ nhìn ra ngoài. Chỉ thấy một ác quỷ tóc bạc, đầu to như đầu bò, toàn thân khô quắt đen đúa, lác lác cái chân dài nhảy về phía phòng thím Hai, lúc nó nhảy không hề phát ra tiếng động gì. Nó đưa tay sờ lên cửa phòng thím Hai. Cửa phòng đã được tôi dán đầy bùa chắn. Hình như, bùa chú phát ra ánh lửa thiêu đốt tay hắn. Lúc này, hắn mới từ từ tùm đường về phía nhà chính.

Tôi vội vàng trốn sau kính bát quái chờ hắn đến. Hắn đẩy cửa ra. Tôi hét lớn một tiếng, ném bùa chú ra. Nó lập tức ngã lăn xuống đất. Bùa chú trên người nó nổ đom đóm. Nó ngo nguẩy ngẩng đầu nhìn tôi. Cặp mắt màu trắng không có con ngươi. Tôi sợ hãi, vội vàng dùng kính bát quái chiếu vào mắt nó. Nó dùng hai tay cầm kim quang. Tôi vội kéo áo đạo trên trần nhà xuống, vừa khéo rơi trúng người nó.

Bạch Mao Tiêu ở trong áo đạo ra sức giãy giụa. Đột nhiên, nó nổi giận, hét lớn một tiếng, xé rách áo đạo, bỏ nhào về phía tôi. Tôi lại giơ kính bát quái lên. Nó giơ hai tay lên đỡ, gầm một tiếng nhảy ra khỏi nhà chính, khua khoắng lung tung, vậy mà lại khua trúng vào phòng thím Hai.

Thím Hai và em gái ở trong phòng nhìn thấy, bị chuyện xảy ra bất ngờ dọa cho sợ hãi. Bạch Mao Tiêu bay đến bên cạnh thím Hai. Thím Hai sợ hãi ngất đi. Bạch Mao Tiêu đang định dùng hai tay bắt lấy thím Hai, đột nhiên, một đạo bạch quang bay tới.

“Là chú Hai!” Tôi cả kinh, nhất thời, ngây ngẩn cả người.

Bây giờ chỉ thấy, chú Hai đã biến thành ác quỷ mặt xanh nanh vàng như ngày hôm qua. Chú Hai nhào tới chỗ Bạch Mao Tiêu, tóm lấy nó. Bạch Mao Tiêu hoảng sợ, vọt lên cao, muốn bay đi. Lúc này, chú Hai cũng bay ra, hai người xông vào đánh nhau.

Tôi vội vàng cầm kính bát quái chạy ra khỏi nhà nhìn nhưng đã không thấy bóng dáng cả hai người đâu nữa rồi.

— Hết chương 21 —

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Đại chiến Bạch Mao Tiêu

Edit: Gió

Cả đêm tôi không ngủ nhưng cũng không thấy chú Hai và Bạch Mao Tiêu trở lại.

Sáng hôm sau, đầu óc vẫn còn mê man, đột nhiên có người gõ cửa.

“Thím Hai! Tiểu Vũ! Mở cửa!” Là tiếng bác Cả. Tôi và em gái đi ra ngoài mở cổng.

“Bác Cả, sao bác đã về rồi?” Hôm qua, cả nhà bác Cả đều chạy, tôi tưởng ông ấy sẽ không trở về nữa chứ. Nhìn một chút lại thấy phía sau ông ấy có hai người ăn mặc giống đạo sĩ. Hai người kia một già một trẻ, da dẻ trắng trẻo, ánh mắt lấp lánh, có thần, vừa nhìn đã biết là người tu đạo.

“Tiểu Vũ, bác nghĩ rồi. Nếu như không trị được chú Hai con, bắt được ác quỷ kia thì chúng ta có trốn đi đâu cũng không được. Chúng ta sinh ra ở đây. Đây là nhà của chúng ta. Ở đây có nhà có cửa, rời khỏi nơi này, chúng ta biết ở đâu...” Nhìn về mặt bất đắc dĩ của bác Cả, tôi lại nhìn thoáng về hai người phía sau nhưng không ai có biểu hiện gì.

“Cậu bé, còn không mau kể lại mọi chuyện cho chúng tôi nghe? Xem chúng tôi có giúp được gì không?” Người lớn tuổi chính là một đạo sĩ, ra sức nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Chào đạo trưởng. Chuyện là như này...” Tôi đem từ chuyện chú Hai ở nhà ông chủ Hồng đến những chuyện quái dị mấy ngày hôm nay, chuyện Huyền Thanh đạo trưởng chết, còn có chuyện phát sinh ngày hôm qua, kể lại cho bọn họ nghe.

“Hả? Xem ra, chú Hai cậu đúng là bị quỷ ám rồi. Có thể là do pháp lực tu đạo chưa hoàn toàn biến mất vẫn không chế được tà tính của mình, cho nên mới không tấn công các người. Mà Bạch Mao Tiêu một cường nhân đánh chết Huyền Thanh đạo trưởng đúng là một hung thần cần phải trừ bỏ! Vô Lượng Thiên Tôn!” Hai gã đạo trưởng đồng thời nhìn vào trong nhà chính.

“Không biết phải đi đâu để tìm Bạch Mao Tiêu? Cậu bé, cậu có biết nó ở đâu không? Chúng ta ở đây, nó sẽ không đến hoặc nhìn thấy chúng ta liền chạy, như vậy sẽ không bắt được nó.” Đạo trưởng nói rất nhiều, nếu như không bắt được nó lại càng chọc giận nó, có thể nó sẽ quay lại trả thù chúng tôi.

“Ngọn núi phía sau thôn chúng tôi có một hang quỷ. Mấy ngày trước có mấy thanh niên đến đó chơi, hai người mất tích, chỉ còn một người sống sót trở về. Quái vật trong miêu tả của cô ấy và thứ tôi nhìn thấy hôm qua giống nhau như đúc. Còn có, thím Hai tôi cũng nằm mơ thấy quái vật đó. Tôi nghĩ Hang Quỷ chính là hang ổ của Bạch Mao Tiêu.” Trải qua biến cố mấy ngày nay, tôi càng dám khẳng định phán đoán của mình là chính xác.

“Được rồi, không nên chậm trễ! Cậu đi trước dẫn đường, mang theo bùa chú của cậu. Bốn người chúng ta sẽ đi tiêu diệt nó. Bây giờ đang đúng giữa trưa, dương khí thịnh nhất, cũng là lúc pháp lực của nó yếu nhất.” Đúng vậy, thông thường âm quỷ chỉ dám ra ngoài vào ban đêm, cũng là vì sợ dương khí ban ngày và ánh nắng mặt trời.

“Được đạo trưởng, bây giờ tôi đưa mấy người đi.” Nói xong, tôi mang kính bát quái của chú Hai và đỉnh trấn hồn ra khỏi cổng.

“Anh, bác Cả, các người phải cẩn thận đấy!” Em gái nhìn chúng tôi chực khóc.

“Không có chuyện gì đâu em! Chúng ta nhất định sẽ tiêu diệt được con quái vật kia, sau đó quay về trừ tà cho chú Hai. Chúng ta có tới bốn người, đồng như vậy, em yên tâm đi. Mau đóng kỹ cổng rồi vào nhà đi!” Vì em gái và thím Hai, tôi quyết liều mạng với con quái vật kia.

Hang Quỷ ở ngay phía sau nhà chú Hai, cũng không xa lắm, đi về hướng Bắc tầm mười dặm là tới. Lúc bốn người vừa đi còn trời trong nắng ấm vậy mà

đột nhiên gió lớn nổi lên. Gió bão cuốn theo mây đen đầy trời. Mây đen gần như đè xuống đầu chúng tôi. Những đám mây đen quỷ dị vậy mà lại vẽ thành hình chữ “Chết!”

Đạo trưởng lớn tuổi vội vàng lấy la bàn. Kim chỉ nam trên la bàn đột nhiên chuyển động điên cuồng.

“Không ổn rồi! Bây giờ đúng là lúc ngày âm, tháng âm là thời điểm âm khí cực đỉnh. Sư đệ, ta và đệ lần này lành ít dữ nhiều rồi! Vô Lượng Thiên Tôn!” Đạo trưởng già nhìn tôi dường như đang tính toán cái gì đó.

“Sư huynh! Huyền Thanh đạo trưởng là bạn thâm giao của đệ. Huống chi, chúng ta là người tu đạo, nên vì trăm họ mà suy nghĩ. Nếu như hôm nay mà nín chạy mất, chúng ta biết đi đâu mà tìm?”

Đạo trưởng lớn tuổi gật đầu một cái: “Được rồi! Đã như vậy, chúng ta liều mạng với Bạch Mao Tiêu một phen. Cho dù chết cũng không uổng thanh danh đời này!” Nghe hai đạo trưởng nói chuyện, tôi càng sợ hãi. Xem ra, hai đạo trưởng này cũng không nắm chắc mười phần thành công.

“Đạo trưởng, rốt cuộc, Bạch Mao Tiêu là quái vật gì? Thực sự lợi hại như vậy sao?” Bác Cả cũng sợ, nghi ngờ hỏi lão đạo sĩ.

“Bạch Mao Tiêu vốn là ác linh trong núi, nửa quỷ nửa linh, là hợp thể giữa linh và quỷ. Nó được sinh ra từ những linh hồn ai oán dưới địa phủ âm u. Vì thuộc tính cực âm cho nên nó lấy dương khí trên thân người làm thức ăn, hấp thụ dương khí, luyện hóa yêu lực. Thậm chí, có quỷ tiêu có đạo hạnh nghìn năm, thần thông khó lường, vô cùng nguy hiểm!” Đạo trưởng nói xong, lấy ra hai lá bùa dán lên la bàn, chỉ thấy sau đó, kim chỉ nam chỉ thẳng về phía Hang Quỷ.

Lúc này, đoàn người đã đến gần Hang Quỷ. Trước mắt là bãi tha ma hoang vu, có ngôi mộ lộ cả góc quan tài. Nghe nói, những ngôi mộ này có từ thời nhà Thanh, không có con cháu hương khói, vô cùng hoang vắng. Khắp nơi đều có đá vụn và bia vỡ, thậm chí còn có ngôi mộ lộ hẳn ra, đầu lâu, xương cốt lẫn vào trong bụi cỏ.

Đi về phía trước khoảng nửa dặm nữa, đột nhiên mặt đất xảy ra biến đổi. Từ sườn núi đầy cỏ mà xuống dưới chỉ có duy nhất một con đường, con đường này thông đến một khe núi lõm vào trong. Khe núi này gần như tối om không nhìn thấy ánh mặt trời. Chúng tôi men theo khe núi đi xuống, từ xa thấy thấp thoáng có bóng người nhưng tập trung nhìn lại phía trước chỉ có một hang động. Cửa hang bừa bộn nhiều loại xương người, to nhỏ đủ cả, người lớn có, trẻ con có, có khúc xương bên trên còn có vết móng tay khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

“Mọi người cẩn thận! Chuẩn bị tốt vật phòng thân của mấy người đi. Hai chúng ta đi trước, các người đi sau. Nếu hai chúng ta không đánh lại được, các người mau chạy về tìm người tới giúp!” Đạo trưởng lớn tuổi đưa cho chúng tôi, mỗi người một lá bùa dán vào trên người.

Trong cửa động đưa tay không thấy được năm ngón, tôi vội vàng mò đèn pin, gió lạnh lúc có lúc không tạt vào người, đến xương cốt cũng cảm thấy phát run. Đúng lúc này, la bàn trong tay đạo trưởng quay thật nhanh, gần như không nhìn thấy kim chỉ nam đâu.

“Chính là chỗ này. Mọi người cẩn thận!” Lão đạo trưởng cầm kiếm gỗ đào, tay trái cầm kính bát quái. Đạo trưởng trẻ tay trái cầm dây, tay phải cầm chuông. Tôi cầm kính bát quái. Bác cả ở phía sau vừa cầm đèn pin vừa cầm một khúc gỗ đào nhỏ.

Đúng lúc bốn người chúng tôi đang nhìn ngó xung quanh, một bóng đen đột nhiên vọt ra. Chính là Bạch Mao Tiêu. Tốc độ của Bạch Mao Tiêu cực nhanh, lóe một cái đã không thấy đâu, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù trong cửa động. Tim bốn người đều nhảy lên đến cổ họng, không ai phát ra được tiếng nào.

Đột nhiên, thân hình Bạch Mao Tiêu lại lóe lên, đánh về phía chúng tôi. Bốn người lưng tựa lưng chuẩn bị nghênh địch.

“A!” Một tiếng hét thảm, tôi quay đầu nhìn, ba người phía sau thiếu một người, chỉ còn lại hai đạo trưởng, bác Cả không thấy đâu!

“Bác Cả!” Tôi vừa sợ vừa lo lắng cho bác Cả.

“Đừng ảm ỉ! Bạch Mao Tiêu rất khôn ngoan, nó muốn giết từng người, từng người một trong chúng ta.” Lão đạo trưởng nhắc kiếm gỗ đào lên chuẩn bị đón địch. Đạo trưởng trẻ tuổi dựa vào lưng tôi. Tôi có thể cảm nhận được mồ hôi đang túa ra thấm ướt cả quần áo của ông ấy.

Lúc này, lão đạo trưởng lấy ra một xấp bùa, niệm chú ngữ, xấp bùa xếp hàng trên kiếm gỗ đào. Theo chú ngữ của ông ấy, bùa chú phát ra ánh lửa chói mắt, chiếu sáng cả hang động. Phía trước, một bóng đen lại lóe lên. Lão đạo trưởng vội vàng phi thân theo, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

“Nghiệt súc! Chạy đi đâu!” Hình như, đạo trưởng dùng bùa truy tung để tiếp cận Bạch Mao Tiêu. Tôi và tiểu đạo trưởng vội vàng men theo tiếng động chạy tới. Lúc này, kiếm gỗ đào của lão đạo trưởng đã cắm vào bụng Bạch Mao Tiêu còn Bạch Mao Tiêu đang bóp chặt cổ ông ấy. Tiểu đạo trưởng thấy vậy, vội vàng vung kiếm gỗ đào lên, đang chuẩn bị đâm vào người nó lại bị Bạch Mao Tiêu đá một cước trúng đầu, nặng nề ngã xuống bên cạnh một tảng đá lớn, phun ra một búng máu tươi _____ đã chết!

Tôi nhìn thấy cảnh này vừa kinh vừa sợ, lòng can đảm nổi lên. Nhớ đến chú Hai, còn có sự an nguy của thím Hai và em gái. Con mẹ nó, bắt chấp hết! Tôi lúi đĩnh trán hồn từ trong túi ra, đâm về phía đầu nó. Bạch Mao Tiêu nhìn đỉnh trán hồn trong tay tôi, vô cùng sợ hãi, vội nghiêng đầu tránh. Lúc này, trong miệng đạo trưởng đã học ra máu tươi nhưng vẫn chưa chết.

“Mau! Ghim vào thái dương nó, ghim vào thái dương nó!” Lão đạo trưởng cố gắng phát ra tiếng. Máu tươi không ngừng tràn ra khóe miệng nhưng ông ấy vẫn cố gắng dùng kiếm gỗ đào đâm loạn trên người Bạch Mao Tiêu. Bạch Mao Tiêu một tay tóm đạo trưởng còn một tay muốn bắt lấy tôi. Đúng lúc này, đạo trưởng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, vừa khéo phun giữa mặt Bạch Mao Tiêu. Máu tươi trên mặt Bạch Mao Tiêu giống như axit, toát ra khói trắng. Bạch Mao Tiêu bị đau kêu loạn một hồi. Tôi bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây dại.

“Cậu còn đợi đến lúc nào nữa?” Lão đạo trưởng cổ sức hô.

Tôi định thần, cảm đỉnh trần hờn ra sức cảm về phía thái dương Bạch Mao Tiêu. “Phốc!” Tôi dùng hết sức lực toàn thân mà cảm, bên trong ào ra một thứ chất lỏng màu xanh biếc. Lúc này, cơ thể Bạch Mao Tiêu căng ra giống như nổi điên, cố gắng vùng vẫy hai tay. Tôi và lão đạo trưởng lập tức bị đánh bay.

Lúc này, Bạch Mao Tiêu lại đánh về phía tôi. Hai tay nó bóp chặt cổ tôi. Tôi không thở được, trước mắt tối sầm, chuẩn bị hôn mê. Đột nhiên, ngọc hồ lô trên cổ tôi phát ra ánh sáng màu tím. Bạch Mao Tiêu vừa nhìn thấy hồ lô trên cổ tôi liền kêu oa oa quái dị, nhắm mắt lại, buông lỏng tay ra.

Bạch Mao Tiêu giống như nổi điên, bay đi nhanh như chớp. Tôi nhìn lại trong động, lão đạo trưởng bất động nhưng vẫn còn hơi thở. Còn bác Cả và tiểu đạo trưởng đều chết hết rồi.

“Bác Cả! Đều là tại cháu, cháu không nên nói cho bác chuyện này!” Tôi khóc nức lên. Hai mắt bác Cả vẫn mở to nhìn tôi, tôi vội vàng lấy tay vuốt mắt cho ông ấy.

“Cậu bé! Bạch Mao Tiêu đã bị trọng thương, chúng ta phải tranh thủ thời gian về thôn tìm người hỗ trợ. Tôi bị thương nặng không làm được gì nữa. Chúng ta mau đi thôi!” Lão đạo trưởng quay đầu nhìn tiểu đạo trưởng, bắt đầu đi lắc đầu một cái!

“Vô Lượng Thiên Tôn! Đệ cũng là vì trừ ma vệ đạo mà hy sinh, có chết cũng không có gì phải hối tiếc. Chúng ta đi thôi!” Lão đạo trưởng nói xong, cỡi áo đạo của mình trùm lên mặt tiểu đạo trưởng.

“Trải qua trận vừa rồi, Bạch Mao Tiêu vẫn chưa chết được đâu. Bây giờ bị thương nặng như vậy, nó càng nổi điên. Hiện tại, tôi không còn bao nhiêu pháp lực. Chúng ta phải nhanh chóng về thôn xem thế nào. Nếu nó chạy xuống thôn đã thương người, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được đâu.” Lời của lão đạo trưởng đã nhắc nhở tôi. Tôi chịu đựng đau đớn trên người, vội vàng cùng lão đạo trưởng đuổi về phía thôn.

—Hết chương 22—

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 23: Họa diệt thôn

Edit: Gió

Vì bị thương nên tôi và đạo trưởng không chạy nhanh được, lẫn lộn một hồi mới chạy về đến thôn. Vừa tới cửa thôn đã nghe thấy tiếng thím Hai đang gọi âm ỉ.

“Nghiên! Nghiên, con tỉnh lại đi. Con làm sao vậy? Mau tỉnh lại đi!” Thím Hai kêu khóc khản cả giọng. Tôi nhìn em gái chỉ thấy mặt em gái xanh lét, hít thở giống như đang ngủ nhưng mặt lại xanh lè giống như trứng độc.

“Thím Hai, em gái sao vậy ạ?” Tôi lo lắng nhìn thím Hai nhưng thím Hai không trả lời tôi chỉ gào khóc.

“Chỉ nói cho chúng tôi xem có chuyện gì. Chị nói rồi chúng tôi mới có biện pháp cứu cô bé được chứ.” Lão đạo trưởng cũng chạy sang nhìn em gái.

“Mấy phút trước, có một con quái vật tóc trắng, toàn thân khô quắt, đen đúa giống như quái vật trong giấc mơ của tôi chạy vào phòng, mặt bốc khói, trên đầu còn có thứ gì đó xanh biếc giống như là máu. Quái vật thấy tôi thì như phát điên, xông vào bóp cổ tôi. Tiểu Nghiên nhìn thấy vội chạy tới giúp tôi. Quái vật kia dừng lại một chút liền dùng lực đẩy Tiểu Nghiên, đánh vào gáy con bé, sau đó ...” Thím Hai nói đến đó tự nhiên dừng lại.

“Sau đó thì sao?” Tôi càng nghe càng sốt ruột.

“Sau đó, quái vật kia kè miệng vào miệng Tiểu Nghiên, giống như hút ra thứ gì đó.” Thím Hai nói xong khóc rống lên.

“Sau đó thì sao? Nó bỏ đi luôn?” Tôi và đạo trưởng bốn mắt nhìn nhau, lập tức căng thẳng. Đạo trưởng cầm kiếm gỗ đào lên nhìn xung quanh.

“Lúc nó đang hút, tôi nhào tới. Nó đánh bay tôi đi. Đột nhiên, ông nhà tôi trở về nhưng ông ấy biến thành kiểu mặt xanh nanh vàng như hôm trước, đánh một quyền vào đầu Bạch Mao Tiêu. Con quái vật kia ngã xuống, nhìn ông ấy một cái rồi bay đi...” Thím Hai nói xong lại ôm em gái khóc tê tâm liệt phế.

“Em gái, em gái, tỉnh tỉnh!” Tôi cũng gọi em gái nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh. Tôi cũng cuống đến rơi nước mắt.

“Đạo trưởng, ông có thể cứu con gái tôi không?” Thím Hai quỳ xuống.

“Bạch Mao Tiêu thân thể thuần âm. Vừa rồi đánh nhau một trận, nó đã bị thương. Ban này chạy vào thôn chính là tìm người hấp thụ dương khí để bản

thân không bị tan biến. Em gái cậu vừa vặn là thân thể luyện hóa thuần âm. Nó hút dương khí và tinh phách của em gái cậu nhưng chưa hút xong thì đã bị chú Hai cậu xuất hiện đuổi đi.” Đạo trưởng vội vàng lôi từ túi ra mấy viên đan dược đưa cho tôi.

“Ở đây tôi có một ít kim đan của sư phụ tôi đưa cho. Nó là vật chí dương có thể tạm thời tiêu trừ khí âm hàn trên người em gái cậu. Nhưng nếu muốn khôi phục lại bình thường thì phải hóa giải được lời nguyền.” Đạo trưởng nói xong tháo hồ lô bên hông xuống.

“Cảm ơn đạo trưởng. Nhưng làm sao ông biết em ấy bị nguyền rủa? Không phải chỉ bị hút dương khí thôi sao?” Tôi nghi hoặc nhìn đạo trưởng.

“Nguyên rủa chia làm nhiều loại, có khi là do oán niệm biến thành, có khi là do ác linh quấy phá. Vừa rồi bị chúng ta đã thương, yêu quái kia đang muốn hút dương khí của em gái cậu để trả thù nhưng đúng lúc chú Hai cậu chạy tới. Nó quýnh lên liền hạ lời nguyền lên người em gái cậu.” Đạo trưởng cảm một bát kim đan rót vào miệng em gái.

“Bây giờ, Bạch Mao Tiêu bị trọng thương. Tôi cũng phải nhanh chóng đi về tìm sư huynh của tôi qua đưa xác sư đệ về. Tôi cũng bị thương nặng, mấy ngày tới, tôi sẽ tìm người đến canh chừng Bạch Mao Tiêu. Nếu nó còn dám xuất hiện sẽ làm cho nó hồn phi phách tán. Vô Lượng Thiên Tôn!” Đạo trưởng nói xong sai bước đi về phía trước. Tôi vội chạy ra tiễn ông ấy. Đạo trưởng thần bí này không biết lai lịch thế nào. Bác Cả mất rồi, không biết sau này làm sao để tìm được ông ấy.

“Thím Hai đừng khóc nữa. Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây. Một khi Bạch Mao Tiêu trở lại, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa, nếu như chú Hai biến thành ác quỷ, biết đâu chúng ta lại bị ông ấy hại chết.” Nghe tôi nói xong, thím Hai cả kinh, vội vàng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Tôi chạy vào phòng chú Hai. Trong phòng chú Hai có pháp khí, bùa chú còn có quyển sách chỉ cách trừ yêu bất quỷ “Cửu ngự thần sách”, tôi mang theo tất cả mọi thứ có thể, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể dùng.

Thím Hai công em gái, tay cầm mấy bộ quần áo chuẩn bị ra ngoài.

“Thím Hai, chúng ta đi đâu bây giờ?” Tôi thực sự không biết phải đi đâu, dường như chỗ nào cũng không an toàn.

“Cứ sang thôn bên rồi tính, chúng ta tìm một chỗ đặt chân trước đã.” Thím Hai ôm chặt em gái đi ra cổng. Tôi và thím Hai khóa cổng cẩn thận. Lúc này, một bóng đen quanh quẩn trên không trung, đột nhiên chui vào nhà A Minh, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm.

“A!...” Tôi vội vàng nhìn sang. Cửa nhà A Minh mở toang. Tôi chạy vào, A Minh và cha mẹ cậu ấy đã chết trong sân, mặt xanh lét, toàn thân khô quắt giống như bị hút khô.

Tôi gấp rút chạy về tìm thím Hai.

“Sao vậy Tiểu Vũ?” Thím Hai công em gái còn em gái vẫn thiếp đi.

“Thím Hai đi mau. Bạch Mao Tiêu chưa chết. Vừa rồi bị thương, nó đang nổi điên lên. Nó vừa giết cả nhà A Minh rồi.” Tôi vội vàng lôi thím Hai chạy ra ngoài.

“Cứu mạng! A!” Lúc tôi và thím Hai chạy ra đến ngoài, trong thôn không ngừng vang lên những tiếng kêu thảm và tiếng kêu cứu.

“Không ổn! Cả thôn đều gặp nạn rồi!” Tôi hoảng sợ nhìn thím Hai. Thím Hai bước nhanh hơn.

Đúng lúc này, cuồng phong gào thét. Bóng đen kia đột nhiên nhào về phía tôi và thím Hai. Tôi và thím Hai vội vã bước gấp hơn. Nhưng bóng đen kia thực sự quá nhanh, còn chưa chạy được bao xa, nó đã đến trước mặt chúng tôi. Bạch Mao Tiêu hiện nguyên hình muốn nhào tới bắt tôi. Tôi bảo vệ thím Hai và em gái ở sau lưng, lấy kính bát quái của chú Hai ra, chuẩn bị ngăn cản.

Bầu trời vốn đen sì đột nhiên sấm chớp ầm ầm. Một tia sét giống như nhắm vào Bạch Mao Tiêu mà tới. Tiếng vang to lớn và ánh chớp khiến lỗ tai tôi tê dại, trước mắt biến thành màu đen. Bạch Mao Tiêu bị bỏ trứng, toàn thân bốc cháy, chạy trốn tứ phía. Chỉ một lát sau, cả người giống như một quả cầu lửa lăn qua lăn lại, chạy trốn.

Tôi và thím Hai sợ đến choáng váng. Lần này, Bạch Mao Tiêu đi thật nhưng lửa trên người hắt lại bắt vào mấy đồng cỏ khô trong thôn. Cỏ khô theo gió cháy dữ dội. Tôi vội vàng cầm một cây gậy gỗ đi dập lửa. Nhưng lửa mượn sức gió, cháy càng ngày càng lớn, thiếu chút nữa là đốt cháy cả quần áo của tôi. Lửa không thể dập được nữa... Mới có mấy phút, ngọn lửa từ đồng cỏ đã cháy tới nhà chú Hai, nhà bác Cả, nhà A Minh... Tất cả nhà cửa đều bốc cháy _____. Thôn của chúng tôi biến mất!

“Thím Hai, chúng ta mau đi thôi. Nơi này quá nguy hiểm!” Tôi vội vàng công em gái thay cho thím Hai, đi về phía thôn bên cạnh.

“Thím Hai, bây giờ chúng ta đi đâu? Nhà đã không còn nhưng dù sao cũng phải tìm được một chỗ trú chân.” Tôi không nghĩ ra được chủ ý gì. Trên người chỉ có mấy chục đồng với mấy pháp khí của chú Hai và một quyển sách, không mang theo được thứ nào đáng tiền.

“Hiện tại, Tiểu Nghiên đang bất tỉnh. Tốt nhất là chúng ta đưa con bé tới bệnh viện xem có phải bị sợ quá không, biết đâu bác sĩ có thể chữa được.” Thím Hai nhìn em gái trên lưng tôi.

“Chúng ta qua nhà chú Ba đi. Nhà chú Ba ở trấn Long Tuyền, đi về phía trước khoảng hai mươi dặm là đến. Bình thường không liên lạc với nhà chú Ba nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.” Chú Ba mà thím Hai nói chính là chú Ba nhà tôi. Chú Ba kém chú Hai mấy tuổi, trong nhà có một đứa con trai gọi là Xuyên Tử, hình như mới hơn mười tuổi, trước giờ, tôi chưa từng gặp qua nó.

Tôi tiếp tục cõng em gái. Mười mấy dặm đường tự mình đi còn được, cõng thêm người khác, cảm giác chân cũng muốn gãy ra. Đến tám giờ tối, cuối cùng tôi và thím Hai cũng đến trấn Long Tuyền. Chúng tôi đã bàn bạc kỹ, không nói chuyện này cho chú Ba. Nếu chú Ba biết chuyện tà tính này, ông ấy nhất định sẽ không chứa chúng tôi.

“Chú Ba mở cửa!” Thím Hai dùng sức đập cổng.

Nhà chú Ba là một ngôi nhà hai tầng, trong sân có một xe tải nhỏ, còn có một con chó mực tên Vượng Vượng. Xung quanh trồng thủy dương, dựng thành một hàng rào đều đặn. Xem ra, cuộc sống nhà chú Hai cũng không tệ.

“Đã muộn thế này rồi! Ai vậy?” Một người đàn ông mập mạp đi ra, nhìn cái bụng này đích xác là chú Ba. Mặc dù thường ngày không hay qua lại nhưng lễ tết này kia vẫn gặp nhau mấy lần.

“Là tôi, chị dâu thứ hai của chú!” Vừa nghe thấy tiếng thím Hai, chú Ba lập tức mở cổng đón chúng tôi vào nhà.

“Chị dâu, các người đây là?” Chú Ba bị vẻ nhếch nhác, thảm hại của chúng tôi hù dọa, nhất thời không nói được câu nào.

“Xảy ra chút chuyện. Lúc xế chiều đột nhiên sấm chớp, không biết sét đánh trúng đồng cỏ nhà nào, chúng tôi mãi đến khi lửa cháy tới nhà mới chạy ra, nhiều người chạy không kịp. Tiểu Nghiên hình như bị ngạt khói, hôn mê, gọi sao cũng không tỉnh.” Thím Hai vừa nói vừa khóc.

“Há? Mau đưa cháu nó đi bệnh viện đi.” Chú Hai đỡ em gái từ trên lưng tôi định đưa tới bệnh viện. Lúc này, thím Ba cũng chạy tới, lo lắng nhìn em gái.

“Không sao đâu chú Ba. Có lẽ, em ấy bị ngạt thở, nghỉ ngơi một lúc là được thôi ạ. Cứ để em ấy nghỉ ngơi trước, nếu mai chưa tỉnh thì đưa tới bệnh viện cũng được.” Chú Ba và thím Ba đồng ý.

“Tiểu Vũ, cháu và chị dâu mệt không, còn chưa ăn cơm đúng không? Thím đi làm cơm cho hai người.” Tôi nhìn thím Hai. Thím Hai ngơ ngác ngồi đó, ngây ngốc không nói nên lời.

“Thím Ba, làm phiền thím, làm cái gì đơn giản thôi ạ. Chúng cháu còn phải ở đây làm phiền chú thím mấy ngày ạ!” Thím Ba là giáo viên trên trấn còn chú Ba là tiểu thương chuyên thu mua lâm sản. Mặc dù cũng không giàu có gì nhưng hai vợ chồng cũng không giống như chú Hai và thím Hai ở trong núi. Dù sao, giao thông và thông tin liên lạc trấn trên cũng phát triển hơn một chút. Cuộc sống của bọn họ cũng khá hơn chúng tôi một chút.

Chớp mắt, chúng tôi đã ở nhà chú Ba ngày người hơn mười ngày. Đã nhiều ngày như vậy mà em gái vẫn không mở mắt. Thím Hai thì thất hồn lạc phách ngồi nhìn em gái cả ngày. Nhìn em gái xanh xao giống như biến thành một khúc gỗ, cuối cùng cũng đưa em gái vào bệnh viện. Chú Ba và thím Ba lại đưa cho tôi và thím Hai một ít tiền sinh hoạt bảo thím Hai chiều cô em gái.

Mấy ngày nay, tôi đều ở trong viện trông em gái, hy vọng em ấy có thể tỉnh lại. Trong lòng tôi, ngoài chú Hai và thím Hai, em gái là người quan trọng nhất. Tôi và em gái như thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa. Bây giờ, em gái đã mười bảy, càng ngày càng xinh xắn, vừa mới thành một đóa hoa sen mới nở, chú Hai lại bị người khác hãm hại mà dẫn đến tai họa. Trong lòng tôi như có một con dao cắm vào, đau, thật là đau!

Chú Hai mất tích. Em gái trúng lời nguyền. Thôn mất. Bác Cả vì bắt Bạch Mao Tiêu cũng chết. Tất cả đều thay đổi. Dù cho, Bạch Mao Tiêu hạ lời nguyền lên người em gái, tôi thề nhất định phải tìm được cách gỡ, để em gái khôi phục lại bình thường. Còn có một nhà ông chủ Hồng đáng hận đã dọn đi nơi nào, tôi cũng nhất định phải tìm được hắn, hỏi hắn làm sao để cho chú Hai trở lại bình thường, vì sao lại độc ác hãm hại chú Hai như vậy? Bọn họ phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Còn chiếc hồ lô trên cổ tôi là chuyện gì? Vì sao Bạch Mao Tiêu lại sợ nó đến vậy? Còn có quyền “Cửu nự thần sách” kia đến cùng đang cất giấu bí mật gì? Tất cả giống như một bí mật không ngừng quanh quẩn trong lòng tôi!

—Hết chương 23—HẾT QUYỀN I

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Thiên hộ Miêu trại - Mộng đại học

Edit: Canina

Rời nhà chú Hai một thời gian, em gái vẫn nằm hôn mê trong bệnh viện. Tôi cầm chặt giấy báo nhập học trong tay, ngày mai phải lên thành phố. Tuy học đại học vẫn là mơ ước của tôi, nhưng vừa nghĩ tới chú Hai mất tích, em gái thì bị nguyền rủa, trong lòng tôi liền trào dâng một nỗi chua xót. Hạ quyết tâm báo thù cho chú Hai, tìm kiếm phương pháp phá giải lời nguyền cho em gái, tôi tới bệnh viện thăm em gái lần cuối trước khi đi.

“Tiểu Vũ, con đã tới rồi!” Thím Hai canh giữ bên cạnh em gái, vành mắt thâm quầng, nhìn là biết không được nghỉ ngơi tốt.

“Thím Hai, em gái vẫn chưa tỉnh lại sao?” Tôi từ từ đi qua, thấy em gái nằm lặng im không nhúc nhích, giống như đang ngủ vậy.

“Không có, bất quá nó vẫn có thể uống được một ít, con yên tâm đi học đi, bác sĩ nói nó sẽ sớm tỉnh lại!” Thím Hai thấy tôi tỏ ra lo lắng bèn nói dối để an ủi tôi.

“Thím Hai, đây là tiền ăn chú Ba bảo con mang tới, bây giờ con sẽ đi mua vé...” Rồi khỏi bệnh viện, trên đường về tôi không nhận được, khóc một hồi, nghĩ tới chú Hai và em gái, lại cảm thấy bản thân thực vô dụng.

Mua vé lên xe, chỉ chốc lát sau tôi đã tới nhà chú Ba.

“Tiểu Vũ về rồi hả, em gái cháu sao rồi?” Chú Ba ân cần hỏi.

“Vẫn chưa tỉnh lại, bất quá nghe thím Hai nói là sẽ sớm tỉnh thôi!” Tôi cũng chỉ có thể nói như vậy, em gái không biết lúc nào mới dậy, chi phí nằm viện đều là do một nhà chú Ba cứu tế, thật không biết khi nào mới có tiền trả lại cho chú.

“Ngày mai cháu cứ đi học đi, Tiểu Vũ, thím ba cháu vừa đi chợ mua thức ăn rồi. Hôm nay cả nhà chúng ta sẽ ăn một bữa thật ngon. Hành lý cùng quần áo đã mua cho cháu rồi, cháu xem thử xem quần áo có vừa người không...” Chú Ba bận rộn tới đưa quần áo cho tôi, làm cho tôi cảm động tới mức rớt nước mắt... Buổi tối hôm đó chú Ba thím Ba còn làm một bàn tiệc thịnh soạn, tôi ăn cực kỳ ngon miệng.

Thời gian qua thật mau, ngày hôm sau tôi mang theo hành lý, gói đồ trừ tà còn có cả quyển, lên đường.

Đến trạm xe, bọn họ còn dặn dò tôi phải học tập thật giỏi. Xe lửa lao đi vùn vụt, ngoái đầu ra cửa sổ nhìn lại, phía xa xa tôi vẫn còn nhìn thấy chú Ba và thím Ba đang vẫy tay tiễn tôi đi. Ôm tâm tình phức tạp, tôi ngồi trong toa xe lửa nhìn người lạ đi tới đi lui, bất chợt một cảm giác mê mang chưa bao giờ có dâng lên trong lòng. Trên xe tập nập người đa số đều là sinh viên đại học tay xách nách mang, đám nữ sinh hầu như đều có người lớn trong nhà đi cùng, nam sinh chỉ có vài người đi một mình giống tôi.

“Hành khách thân mến, đã tới Hải thành, mời chuẩn bị hành lý tư trang...” Người lên xuống xe không ít, hầu hết đều là một nhà ba người, một mình tôi cô đơn chiếc bóng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu một cái.

“Bắt ăn trộm, bắt ăn trộm!” Lúc này phía sau chạy tới một người đeo mắt kính. Cẩn thận nhìn người này một chút, mắt kính còn dày hơn cả bánh bích quy kẹp nhân, gầy như con khỉ, mặc một cái áo T-shirt màu đỏ, giày du lịch vốn dĩ có màu trắng lúc này trở thành màu xám đen, quần bó nhún nhúm dán chặt lấy đùi, mồ hôi mướt mát. Cậu ta vừa chạy vừa kêu lên, còn xách theo hành lý thật nặng, chỉ trong chốc lát đã đuổi kịp một tráng hán, túm chặt cánh tay anh ta không chịu buông. Tôi vội vàng chạy qua xem kết quả một chút, bốn phía cũng có không ít người vây xem, cảnh sát đường sắt cũng tới rồi.

“Thằng nhóc mày làm gì đây, dám nói ta là ăn trộm, mau buông tay!” Tráng hán tròn tròn mắt nhìn cậu ta, dáng vẻ giống như giận dữ muốn đánh, cậu đeo mắt kính tuy cao nhưng so với ông này thì trở nên không khác gì một người lùn.

“Ông chính là ăn trộm! Tôi vừa nhìn thấy ông thò tay móc ví của nữ sinh kia!” Cậu mắt kính tỏ vẻ ngay không sợ chết đứng, tay nắm càng chặt.

“Thằng nhóc thôi, mày nhìn rõ đi, xem cô gái này đáng đáp ra sao?” Tráng hán kéo nữ sinh bên cạnh tôi trước mặt, nữ sinh kia cũng quay lại, một khuôn mặt mập mạp toàn là thịt đang bức bối nhìn mắt kính. Lúc ấy tôi liền biết được chuyện gì xảy ra.

“Đây là con gái tao, ví tiền của tao bỏ trong hành lý của nó, tao cầm tiền của tao mà mày cũng quản?” Tráng hán hất tay một cái, mắt kính lập tức ngã lăn ra đất.

“Ai mượn ngươi quản, tên bốn mắt chết tiệt! Bệnh thần kinh!” Cô gái mập cũng tức giận mắng cậu ta.

Hai cha con nổi gót nhau bỏ đi, cảnh sát đường sắt đứng gần cũng bật cười haha, vội vàng kéo cậu mắt kính đứng lên, lúc này thấy kính của cậu ta bị rớt, tôi vội vàng nhặt lên giúp.

“Này, xin chào! Mắt kính của cậu, trả cậu này!” Tôi đưa cặp kính tới.

“Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu.” Mắt kính gật đầu lia lịa.

“Cậu phải tới trường nào, thích làm việc nghĩa như vậy cũng phải nhìn đúng nha, nếu là ăn trộm thật thì chỉ cần một quyền là cậu bay luôn?” Tôi cười nói với cậu ta, chế giễu.

“Không sao, tôi không nhìn ra bọn họ có quan hệ gì, cứ ngỡ là ăn trộm! Đúng rồi, tôi học lớp một năm thứ nhất khoa khảo cổ, đại học Hải thành.” Vừa nói cậu ta vừa sửa sang lại quần áo, đưa thư báo trúng tuyển cho tôi xem. Lúc này trông cậu ta thực thảm hại, mới rồi bị đẩy ngã, trên móng toàn là bùn đen.

“Không phải đâu? Trùng hợp như vậy?” Tôi nhìn thư thông báo của cậu, thấy vừa cùng khoa lại vừa cùng cả phòng ký túc.

“Cậu tên Ngô Thế Vinh? Tên rất hay, chúng ta vừa cùng lớp lại vừa cùng phòng, cũng quá trùng hợp đi?” Tôi nhìn lại giấy báo của mình một lần nữa, xác định không có lầm.

“Vậy thì thật trùng hợp, cảm ơn cậu tìm mắt kính giúp tôi, chúng ta mau tới trường đi, mới rồi chậm trễ không ít thời gian!” Vừa nói hai người chúng tôi vừa tranh thủ gọi xe, chạy thẳng tới trường học.

Đào mắt liền tới cổng trường, ngoài cổng thật là nhiều học sinh xếp hàng đi vào trong. Cổng trường in bốn chữ to “Hải Thành Đại Học”, chữ to còn mạ

vàng, nhìn vô cùng nổi bật.

“Hoan nghênh khảo cổ hệ tân đồng học!” Ngô Thế Vinh lẩm bẩm.

Nhìn theo ánh mắt cậu ta, tôi thấy mấy cái bàn xếp hàng dài phía trong cổng, biểu ngữ in mấy chữ to “Hoan nghênh khảo cổ hệ tân đồng học” đặc biệt chói mắt.

“Tôi báo danh phải không? Mang giấy báo nhập học tới đây ta xem một chút!” Một người đàn ông trung niên cười hỏi chúng tôi.

Tôi và Ngô Thế Vinh vội mang đưa giấy báo tới, cẩn thận quan sát vị giáo sư Lưu này, đáng vẻ hơn bốn mươi, tóc muối tiêu, nhưng làn da coi như rất trắng, vóc người cân đối, thân thể có vẻ rất mạnh khỏe, chỉ là trên mặt mang theo một cặp kính còn dày hơn cả kính của Ngô Thế Vinh.

“Đi đóng học phí trước, sau đó tới ký túc xá cất hành lý, buổi tối 6 giờ tập hợp trước cửa, chúng ta làm tiệc chiêu đãi sinh viên mới!” Giáo sư Lưu nói xong, một niên trưởng dẫn chúng tôi tới khu phòng học.

Niên trưởng dẫn chúng tôi đi nộp học phí rồi dẫn tới ký túc xá.

“115? Sao lại là tầng 1? Em không thích ở tầng một, có thể đổi phòng được không? Em thích ở cao một chút” Ngô Thế Vinh nhú mày nhìn anh ta.

“Đôi? Cậu có biết lúc đầu chúng tôi tới học đều là mười người ở một phòng hay không, các cậu bây giờ ở ký túc xá cao cấp rồi mà còn không biết điều, aizz!” Niên trưởng rõ ràng tức giận rồi, lắc đầu một cái đi ra, trong lòng tôi âm thầm cảm kích chú Ba đã cho tôi đủ tiền để được ở ký túc xá tiêu chuẩn.

Mở cửa phòng, bên trong đã có hai đồng học, bọn họ giống như vừa dọn dẹp xong, đang nghỉ ngơi, mỗi người một chiếc giường, giường trên rất rộng, bên dưới là bàn máy vi tính, cạnh đó là giá sách, đối diện giá sách là tủ quần áo có hai ngăn kéo.

“Chào cậu, tôi tên Nhiếp Vũ!” Vừa nói tôi vừa vội vàng đưa tay ra.

“Chào, tôi là Vương Học Bình, sau này sẽ là bạn cùng phòng, xin chiếu cố nhiều!” Vương Học Bình bắt tay với tôi và Ngô Thế Vinh một cái, tay cậu ta rất khỏe, bóp đau cả tay.

“Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ!” Tôi cũng đưa tay ra nhưng tên còn lại không để ý, chỉ một mực nghịch điện thoại di động trong tay.

“Tôi kêu Lý Lâm” Cậu ta liếc chúng tôi một cái, lại tiếp tục phớt lờ không để ý tới, tiếp tục chơi điện thoại, điện thoại trong tay cậu có vẻ rất đắt tiền. Hơn nữa quần áo cậu ta mặc hình như đều là của nhãn hiệu nổi tiếng. Trong lòng tôi rất khó chịu, tên nhóc Lý Lâm này thật bất lịch sự, có tiền thì trâu bò lắm sao! Tự nhìn giày vải rách nát dưới chân, tôi bắt đầu đi lắc đầu một cái.

Phòng này ở tầng một, ánh sáng không phải quá tốt, phía trước chính là một tòa ký túc khác đáng vẻ âm trầm do thiếu sáng. Nhưng cửa ký túc hướng về phía ánh sáng đầy đủ nhất, coi như hợp ý tôi. Đối diện cửa phòng là nhà tắm, bên cạnh là nhà vệ sinh, tổng thể mà nói coi như khá tiện nghi. Bàn máy vi tính trong phòng ngủ nhìn quá chói mắt, lúc nào tôi mới có thể mua một chiếc dây, vừa nghĩ tôi vừa sắp xếp đồ đạc.

Đoạn đường này thật mệt mỏi, tôi dọn đồ xong liền nằm xuống ngủ. Mới ngủ chưa được một tiếng đồng hồ, đột nhiên tôi mơ màng nghe thấy một tiếng vang rất lớn và tỉnh giấc. Ngẩng đầu nhìn lên, người đối diện vừa bị rớt xuống đất đang rên rỉ kêu đau, tôi liền đi xuống đỡ hân.

“Ngô Thế Vinh, cậu không sao chứ!” Tôi xoa xoa đầu cậu ta, cậu ta mở mắt nhìn thấy tôi, từ từ bò dậy.

“Không sao không sao, mới rồi tôi rảnh tay tháo tay vịn ở mép giường xuống, ai ngờ cái đó là để phòng ngừa có người bị rớt giường.”

“Ha ha ha!” Vương Học Bình ôm bụng cười bò, Lý Lâm cũng lạnh lùng nhìn một cái, này giờ hân vẫn luôn chơi điện thoại, không hề ngủ.

Nghỉ ngơi một hồi liền tới sáu giờ tối, bốn người chúng tôi cùng đi tới chỗ giáo sư nói lúc nãy. Lúc này cổng trường đã không có ai, vị trí của khoa khảo cổ trái lại có không ít người vây quanh, nam sinh rất nhiều, cỡ vài chục người, nữ sinh rất ít, chừng mười mấy. Nhưng mà đột nhiên tôi phát hiện một nữ sinh có dáng vẻ cực kỳ quen thuộc, giống như đã gặp qua ở đâu, tiếc là cô gái đó đeo kính, không thấy rõ mặt mũi. Nhất định tôi đã gặp cô ta ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không nhớ ra nổi.

“Các đồng học, hoan nghênh tới học chuyên ngành khảo cổ, chuyên ngành của chúng ta có lịch sử lâu đời, công việc sau tốt nghiệp cũng tốt vô cùng...” Giáo sư Lưu nói rất nhiều lời ca ngợi ngành khảo cổ, nhưng nói thật tôi cũng không rõ cái gì gọi là khảo cổ, có lẽ giống như tôi và chú Hai từng tới nhà khác trừ tà, hoặc đi xem nghĩa địa cho người ta, có lẽ như vậy cũng được coi như là khảo cổ đi. Tôi suy nghĩ lung tung.

“Bây giờ thầy nói một chút lịch trình ngày mai. Ngày mai chúng ta phải đi tập quân sự, sau đó là kiểm tra sức khỏe, tiếp theo mới là lịch học chính thức, hi vọng trong bảy ngày học quân sự sắp tới, các em rèn luyện thật tốt để chuẩn bị nghênh đón nhiệm vụ học tập sắp tới, thầy cũng hi vọng các em có năng lực có bản lĩnh để làm vẻ vang cho ngành học của chúng ta, làm vẻ vang cho trường của chúng ta” Giáo sư Lưu phát biểu xong, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Tập quân sự nam riêng nữ riêng. Nam sinh có nam huấn luyện viên, nữ sinh có nữ huấn luyện viên. Sáng sớm đúng sáu giờ chúng tôi đến thao trường bắt đầu tập quân sự, tập đội hình, đội ngũ, hô khẩu hiệu, mãi tới tận 6 giờ tối mới được trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, nhưng mỗi lần về phòng tôi đều không thấy Ngô Thế Vinh. Tôi cảm thấy rất kỳ quái, mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy cậu ta ở sân tập quân sự, chẳng lẽ cậu ta không mệt mỏi sao?

Liên tục một tuần lễ như vậy, chỉ có ban ngày tôi mới có thể nhìn thấy Ngô Thế Vinh ở chỗ tập quân sự, còn buổi tối luôn luôn không thấy mặt hắn, không biết hắn chuẩn đi đâu rồi. Mãi cho tới một ngày nọ tôi mới biết chuyện.

Hôm ấy là ngày tập quân sự cuối cùng, nhiệm vụ của chúng tôi là chạy bền 15 km. Từ sáu giờ sáng chúng tôi đã bắt đầu lên đường, đến buổi chiều hai giờ trở về thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thấy mọi người đều mệt mỏi, huấn luyện viên cho phép chúng tôi nghỉ ngơi tại chỗ, bởi vì khắp nơi đều là cát đá, cả lũ chúng tôi đành ngồi ngay ngắn trên nắp cống dẫn nước bên cạnh con mương ven đường. Lúc này Ngô Thế Vinh đột ngột rụng 'bụp' một cái xuống nước như trái chín, làm nước bắn lên tung tóe. Mấy người chúng tôi vội vàng chạy tới kéo hắn lên.

"Ngô Thế Vinh, cậu làm gì mà buổi tối không trở về phòng ngủ chứ? Cậu đã làm gì? Sao tự dưng lại ngã xuống nước như thế?" Ngô Thế Vinh miễn cưỡng mở mắt nhìn tôi một cái.

"Ban ngày tập quân sự, tối tôi ra quán internet chơi suốt đêm, liên tục bảy ngày, mệt mỏi tới mức đứng còn không vững, sao có thể không té xuống, sau này học chính thức không có thời gian chơi nữa rồi!" Ngô Thế Vinh vừa nói vừa dùng ánh mắt u oán nhìn tôi, bạn học bên cạnh nghe cậu ta nói vậy cũng không cười nổi...

Trải qua bảy ngày giày vò, đợt tập quân sự lần này cuối cùng cũng kết thúc.

Hôm sau chúng tôi được nghỉ, ban ngày ở phòng ngủ no say nguyên một ngày, cơm trưa cũng không ăn. Buổi tối cùng Ngô Thế Vinh, Vương Học Bình tôi căng tin ăn tối, trên đường trở về gặp được không ít mỹ nữ.

"Nhiep Vũ, Ngô Thế Vinh, hai cậu có bạn gái chưa?" Vương Học Bình cười hì hì hỏi hai chúng tôi.

"Không có! Bây giờ vẫn đang FA, Vương Học Bình cậu thì sao?" Ngô Thế Vinh cũng lắc đầu, tôi tròn mắt nhìn hắn hé đôi mắt ti hí hỏi Vương Học Bình.

"Tôi cũng không. Tại này giờ thấy không ít mỹ nữ, thật muốn tán một em để làm bạn gái, cả ngày cả đêm đều muốn!" Vương Học Bình mê gái nhìn nữ sinh hấp dẫn đang đi phía trước.

Tôi cũng ngẩng đầu nhìn, nữ sinh kia thật sự không tệ, vóc dáng thanh mảnh cao chừng 1m60, tóc dài thướt tha, eo nhỏ, mông đầy đặn, mặc quần short màu đen ôm sát, bắp đùi thon dài phối hợp với vớ cao màu đen thật là đẹp, dáng đi uyển chuyển, khí chất phi phàm. Tôi nhìn mà cả kinh trong lòng, bóng lưng này sao lại quen thuộc như vậy chứ.

"Tối hôm nay nghe nói có tổ chức dạ vũ mừng tân sinh viên, năm hai năm ba cũng có thể đi, lát nữa chúng tôi xem một chút? Thấy sao?" Vương Học Bình nhìn mông nữ sinh đi phía trước, ánh mắt chòng chọc nóng bỏng.

"Tha cho tôi đi, cậu cũng không đến nổi thiếu thốn thành ra như vậy chứ, nhìn chăm chăm mông người ta làm gì, sao không nhìn mặt?" Tôi cùng Ngô Thế Vinh cười nhạo hắn.

"Cậu đừng có giả bộ giả đúng đắn được không? Tôi cũng không tin buổi tối không ngủ được cậu không nghĩ tới phụ nữ, sáng sớm thức dậy tiểu đê không có phản ứng sao? Tôi đây là phản ứng sinh lý bình thường biết không? Cậu với Ngô Thế Vinh suốt ngày bám dính lấy nhau cần thận không gay hết cả lũ đó! Lát nữa tôi đi dạ vũ, hai cậu có dám đi hay không? Không dám đi tôi tự đi." Vương Học Bình lại ưỡn ngực lên khinh thường nhìn hai chúng tôi.

"Đi thì đi, ai sợ ai? Tôi cũng không phải gay, ngắm mỹ nữ ai mà không muốn?" Tôi tức giận đi theo Vương Học Bình đi về phía tổ chức dạ vũ.

Còn chưa tới phòng thí nghiệm thì đã nghe thấy tiếng nhạc điếc tai nhức óc vang lên, quảng trường trước phòng thí nghiệm có một cái loa cỡ lớn. Cảnh đó là một đám nữ sinh đang nhảy vũ điệu con thỏ, đám nam sinh gần đó ra sức chỉ trỏ, nữ sinh kia tóc dài đẹp mắt, nữ sinh kia mặt to. Chỉ chốc lát sau chúng tôi cũng đến bên cạnh.

"Này! Nhiep Vũ, đây đều là nữ sinh cùng nhau nhảy, chúng ta không bon chen được, đi, chúng ta vào sân nhảy bên trong. Bên trong đều là khiêu vũ đôi, chính là ôm nhau nhảy ha ha!" Vương Học Bình mê gái bước nhanh hơn.

Đi vào trong khu giảng đường, phòng học phòng thí nghiệm đều rộn rã tiếng nhạc. Mỗi một khóa sinh viên giống như đều có dạ vũ, đúng rồi hôm nay hình như là thứ bảy. Vào bên trong hành lang thấy trên một cánh cửa có viết ba chữ 'khảo cổ hệ' to mạ vàng, chúng tôi vội vàng đi tới. Đi tới cửa mới phát hiện chúng tôi đã tới trễ.

Tôi nhìn vào phía trong phòng, trong sân nhảy lúc này đã có mấy đôi đang nhảy, một đám nam sinh đứng dựa vào bức tường phía nam, một đám nữ sinh

đứng dựa vào bức tường phía bắc. Chờ một vũ điệu kết thúc, nam sinh và nữ sinh liền đi lên thay thế mấy đôi vừa nhảy xong, nhưng mà nam sinh và nữ sinh đều cặp đôi ngẫu nhiên, không nhất định ai nhảy với ai, tôi cùng hai tên kia cũng lấy can đảm đi qua xếp hàng.

“Cậu có đi nhanh lên không, rốt cuộc cậu có dám hay không, có phải đàn ông không thể?” Vương Học Bình vừa đi vừa thúc giục tôi.

Nói thật nông thôn chúng tôi không có hoạt động giải trí gì, duy nhất chỉ có mấy lần biểu diễn văn nghệ. Lên cấp hai tôi cũng có được khiêu vũ mấy lần, nhưng là trừ tay em gái ra, nữ sinh khác ngay cả tóc cũng chưa chạm qua, vì giành lại mặt mũi tôi nhắm mắt đi lên. Lúc này một bài hát vừa kết thúc, tôi vội vàng đi theo Vương Học Bình xếp hàng tiến lên.

Lúc này sắc trời đã đen kịt, ánh đèn trên sân nhảy chột lóe chột tắt, không thấy rõ mặt người. Vào sân nhảy, tim tôi đập liên hồi, giống như sắp lao ra khỏi lồng ngực.

Lúc này bốn đôi kia đã bắt đầu nhảy, tôi nhìn nữ sinh đứng trước mình một chút, chiều cao hơn một mét sáu, vóc người cân đối, mặc áo phông trắng hơn nữa còn là loại crop top ngắn trên rốn, quần màu đen, chân thon dài đi vớ đen, tôi nhìn về phía ánh mắt nàng, thấy nàng đeo kính. Nữ sinh đưa tay ra ôm eo tôi trước, lúc chạm vào tôi, tôi cảm giác giống như bị điện giật vậy, tê tê lạnh lạnh. Tôi lấy can đảm đưa tay ôm eo nàng, tay vừa đụng đến mới cảm thấy eo nàng thật nhỏ, làn da trơn mịn, bộ ngực nữ tính đầy đặn hơi chạm vào tôi, mùi hương của phai nữ khiến tôi hơi hụt hơi... Tôi sắp không chịu nổi rồi.

“Nhiếp Vũ! Sao lại là cậu?” Đột nhiên nữ sinh tháo mắt kính xuống, lúc thấy rõ mặt nàng, tôi sợ ngây người.

“Triệu Ngọc Nhi! Sao cậu lại ở đây?” Tôi quá giật mình, không nghĩ sẽ gặp cô ấy ở chỗ này.

Có lẽ là hồi tưởng lại chuyện lúc ban đầu, đột nhiên mặt nàng đỏ bừng, buông lỏng eo tôi ra, tôi cũng vội vàng lui về sau một bước. Chúng tôi ra khỏi dạ vũ, Vương Học Bình cùng Ngô Thế Vinh vẫn còn ở bên trong nhảy.

“Triệu Ngọc Nhi tại sao cậu lại ở chỗ này chứ? Cậu học ngành nào năm thứ mấy?” Tôi cảm thấy có chút không tương xứng nổi, làm sao có thể khéo như vậy, thật là có duyên phận nha.

“Tôi là năm thứ nhất hệ khảo cổ, ngày hôm qua mới tập quân sự xong, ngày mai sẽ phải bắt đầu đi học, cậu thi sao, chắc cùng trường đi, cậu học ngành nào?” Triệu Ngọc Nhi cao hứng nhìn tôi.

“Sao có thể! Lúc tập quân sự tôi có thấy cậu đâu! Chúng ta là cùng một lớp!” Cùng lớp cùng lớp, trong lòng tôi âm thầm cao hứng.

“Cái gì? Chúng ta học chung lớp? Tập quân sự tôi cũng không thấy cậu? À đúng rồi tập quân sự nam nữ tách ra mà, hèn gì, mà cũng quá trùng hợp đi?” Vừa nói Triệu Ngọc Nhi vừa ngồi xuống ghế băng bên cạnh tôi.

“Lần trước cậu tới chỗ bọn tôi chơi, cậu còn nhớ không? Thế nào? Bây giờ cậu thấy khá hơn chút nào không?” Không tới một tháng, nhìn Triệu Ngọc Nhi trước mặt phát hiện nàng càng ngày càng đẹp, vóc người cao gầy, bắp đùi thon dài, lỗ mũi hơi hếch, da vô cùng trắng nõn, tóc đen dài rũ xuống trước ngực, che đi hai chỗ đầy đặn.

“Lần trước may nhờ cậu cứu tôi, nếu không chắc bây giờ tôi đã chết ở nơi hoang sơn dã lĩnh đó rồi, lần đó hai bạn học của tôi thật thảm...” Vừa nói Triệu Ngọc Nhi vừa khóc, hai hàng nước mắt làm ướt gò má nàng, nàng miễn cưỡng dừng lại một chút lau khô nước mắt.

“Lần đó thật sự rất nguy hiểm, tôi cũng là trong lúc vô tình thấy sắc trời có biến hóa mới tới nơi đó nhìn, không ngờ liền thấy cậu té xỉu, hy vọng cậu không nên quá dễ ở trong lòng, bây giờ không phải thật tốt sao? Hy vọng cậu quên chuyện bạn học đi, hết thấy rồi sẽ qua!” Tôi sợ nàng tiếp tục suy nghĩ chuyện không vui trước kia, an ủi nàng mấy câu.

“Đúng rồi, chú Hai thím Hai còn có em gái cậu đâu, bọn họ đang làm gì, có khỏe không?” Triệu Ngọc Nhi quan tâm nhìn tôi.

“Bọn họ xảy ra một ít chuyện, cậu không nên biết thì tốt hơn, không muốn nói với cậu, nói cũng vô ích.” Tôi có chút do dự, rốt cuộc có nên nói thật với nàng hay không, dù sao cũng là một người ngoài cuộc, hơn nữa cũng không quen thân.

“Sao? Bọn họ có chuyện gì? Chẳng lẽ chú Hai cậu cũng bị quấy ả?” Triệu Ngọc Nhi hoảng sợ nhìn tôi.

“Không phải, chú Hai tôi giống như bị trúng tà, không giống trước kia nữa, em gái tôi dường như bị nguyên rủa, mỗi ngày đều hôn mê không tỉnh, bây giờ tôi ở nhà chú Ba, chú tôi ở trên trấn Long Tuyền, nơi đó có một bệnh viện, thím Hai cũng ở đó...” Nhìn ánh mắt đơn thuần của Triệu Ngọc Nhi, tôi dứt khoát đem những chuyện này ra nói hết với nàng, giữ trong lòng thật sự là quá áp lực, rốt cuộc tìm được đối tượng để chia sẻ.

“Vậy cậu định làm sao bây giờ? Có phương pháp gì có thể cứu chú Hai và em gái cậu không? Có phải nên mời pháp sư lợi hại hơn không?” Triệu Ngọc Nhi chột nấp lấy tay tôi.

“Tôi cũng không biết nơi nào có pháp sư cao cấp có thể giúp một tay, bây giờ tôi muốn ở đây học tập cho thật giỏi, chú Hai cho tôi một quyển sách gọi là 《Cửu Ngự thần sách》 bên trong ghi lại thật là nhiều pháp trận và điển cổ khu ma, tôi định đọc hết quyển sách kia xem có giúp ích được gì không.

“《Cửu Ngự thần sách》? Đó là sách gì? Có thời gian có thể cho tôi xem một chút không?” Nàng tò mò nhìn tôi.

“Được, hôm nào có thời gian sẽ cho cậu xem, biết đâu cậu đọc có thể hiểu rồi giúp tôi một tay thì sao, hắc hắc”, tôi cười hiểu ý. Nhìn Triệu Ngọc Nhi trước mặt, tôi không thể không nhớ lại dáng vẻ thê thảm của nàng một tháng trước, khi đó nàng thật rất đáng thương, nhưng bây giờ nhìn cứ như hai

người.

“VẬY cậu nhất định phải mạnh mẽ lên, trong lòng đừng áp lực, cậu phải quyết tâm mới được, cũng không nên để chuyện này làm trễ nải việc học hành của cậu” Triệu Ngọc Nhi vừa nói vừa giơ tay phải vuốt tóc, tôi ngạc nhiên phát hiện nàng vốn dĩ là một đại mỹ nữ tiêu chuẩn, chưa từng nhìn nàng gần tới như vậy, cánh mũi thật cao, lông mày cong cong, mắt to tròn, môi đỏ mọng quyến rũ.

“Tốt, cậu yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng học tập thật nhiều kiến thức, có một ngày tôi nhất định biết được em gái bị lời nguyên gì, cảm ơn cậu quan tâm, Triệu Ngọc Nhi!” Tôi thật cao hứng vì gặp được người quen ở trường học, tâm tình mát mẻ nhất thời được an ủi.

“Sắc trời không còn sớm, tôi phải về nhà đây, nhà tôi ở ngay trong thành phố, tôi không ở ký túc xá, tối mai tan học tôi mời cậu ăn cơm, cậu nhất định phải tới nha!” Triệu Ngọc Nhi đứng dậy kéo kéo cánh tay tôi.

“VẬY ngại lắm, để bạn nữ mời cơm, tôi...” Tôi ấp a ấp úng không muốn trả lời, nói thật từ lúc chú Hai xảy ra chuyện, chú Ba cho tôi tiền sinh hoạt, tôi rất ngại hỏi tiền chú, mình ăn cơm còn không có, lấy cái gì mời nữ sinh ăn cơm đây.

“Không có chuyện gì, tôi nói tôi mời cậu, nếu cậu không tới thì đừng coi tôi là bạn!” Nói xong Triệu Ngọc Nhi đi, vừa đi vừa vẫy tay.

Nhìn bóng lưng nàng dần dần đi xa, đột nhiên tôi nghĩ tới em gái, em gái đáng thương của tôi, nụ cười của em từ từ hiện lên trong đầu, bây giờ cũng không biết em đã tỉnh hay chưa....

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3: Vận rủi phủ đầu

Editor: Gió

“Ê! Niếp Vũ, không tệ nha, lợi hại nha. Tôi và Ngô Thế Vinh vừa từ chỗ khiếu vũ trở về thì thấy cậu và bạn nhảy kia, mặt đối mặt ngồi nói chuyện với nhau, có vẻ rất thân thiết. Nữ sinh kia lớn lên cũng đủ tiêu chuẩn nha. Hai người nhanh như vậy liệu đã làm chưa?” Vương Học Bình về mặt xấu xa, cười hì hì nhìn tôi.

“Cậu đừng nói lung tung. Nữ sinh kia là một người bạn bình thường quen biết trước đây mà thôi, vừa khéo gặp được cô ấy ở đây. Đứng rồi, cô ấy cũng học cùng khối với chúng mình. Cô ấy là bạn tốt của tôi, sau này chiều có nhiều chút nha!” Tôi nhìn về mặt kia của hắn, trong ngực vô cùng khó chịu.

“Được, được, nếu như cậu mời tôi ăn cơm cả ngày, tôi liền nghĩ cách nói tốt cho cậu, của nàng thật tốt. Nếu cậu không mời tôi ăn cơm, muốn tôi không nói khó nghe...”

Em gái nguoi, tiểu tử này cũng dám uy hiếp mình, lòng thầm mắng nhưng vừa nghĩ vừa buồn cười.

“Không có tiền mời cậu ăn cơm đâu. Tôi ăn còn không no, cậu nói phải yêu đương thế nào đây?” Tôi nửa đùa nửa thật trả lời hắn.

“Vô vị, chỉ đùa một chút mà cậu xem cậu đi, có thể đàn ông hơn chút được không?” Vương Học Bình thấy không thú vị, trầm mặt nhìn tôi rồi đi ra ngoài.

“Ồn ào cái gì, tắt đèn đi ngủ đi!” Lý Lâm đột nhiên giống như phát điên, từ trên giường nhảy xuống tắt đèn.

Tên Lý Lâm đáng chết kia bày ra bộ dạng giống như “trái đất này là của bố mày”. Tôi còn chưa tắt đã tắt đèn. Tôi vội vàng mở đèn lên. Hắn thấy tôi mở đèn lập tức lấy chăn trùm qua đầu.

Ngày thứ hai lên lớp quả nhiên nhìn thấy Triệu Ngọc Nhi. Cô ấy ngồi cùng bàn với một nữ sinh khác ở hàng trên. Buổi trưa, cơm nước xong là đến tiết toán cao cấp, tôi căn bản không có tâm tư ngồi học, thấy Triệu Ngọc Nhi lại nghĩ đến chuyện chú Hai, thím Hai, cả em gái nữa.

“Này! Nghĩ gì thế?” Triệu Ngọc Nhi đi tới, quơ quơ tay trước mặt tôi.

“Không, không nghĩ gì, chỉ hơi mệt thôi!” Tôi đang nghĩ tới nội dung bên trong quyển sách của chú Hai, không để ý nên hơi giật mình.

“Đồ ngốc, tan học rồi! Người đã đi hết cả rồi, cậu vẫn còn ngồi đây. Đi, hôm qua đã nói cùng nhau ăn cơm, bữa cơm này cậu nhất định phải ăn, nếu không tôi sẽ giận đó.” Triệu Ngọc Nhi lui về phía sau hai bước, đứng thẳng người, giả vờ tức giận.

“Tôi đi là được chứ gì. Tôi cũng không nói không đi. Không phải bây giờ đã đi rồi sao? Đi thôi!” Tôi vừa nói vừa làm ra vẻ hùng hồn cầm sách đi ra khỏi giảng đường.

Ra khỏi cổng trường, Triệu Ngọc Nhi thuận tay vẫy một cái taxi. Nói thật, trong thôn chú Hai không có đồ chơi này, tôi lên xe hết nhìn đông lại nhìn tây, cảm thấy cực kỳ mới mẻ.

“Niếp Vũ, cậu nhìn cái gì mà cứ lăm la lăm lét thế, chưa từng ngồi taxi à?” Triệu Ngọc Nhi dường như nhìn thấu suy nghĩ của tôi.

“Ai chưa từng ngồi taxi, tôi chỉ đang ngắm thành phố thôi. Hải Thành lớn nhỉ? Không biết dân số ở đây là bao nhiêu? Cậu xem, ở đây thật nhiều nhà, mọc san sát, chi chít luôn.” Tôi cố tình nói lạc đề.

“Cũng tầm mấy triệu, tôi cũng không rõ lắm, dù sao đây cũng là một thành phố mà, hi hi... Thế nào? Cậu định điều tra nhân khẩu à? Là người của sở kế hoạch sao?” Triệu Ngọc Nhi vui vẻ đùa với tôi.

“Tôi mà là người của Sở kế hoạch đã tốt. Đứng rồi, chúng ta đi ăn ở đâu vậy? Sao lâu như vậy còn chưa tới?” Tôi nhìn xung quanh, mấy tòa nhà càng ngày càng cao, tôi đếm đi đếm lại vẫn không đếm được có bao nhiêu tầng.

“Sắp tới rồi! Tôi có thể đem cậu đi bán sao, hơn nữa, bán cậu cũng không được bao nhiêu tiền!” Triệu Ngọc Nhi nở nụ cười, càng ngày càng thân thiết với tôi.

“Tài xế dừng xe!” Triệu Ngọc Nhi xuống xe, tôi cũng xuống theo.

Đây là một trung tâm thương mại. Mấy tòa nhà cao vút. Triệu Ngọc Nhi đi về phía một nhà hàng lớn tên là “Hi yến tử điểm.” Tôi đi sát phía sau, ngẩng đầu nhìn. Chắc, nhà hàng này vậy mà tận ba mươi tầng.

“Tiểu thư mời! Tiên sinh mời!” Vừa vào đến cửa nhà hàng, quản lý vội vàng cười chào đón.

“Sao hôm nay tiểu thư lại có thời gian thế này, buổi tối không về nhà ăn cơm sao ạ?”

Tôi sững sờ một hồi, quản lý kia dĩ nhiên lại biết cô ấy.

“À, không có gì, tôi có một người bạn, là bạn thân của tôi, muốn mời cậu ấy một bữa cơm, di Luru mang thực đơn lên đây đi!” Triệu Ngọc Nhi thuận thực nhận lấy thực đơn.

“Triệu Ngọc Nhi, sao cậu lại gọi bà ấy là di Luru, cậu quen bà ấy à?” Tôi cho rằng di Luru kia là mẹ ruột của cô ấy.

“À, đây là một nhà hàng chi nhánh của ba tôi mở. Chi nhánh này gần trường chúng ta nhất nên tôi đây. Được rồi, Niếp Vũ, cậu muốn ăn gì tự chọn đi!” Nói xong, cô ấy đưa thực đơn cho tôi.

“Cậu ăn cái gì, tôi ăn cái đó, lady first! Nếu để tôi chọn, cậu không ăn được lại thành lãng phí. Còn hai người chúng ta cùng chọn lại có thể ăn không hết.” Tôi nhìn thực đơn đầy thành ngữ thực sự mơ hồ, nghĩ lại hay là thôi đi.

“Được rồi, di Luru lấy cái này, còn có cái này, cái này...” Tôi ngây ngốc, sững sờ. Hóa ra, ba Triệu Ngọc Nhi có tiền như vậy, chắc chắn là một đại lão bản!

“Đứng rồi, ba cậu làm gì vậy? Một nhà hàng lớn như này mà cũng chỉ là một chi nhánh. Mua được cao ốc này chắc cũng phải tốn không ít tiền đâu.” Tôi kinh ngạc đến mức có thể nuốt được một con cá voi.

“Ồ ngốc, ăn cơm của cậu đi. Đây là chuyện của người lớn, cậu quan tâm làm cái gì. Ba tôi là một đại lão bản, rốt cuộc ông ấy có bao nhiêu tiền, tôi cũng không biết nữa. Tiền cũng không để ở chỗ tôi. Trước đã nói bữa cơm này để cảm ơn ân cứu mạng của cậu, đại quý nhân của tôi, đến dùng cơm đi!” Nói xong, Triệu Ngọc Nhi gấp cho tôi một con cua lớn.

Trò chuyện với Triệu Ngọc Nhi thật nhiều chuyện trước kia, có chuyện gia đình chú Hai, còn có chuyện trong nhà cô ấy, dần dần tôi cảm thấy Triệu Ngọc Nhi thực sự là một cô gái rất tốt, rộng rãi, hào phóng lại còn lớn trong một gia đình có tiền, nếu làm bạn với cô ấy, ít nhất cũng không chịu thua thiệt gì. Nhớ lại lúc gặp cô ấy ở thôn chúng tôi, một loại cảm giác khó tả dâng lên trong lòng.

“Ăn no chưa? Niếp Vũ, cậu đừng giữ ý nhé, tôi cũng không phải người ngoài, mau ăn đi!” Tôi đã no đến mức không thờ được nữa, cô ấy vẫn gấp thức ăn sang bát tôi.

Sắc trời dần tối, ngoài đường đều là đèn xe. Những ánh đèn neon không ngừng nhấp nháy. Triệu Ngọc Nhi thỉnh thoảng lại nô đùa với tôi, đã lâu rồi tôi không vui như vậy. Tôi nhìn Triệu Ngọc Nhi một lượt, dáng dấp cô ấy rất đẹp, nhìn vào mắt của cô ấy, tôi có một cảm giác quen thuộc không nói nên lời.

“Không ổn rồi, xảy ra chuyện rồi, Niếp Vũ, cậu mau về phòng đi! Không thấy Ngô Thế Vinh đâu cả!” Đột nhiên, Vương Học Bình gọi điện thoại cho tôi.

“Được rồi, chờ tôi, tôi về ngay đây!” Tôi vội vàng cúp máy.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì à Tiểu Vũ?” Triệu Ngọc Nhi lo lắng nhìn tôi.

“Không có gì, cảm ơn bữa tối của cậu, thực sự rất ngon, lần sau tôi mời. Người đẹp, tôi đi trước đây, thấy bảo trưởng đi kiểm tra ký túc.” Tôi nói dối, vội vàng chạy đi.

“Ừm, chú ý an toàn, cẩn thận một chút!” Triệu Ngọc Nhi tiễn tôi xuống dưới sảnh. Tôi lên taxi, ngoảnh lại nhìn cô ấy, cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Chưa tới hai mươi phút sau, tôi đã về đến trường. Về tới phòng lại thấy trong phòng đen kịt, trong lòng tôi thầm mắng, “Lý Lâm chết tiệt lại tắt đèn. Xem ra, tôi không dạy cho cậu một bài học không được!” “Rầm!” Tôi tức giận đẩy cửa phòng.

“Niếp Vũ, cậu về rồi. Tôi và Lý Lâm tìm khắp phòng và giảng đường cũng không thấy bóng dáng Ngô Thế Vinh đâu. Không phải cậu có cái gì có thể tính toán lành dữ sao? Cậu tính thử xem cậu ta đang ở quán net hay gặp chuyện gì rồi?” Vương Học Bình lo lắng nhìn tôi.

“Cậu giúp đỡ tìm một chút đi.” Lý Lâm vẫn nằm trên giường chơi điện thoại.

“Cậu ấy không có ở quán net đâu. Mấy hôm trước, chúng tôi ngồi ăn cơm cùng nhau, cậu ấy móc trong túi ra còn có ba đồng, con mọt sách này chắc là lên thư viện rồi.” Tôi rất chắc chắn với suy đoán của mình bởi vì từ hôm bắt đầu đi học, Ngô Thế Vinh không ra quán net nữa mà đều lên thư viện.

“Thư viện? Chúng tôi chưa tìm ở đó nhưng mà ở đó không có điện, nghe nói cắt điện từ sớm để sửa chữa đường dây, cậu ấy qua đấy làm cái gì?”

Lời nói của Vương Học Bình nhắc nhở tôi, một loại dự cảm không tốt kéo tới.

Tôi cầm túi hoành bố của chú Hai để phòng bắt trộm, mang theo Vương Học Bình đi về phía thư viện. Bên ngoài đã tối đen, sinh viên các phòng hầu như đã ngủ hết, thỉnh thoảng gặp mấy cặp tình nhân đang thân thiết, cũng không có gì khác bất thường. Lúc tôi với Vương Học Bình tới thư viện lại phát hiện cửa thư viện không hề khóa.

Lúc này, cổng trường đã khóa, nếu như Ngô Thế Vinh ở bên ngoài xác định không vào được. Tôi và Vương Học Bình đi một vòng quanh thư viện, cuối cùng phát hiện một cửa kính khép hờ ở phía Đông, đẩy khẽ một cái liền mở ra.

“Chỗ này mở được, hai người chúng ta cùng vào đi!” Tôi và Vương Học Bình nhảy vào trong thư viện.

“Mẹ kiếp, chúng mình tìm nhầm chỗ rồi! Đây là thư viện cũ không phải thư viện mới!” Vương Học Bình bỗng nhiên khản trương.

“Sao cậu biết? Cậu tới rồi à?” Từ khi khai giảng tới giờ, tôi chưa từng tới thư viện.

“Ừ, tôi biết. Trưa nay ăn cơm xong, tôi thấy một nữ sinh xinh xắn liền đi theo cô ấy, cuối cùng đi tới thư viện, sau đó nghe ngóng một lúc biết đây là thư viện cũ, chuẩn bị dỡ bỏ.” Vương Học Bình khom người xuống sợ giám thị tuần đêm trông thấy.

“Ngô Thế Vinh! Cậu ở đâu? Ngô Thế Vinh!” Tôi và Vương Học Bình bước lên cầu thang tầng một tìm.

Thư viện này rất lớn, từ cửa đông chúng tôi đi vào không nhìn thấy phía tây. Từ đây có thể nhìn thấy khoảng ba mươi cửa phòng kéo dài về phía hành lang. Đột nhiên, một trận âm phong lạnh lẽo đập vào mặt tôi. Trong lòng tôi cả kinh, có chuyện bất thường! Nơi này có người âm tác quái! Bằng kinh nghiệm trừ tà của tôi và chú Hai, trong phòng kín sao lại có gió lạnh như vậy được, hơn nữa, lúc tôi và Vương Học Bình nhảy vào đã đóng kỹ cửa sổ rồi.

Tôi vội vàng lấy kính bát quái của chú Hai ra đeo trước ngực để phòng bắt trộm, lại lấy ra hai lá bùa, một cái đưa cho Vương Học Bình còn một cái tự dán lên người mình. Đi dọc theo hành lang, tới chỗ khúc quanh ở lầu một, chợt nhìn thấy một bóng người, tôi và Vương Học Bình vội vàng chạy tới.

Nhìn bóng dáng gầy tong teo ở góc cầu thang, hình như chính là Ngô Thế Vinh.

“Ngô Thế Vinh, cậu tỉnh lại đi!” Đúng là Ngô Thế Vinh. Mặt cậu ấy trắng bệch, sùi bọt mép, ngất đi. Tôi vội vàng ấn huyệt nhân trung, sau đó lại lấy bút mực đỏ từ trong túi chấm một cái sau ót cậu ấy. Mấy phút sau, Ngô Thế Vinh tỉnh lại.

“Cứu mạng! Đừng bắt tôi, tôi không muốn chết. Cứu mạng a!” Ngô Thế Vinh hét tay tôi ra, liều mạng chạy về phía góc tường.

“Mẹ kiếp, cậu chạy cái gì? Tôi là Niếp Vũ, cậu ấy là Vương Học Bình!” Thấy hắn sợ vỡ mật, tôi vội vàng hét về phía hắn. Sau đó, tôi tự nhìn lại tôi và Vương Học Bình cũng thấy giật mình. Tôi đang mặc đồng phục, một bộ quần trắng áo trắng còn Vương Học Bình mặc bộ quần áo ngủ màu đen, trên đầu còn đội mũ. Nhất định, hẳn cho rằng mình đã gặp phải Hắc Bạch Vô Thường!

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Nữ quỷ

Ngô Thế Vinh bình tĩnh lại, nét mặt cũng dần an tĩnh.

“Niếp Vũ, Vương Học Bình, các cậu tới tìm tôi à!” Ngô Thế Vinh lập tức ôm chầm lấy tôi, giống như một đứa con nít vừa rời khỏi nhà trẻ nhìn thấy mẹ tới đón.

“Cậu làm gì ở đây vậy? Làm chúng tôi tìm mãi mới thấy?” Vương Học Bình tức giận nhìn hấn.

“Hừ! Nhỏ giọng một chút, ở đây có một nữ quý mặc quần áo màu trắng. Vừa rồi, nó đánh về phía tôi, muốn bóp chết tôi. Chúng ta mau đi thôi!” Nói xong, Ngô Thế Vinh kéo tay tôi định đi ra ngoài.

“Nữ quý? Đây là trường học. Sao trong trường học lại có nữ quý được? Đùa gì thế?” Tôi không nhận được nở nụ cười, đây không phải nơi nùng núi hoang dã, là thành phố, trong thành phố cũng quý?

“Tôi nói thật sao các cậu lại không tin chứ? Các cậu không đi thì tôi đi trước đây!” Ngô Thế Vinh nói xong liền chạy ra ngoài.

“Chạy cái gì mà chạy? Có phải cậu rình trộm nhà vệ sinh nữ, sau đó có nữ sinh dọa cậu sợ, nên cậu ở đây dọa chúng tôi không?” Vương Học Bình căm tức nhìn Ngô Thế Vinh.

“Tôi không nói láo! Các cậu không tin thì vào mà xem. Cả ngày hôm nay, tôi đều đọc sách, ngẩng đầu lên thì thấy người đã đi hết, cửa lầu cũng khóa nên lần mò trong hành lang xem có tìm được đường ra không, sau đó liền gặp phải nữ quý đó!” Ngô Thế Vinh ưỡn ngực, mở to hai mắt nhìn chúng tôi.

Tôi nhìn xung quanh. Góc cầu thang lầu một đúng là nhà vệ sinh nữ, trong nhà vệ sinh vẫn còn tiếng nước chảy tí tách, một luồng gió âm lạnh từ nhà vệ sinh thổi ra. Cùng chú Hai đi đuổi quý nhiều năm, trực giác nói cho tôi biết, nơi này rất âm hàn. Tôi vội vàng lấy la bàn từ trong túi ra. Kim la bàn vậy mà chuyển động thật nhanh.

“Các cậu giúp tôi cầm chắc thứ này. Tôi phải bắt được nữ quý này nếu không nó sẽ còn hại người.” Nói xong, tôi lấy bùa chú và quyển < Cửu nư thần sách > ra.

“Chúng ta không thể đi vào được. Nếu bên trong là người mà không phải quý thì sẽ thật phiền toái. Người ta đi ra ngoài có thể báo cảnh sát, tố cáo chúng ta tội quấy rối. Nói không chừng, trong ấy là một nữ bệnh nhân tâm thần cũng nên.” Vương Học Bình nói đúng, nếu như không phải quý thì thật là phiền phức. Mấy nam sinh xông vào nhà vệ sinh nữ bị người ta tố cáo nhất định sẽ bị đuổi học.

Tôi lấy dịch liểu từ trong túi ra. Theo như ghi chép trên < Cửu nư thần sách >, chỉ cần lấy nước mắt bôi lên lá liểu là có thể nhìn thấy quý hồn. Tôi lấy ra một cái bình nhỏ, trong bình nhỏ chính là nước mắt trâu chú Hai thu thập được trong thời gian đi trừ tà, bôi lên lá liểu. Sau đó, tôi đem lá liểu dán lên mí mắt mình, mỗi mắt dán một lá. Kính bát quái đeo trước ngực, tay cầm bùa chú, tôi từ từ cúi đầu đi vào nhà vệ sinh nữ.

Nhà vệ sinh nữ có hai gian, bên ngoài là bồn rửa tay. Tôi đưa mắt nhìn sang, thực sự có một nữ quý áo trắng đang đứng quay lưng về phía tôi. Cả người cô ta mặc một bộ quần áo lụa trắng, cái đầu lông lều, không có chân, đang lơ lửng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi rón rén đi tới, cô ta vậy mà không hề phát hiện ra. Tay chuẩn bị bùa chú, tôi đang định dán vào sau lưng cô ta thì đột nhiên cô ta quay đầu lại. Tôi vừa nhìn thấy lập tức sợ đến ngồi bệt xuống đất. Chỉ thấy, một con mắt của cô ta rơi ra, nửa bên mặt đều là máu, nhìn rõ từng cái răng khảm trên mặt, trước ngực thủng một lỗ thật to, từ đó có thể nhìn thấy bức tường đằng sau.

“Xú nam nhân các ngươi không có lấy một người tốt!” Cô ta vừa nói vừa vung tay chộp về phía tôi. Ngô Thế Vinh và Vương Học Bình phía sau sợ hãi kêu một tiếng “Mẹ ơi!” rồi chạy mất dạng.

Lúc cô ta sắp chộp tới cổ tôi, có thể là do kính bát quái phát ra kim quang, cô ta vội vàng dùng hai tay ôm lấy con mắt còn lại. Tôi nhân cơ hội vội vàng nhảy lên, tay trái vừa vặn chuẩn bị xong bùa chú dính lên trán cô ta. “Phù phù!” Cô ta ngã xuống, không nhúc nhích. Tôi chuẩn bị lấy kiếm gỗ đào ra đâm về phía trái tim cô ấy nhưng lại dừng lại.

Nhìn bộ dáng của cô ta không giống ác quỷ khắp nơi hại người, mà chỉ một mình phiêu dạt ở đây. Chẳng lẽ là có oan tình gì, nếu cứ như vậy mà giết cô ta, cô ta sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh, chẳng phải tôi đã tạo nghiệp chướng? Nghĩ tới đây, tôi thu hồi kiếm gỗ đào, lấy hồng tuyến trói nữ quý lại.

Chỉ chốc lát, nữ quý liền tỉnh lại. Nhìn chân tay mình gãy giữa thế nào cũng không ra, cô ta cố gắng nhúc nhích cơ thể, sợ hãi nhìn tôi.

“Cô là quý gì? Sao lại ở đây hại người?” Tôi cầm kiếm gỗ đào trong tay, cô ta sợ hãi tránh đi.

“Tôi hại người? Tôi hại ai? Anh nói tôi hại ai?” Nữ quý lúc này đột nhiên đổi sắc mặt, khuôn mặt hung ác đầy máu của cô ta dường như biến thành đáng vẻ lúc còn sống. Tôi nhìn mặt cô ta, đôi mắt màu đen, khuôn mặt trắng nõn, rất đẹp. Cô ta vậy mà lại ụy khuất rơi nước mắt.

“Vậy tại sao cô lại ở đây? Lẽ nào, cô ở đây tìm người thế thân?” Tôi căng thẳng, cô hồn đã quý thông thường đều tìm một thế thân thật tốt để mình có thể đi đầu thai.

“Tôi không phải tìm thế thân, tôi chết ở đây, đương nhiên là phải ở đây.” Cô ta u oán nhìn ra mặt đất bên ngoài.

“Cô chết như thế nào? Cô nói cho tôi biết, biết đâu tôi có thể giúp cô.” Tôi thật sự muốn biết cô ta có oan tình gì, nói không chừng có thể làm một ít việc tốt, cũng có thể giúp tôi luyện một chút pháp thuật.

“Tôi bị người ta đẩy từ trên lầu xuống, ngã chết ở chỗ này. Tôi chết đã nhiều năm nhưng vẫn chưa từng hại ai. Còn nữa, tôi xin anh tháo sợi dây này ra, dây của anh là tôi đau quá!” Nói xong, cô ta bắt đầu gãy giữa.

“Được rồi, tôi sẽ thả cô ra, nhưng cô không nên tổn thương tôi, tôi biết pháp thuật.” Tôi lấy can đảm tháo sợi dây kia ra. Cô ta nhìn chăm chăm vào tôi,

khiến trong lòng tôi hoảng sợ.

Dây vừa tháo xong, cô ta lập tức bay tới dán mặt vào mặt tôi, cẩn thận nhìn.

“Anh là ai? Sao có thể trông thấy tôi?” Cô ta cách quá gần, tôi bị sợ dọa đến không dám thở.

“Tôi có học chút pháp thuật đơn giản. Bạn học của tôi nói ở đây có ma quỷ lộng hành, tôi tới xem một chút, nếu đúng là có ma quỷ hại người tôi sẽ thu thập. Cô mau nói xem cô chết như thế nào, có lẽ, tôi có thể giúp được cô!” Tôi vừa nói vừa chỉ chỉ kính bát quái của mình, sợ cô ta nhào tới.

Tiếp theo, nữ quỷ thuật lại chuyện xưa của cô ta cho tôi nghe....

Cô ấy nói, cô ấy tên là Lâm Na, nhà ở một trấn nhỏ. Từ nhỏ đã không có cha, cha mẹ cô ấy ly hôn, cô ấy và mẹ sống nương tựa lẫn nhau. Mẹ cô ấy vốn làm thuê cho một quán cơm, sau này có ít vốn liền mở một cửa hàng tạp hóa nho nhỏ, buôn bán tốt cũng để dành được một ít tiền. Sau này, cô ấy đỗ đại học, mẹ cô ấy gần như xài hết tất cả tiền tiết kiệm mới đủ đóng học phí.

“Sau đó thì sao? Cô chết như thế nào? Nơi này là trường học, chẳng lẽ, còn có cả sát nhân sao?” Tôi có chút nghi hoặc khó hiểu.

“Lúc học năm thứ hai, trong một lần tham gia hoạt động ngoại khóa, tôi quen một nam sinh, lập tức thích hắn. Hắn nói nhà hắn rất có tiền. Sau đó, hắn mua cho tôi rất nhiều quà và quần áo. Một thời gian sau, chúng tôi xảy ra quan hệ...” Nói đến đây, nữ quỷ dĩ nhiên đỏ mặt.

“Sau đó thì sao, cô bị giết?” Tôi thực sự có phần sốt ruột.

“Một lần vô tình hắn phát hiện ra vòng tay của tôi. Tôi có một cái vòng tay là của mẹ tôi cho. Tôi và mẹ tôi mỗi người một cái. Mẹ tôi nói đây là di vật của bà ngoại để lại trước khi lâm chung. Hắn ba lần bốn lượt tìm tôi, muốn tôi cho hắn vòng tay, tôi không cho. Ai ngờ, có một ngày chúng tôi hẹn nhau ở trên lầu này, hắn vẫn muốn vòng tay của tôi. Tôi không cho, hắn dĩ nhiên kéo tay tôi, tôi dùng sức tránh. Không ngờ, hắn ta liều mạng đoạt lấy vòng tay của tôi, sau đó đẩy tôi xuống...” Cô ấy thống khổ khóc lên.

“A? Lại có chuyện như vậy? Chỉ vì một cái vòng tay? Hắn là người có tiền vậy mà lại đi cướp vòng tay của cô?” Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, một đại thiếu gia sao lại cướp đồ trang sức của một nữ sinh nghèo chứ?

“Tôi cũng không biết tại sao nhưng hắn giống như phát điên vậy. Tôi nghe mẹ tôi nói, gia cảnh nhà bà ngoại trước đây rất tốt, tổ tiên từng làm quan trong triều. Còn chuyện liên quan đến cái vòng tay, tôi cũng không rõ lắm.” Lâm Na vừa nói vừa khóc.

“Hình dạng cái vòng tay ấy như thế nào? Có thể miêu tả một chút cho tôi được không?” Tôi mở to hai mắt.

“Đó là một cái vòng màu xanh biếc, bên trong giống như có tơ máu, tôi cũng không hiểu, mẹ nói nó vô cùng quý giá. Tôi cũng không biết nó quý như thế nào.” Nữ quỷ bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Vậy là sau đó, cô liền biến thành cô hồn dã quỷ trôi nổi ở đây hại người?” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

“Tôi không có hại người. Thực sự, tôi không phải ác quỷ, chỉ có vừa rồi dọa cậu kia một chút thôi.” Lâm Na dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn tôi, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra.

“Cô nói xem Chu Văn kia học ngành gì? Khóa nào?” Tôi thực sự muốn hỏi thăm một chút về người đàn ông này, tim của hắn rốt cuộc có phải bị chó tha rồi không, sao có thể hạ thủ đối với người phụ nữ mình yêu như vậy, hơn nữa lại chỉ vì một cái vòng tay.

“Tôi cũng không nhớ nữa nhưng bây giờ chắc là hắn đã tốt nghiệp rồi. Đúng rồi, là khoa khảo cổ chuyên nghiệp, tôi cầu xin anh, anh giúp tôi đưa hắn đến đây, tôi muốn gặp hắn ta một lần.” Nữ quỷ cuối cùng cũng nói ra lời mình muốn nói.

“Cô cho là hắn có thể tới đây gặp cô sao? Hắn đẩy cô ngã chết, sau đó liền chuồn mất, ước gì mình không có liên can. Bây giờ, cô lại là một oán quỷ, hắn có thể tới gặp một con quỷ sao?” Tôi ăn ngay nói thật, bởi vì nếu đáp ứng rồi, có thể ngày nào cô ta cũng sẽ quẩn lấy tôi.

“Anh nói đúng. Tôi đúng là đang nằm mơ, là tôi quá ngây thơ, quá ngu ngốc...” Cô ta vừa nói vừa khóc rất thương tâm.

Nhìn Lâm Na trước mặt, tôi đột nhiên lại nhớ tới em gái. Chú Hai bị người hãm hại, em gái cũng trúng lời nguyền hôn mê bất tỉnh, thím Hai bây giờ ngày ngày bận bịu chiều cổ em gái, khiến mình mệt mỏi như một đầu trâu. Tất cả những chuyện này đều thật không công bằng. Tôi nhất định phải giúp Lâm Na dạy dỗ tên Chu Văn kia.

“Yên tâm đi! Lâm Na, tôi nghĩ xong rồi. Tôi sẽ giúp cô dạy dỗ tên Chu Văn kia, còn lấy lại vòng tay đưa cho mẹ cô. Nhưng cô phải đáp ứng tôi không được xuất hiện dọa người nữa được không?” Chẳng may hù chết người thì thật là phiền toái! Tôi thu lại bùa chú và kính bát quái, cất vào trong túi.

“A? Anh thực sự chịu giúp tôi sao? Sao anh lại giúp tôi? Chẳng lẽ, anh là một người tốt thích giúp đỡ người khác?” Lâm Na hoài nghi nhìn tôi.

“Tôi không phải hiệp sĩ gì cả nhưng người nhà tôi cũng bị người khác hại chết. Chú Hai tôi và em gái tôi đều bị người ta hãm hại, một người thì hôn mê bất tỉnh, một người thì nửa người nửa quỷ. Tôi tin tưởng tôi có năng lực này, cô yên tâm đi!” Tôi rất thông cảm với cảnh ngộ của cô ấy, thật hy vọng Chu Văn chưa rời khỏi trường học. Tôi nhất định phải tìm được tên tiểu nhân hèn hạ đó, lại có thể vì một cái vòng tay mà giết người.

Lâm Na đáp ứng yêu cầu của tôi, không ra ngoài dọa người. Tôi cũng đồng ý với cô ấy, tìm được kẻ cướp vòng tay, dạy cho hắn một bài học. Tôi

không phải là hóa thân của chính nghĩa nhưng cũng không muốn nhìn thấy người vô tội từng bước từng bước bị đẩy xuống vực thẳm.

— Hết chương 4 —

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Nêu cao chính nghĩa

Editor: Gió

Về đến ký túc xá đã hơn mười giờ đêm, đèn ngủ đã sáng. Đẩy cửa ra, Ngô Thế Vinh đang co quắp trên giường, trùm chăn qua đầu. Vương Học Bình đang làm bài tập. Lý Lâm không biết mua laptop từ lúc nào, đeo tai nghe nhìn màn hình.

“Thế nào? Niếp Vũ, cậu không sao chứ, cái kia là người hay quỷ?” Cậu ta ngây ngốc nhìn tôi từ trên xuống dưới, giống như tôi là quỷ vậy.

“Nhìn cái gì vậy? Có người nhìn người khác như vậy sao? Mắt cũng muốn rút ra rồi kia.” Tôi đem túi đặt lên trên bàn học, kéo tay Vương Học Bình ra khỏi phòng.

“Kia đúng là một nữ quỷ, hơn nữa còn là một quỷ chết oan. Tôi đã đáp ứng cô ta, sẽ giúp cô ta báo thù.” Tôi kể lại cặn kẽ những chuyện của nữ quỷ kia cho Vương Học Bình nghe. Vương Học Bình tựa hồ bị hoàn cảnh của nữ quỷ cảm động, nhưng dường như hắn vẫn không thật sự tin có quỷ, bán tín bán nghi.

Ngày hôm sau, tôi nói mọi chuyện cho Ngô Thế Vinh biết. Sau khi nhìn thấy tôi lời quyền kia cùng mấy pháp khí khác ra, Ngô Thế Vinh cũng bán tín bán nghi. Buổi chiều chỉ có một tiết, sau khi tan học, ba người chúng tôi vội vàng trở về ký túc xá bàn bạc chuyện chiếc vòng.

“Cậu nói một cái vòng hại chết Lâm Na? Vậy nhất định không thể là một cái vòng tay bình thường được. Chúng ta phải điều tra xem rốt cuộc cái vòng tay kia là vòng gì!” Ngô Thế Vinh cương quyết nhìn tôi.

“Vòng tay kia màu xanh biếc, hơn nữa, bên trong còn có tia máu màu đỏ lưu động, giống như một loại huyết dịch vậy, tôi cũng không chắc chắn lắm. Nhưng mà, Lâm Na cũng không biết tên của nó.” Tôi thực sự đau đầu, chỉ dựa vào miêu tả đơn giản như vậy, làm sao mà tìm được đây.

“May quá, Lý Lâm không có ở phòng.” Ngô Thế Vinh cười quỷ dị, leo lên giường Lý Lâm, cầm laptop của hắn xuống.

“Mẹ kiếp, cậu không muốn sống nữa à? Cái tên Lý Lâm không rõ lai lịch kia từ trước tới giờ luôn hung dữ, không nói chuyện với chúng ta. Hắn ta mà biết cậu tự tiện động vào đồ của hắn, tất cả chúng ta sẽ bị hắn mắng cho máu chó đầy đầu. Lá gan của tôi rất lớn, trong lòng cũng không có quỷ nhưng đối với Lý Lâm luôn sinh ra cảm giác sợ hãi. Người này trước giờ không nói nhiều, cũng không biết rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì.”

“Đệch, máy tính còn cài mật khẩu, cậu có thể vào được chắc?” Vương Học Bình nhìn Ngô Thế Vinh khởi động máy tính cười nhạo.

“Chuyên gia máy tính cũng không phải chỉ để ngắm. Tôi vọc máy tính còn nhiều hơn cậu xem sách. Vấn đề nhỏ nhỏ này không làm khó được tôi.” Ngô Thế Vinh vỗ vỗ ngực, chỉ mất mấy phút, thực sự phá được khóa.

“F!k, tiểu tử này cả ngày không nói câu nào, hóa ra là ngồi xem thứ này.” Ngô Thế Vinh nói xong, chúng tôi nhìn sang, đều là một số hình ảnh không phù hợp với thiếu nhi.

Ngô Thế Vinh mở web, tìm kiếm mọi thứ có liên quan đến vòng tay. Dựa theo miêu tả của tôi, tìm thấy mấy cái tương tự, tôi và Vương Học Bình vội vàng dùng điện thoại chụp lại. Mới được một lát, hành lang chợt vang lên tiếng bước chân, đoán là Lý Lâm trở về, Ngô Thế Vinh vội vàng tắt máy, trả máy tính về chỗ cũ.

“Ồ! Các người vẫn còn đọc sách à? Thật là chăm chỉ!” Lý Lâm ngửa đầu nhìn chúng tôi, cầm chậu đi đến phòng tắm.

“Học Bình, hai chúng ta đi tìm Lâm Na, để cô ấy nhìn xem có cái nào là cái vòng tay ấy không.” Tôi kéo vai Vương Học Bình, cùng nhau đi về phía thư viện cũ.

Bây giờ là hơn mười một giờ tối, tôi và Vương Học Bình ở cầu thang thư viện cho đến khi cửa thư viện đóng hẳn.

“Lâm Na! Lâm Na!” Tôi và Vương Học Bình rón rén đi về phía nhà vệ sinh nữa. Tôi vội vàng dùng lá cây dính nước mắt trâu dán lên mí mắt.

“Tôi tới đây, các người đừng bị dọa sợ nhé.” Trong góc tối phát ra giọng lạnh lùng của một cô gái.

“Đại tỷ à, cô biến đẹp một chút được không? Đừng có đấm máu như vậy!” Tôi vẫn còn cảm thấy sợ khuôn mặt đầy máu me của cô ấy lần trước.

“Được rồi, yên tâm đi!” Vẫn là giọng nói của Lâm Na. Lòng bàn chân chợt mát lạnh, tôi và Vương Học Bình dựa sát vào nhau, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Một cô gái mặc váy trắng hiện lên trước mắt tôi, dáng người cao thon, body rất đẹp, tóc xõa ngang vai, trên khuôn mặt trái xoan là hai con mắt to tròn.

“Người đẹp, chúng tôi tìm được mấy tấm hình, cô xem xem có cái nào giống vòng tay mẹ cô đưa cho cô không? Tất cả đều tìm trên web đây.” Nói xong, tôi đưa điện thoại cho cô ấy xem.

“Không có cái nào giống cả.” Lâm Na lắc đầu, bắt đầu đi thờ dài.

“Vậy làm sao giờ? Chúng tôi lại chưa từng thấy qua vòng tay của cô, vậy thì làm sao mới tìm được Chu Văn?” Tôi và Vương Học Bình cũng cau mày.

“Tôi có cách. Các cậu dùng điện thoại lấy tên tôi, gửi tin nhắn cho mẹ tôi, nói tôi nhớ bà ấy, muốn bà ấy gửi hình cho tôi. Mẹ tôi lúc nào cũng đeo cái vòng ấy, như vậy, các cậu có thể trông thấy nó rồi.” Lâm Na nói cho tôi số điện thoại của mẹ cô ấy.

Tạm biệt Lâm Na, tôi và Vương Học Bình về đến ký túc xá đã là nửa đêm. Đột nhiên, chuông điện thoại reo lên. Tôi tưởng là Lâm Na gọi tôi, lấy điện thoại ra, hóa ra lại là Triệu Ngọc Nhi.

“Niếp Vũ, anh đã ngủ chưa? Đang làm gì vậy? Bên kia truyền đến giọng nói thanh thúy của Triệu Ngọc Nhi.

“Không làm gì cả, vừa đọc sách xong, trẻ thấy này cậu gọi điện cho tôi có việc gì không?” Tôi nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi.

“Không có việc gì, chỉ là ngủ không được, muốn nghe cậu nói chuyện, thế nào, cậu ý kiến à?” Cô ấy giống như tức giận.

“Không phải, tôi hỏi một chút thôi mà. Đứng rồi, mai cậu có rảnh không, tôi mời cậu ăn cơm, tự nhiên lại được ăn đại tiệc, tôi có chút nợ.” Thực ra thì tôi khách khách khí vậy thôi chứ trong túi cũng chẳng còn bao nhiêu tiền.

“Hà? Vậy cũng được, mời tôi đi ăn, cậu cứ chuẩn bị tiêu tiền đi, phải mời tôi ăn đồ ngon đó.” Lời nói của Triệu Ngọc Nhi so với Lâm Na còn dọa người hơn. Tôi thực sự hết ý kiến. Nếu xài hết tiền trong túi, tôi sẽ chết đói. Đúng là chết vì sĩ. Tôi âm thầm tự chửi mình.

Trò chuyện đơn giản mấy câu với Triệu Ngọc Nhi xong, tôi cảm giác như cô ấy có chút thích mình, nếu không đã trẻ như vậy còn gọi cho tôi làm gì. Không biết cô ấy đã có bạn trai chưa, lần trước đi ăn quên không hỏi. Mỹ nữ này có thể trở thành người yêu của tôi thì tốt biết mấy. Nghĩ tới đây, tôi mơ màng ngủ thiếp đi. Bất tri bất giác, tôi mơ một giấc mơ kỳ quái.

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, trong phòng vậy mà lại không bật đèn. Bên ngoài có vẻ rất ồn ào, các bạn học hình như đang đi ra sân tập thể dục. Ngoài trời tối đến dọa người, tôi muốn đứng lên đóng cửa phòng lại nhưng cảm thấy ngực như bị một tảng đá lớn đè lên, không dậy được. Tôi vội vàng lấy tay bắt vào mép giường, nhưng bất kể tôi dùng sức thế nào, tay của tôi cũng không di chuyển được.

Không tốt, “Quý áp sàng”, trong lòng tôi rất tỉnh táo, mở mắt nhìn cửa sổ đen như mực, bên tai truyền đến tiếng ồn ào của các bạn học. Cửa phòng ngủ từ từ mở ra, càng mở càng lớn. Tôi cố gắng xoay cổ, muốn nhìn xem là ai đang đi vào nhưng làm thế nào cổ của tôi cũng vẫn bất động. Chỉ trong vòng một hơi thở, một người phụ nữ tóc dài đi vào.

“Cô là Lâm Na?” Tôi lại có thể nói chuyện, tôi vô cùng vui mừng, nếu như cô ấy là Lâm Na, cô ấy sẽ không hại tôi. Chẳng lẽ, cô ấy có việc gì gấp nên mới tới tìm tôi?

Người phụ nữ đi tới trước giường. Tôi định thần nhìn lại, cô ta căn bản không phải là Lâm Na. Người phụ nữ này mặc trang phục cổ đại, tay áo dài, váy chạm đất, một thân váy dài màu xanh đậm, nhìn lên là mái tóc như tơ, một đôi mắt to tròn đang bình tĩnh nhìn tôi. Nhan sắc của cô ta khiến tôi ngây người. Tôi chưa từng thấy qua phụ nữ nào xinh đẹp như vậy. Hơi thở siêu phẩm thoát tục, khí chất cao quý điển nhã, trên người còn tỏa ra hương thơm...

“Người đẹp, cô là ai? Tôi không phải người xấu, cô đừng hại tôi. Có phải Lâm Na bảo cô đến không? Cô bảo cô ấy, tôi còn chưa tìm thấy vòng tay, cô ấy gấp cái gì? Tôi không phải người xấu, cô mau đi đi!” Tôi động cũng không thể động, chỉ có thể nhìn người phụ nữ này từ từ đi về phía tôi.

“Phu quân, ta sẽ không hại chàng, chỉ là sợ chàng lộn xộn, nên mới xuất hiện nói với chàng mấy câu.” Nói xong, người phụ nữ ngồi xuống đầu giường tôi.

“Phu quân? Cô có nhầm không vậy? Tôi ngay cả bạn gái còn không có, lấy đâu ra lão bà? Có phải cô nhận nhầm người rồi không?” Đối mặt với một phụ nữ nghiêng nước nghiêng thành như thế này, tôi có chút ngây dại. Người phụ nữ mặc trang phục chỉ có trên ti vi mới thấy, thế nào lại là lão bà của tôi? Chẳng lẽ, trông tôi giống chồng của cô ta?

“Phu quân, chàng không cần khẩn trương. Ta là An Lăng Tâm, quận chúa Đại Đường. Chúng ta là âm hôn. Lúc chàng còn rất nhỏ, cha mẹ ruột của chàng đã tự tay nhận ta làm nương tử của chàng. Tình duyên chúng ta, mấy đời không đứt. Ta chỉ đến nhìn chàng một chút, nói với chàng mấy câu, sẽ không hại chàng. Những chuyện xảy ra thời gian trước đều là thiên mệnh chú định, ta cũng không thể làm gì khác, nhưng chàng yên tâm, ta sẽ bảo vệ chàng suốt đời.” Người phụ nữ này nói xong vậy mà lại tự nhiên biến mất.

Tôi cố gắng xoay cổ nhìn về hướng cô ấy biến mất nhưng có xoay thế nào cũng không được. Tôi liều mạng xoay qua chỗ khác, kết quả trước mắt tôi sẫm, mất đi tri giác....

“Dậy, dậy, đi học!” Ngô Thế Vinh cố gắng lắc đầu tôi.

“Niếp Vũ, sao cậu còn chưa chịu rời giường. Tôi đi trước đây. Cậu nhanh lên đi!” Ngô Thế Vinh vội vàng vàng đi nốt giày, cầm mất cuốn sách chạy ra khỏi phòng.

Tôi giật mình, ngẩng đầu một cái. Móa, đã bảy giờ rồi.

Nhớ lại tuyệt thế mỹ nữ kêu An Lăng Tâm trong giấc mộng đêm qua và những lời cô ấy nói, tôi không có tâm tư nào mà học. Mãi cho đến buổi chiều trở lại phòng, tôi vẫn còn cảm giác mất hồn mất vía. Giấc mộng này quá chân thực. Sao cô ta còn lại tới mấy chữ cha mẹ ruột? Chẳng lẽ, cô ta biết cha mẹ ruột của tôi là ai? Vô số nghi vấn quanh quẩn trong đầu tôi.

Lúc này, Ngô Thế Vinh vội vã chạy tới.

“Niếp Vũ! Có tin tốt lành nói cho cậu biết. Tôi đã tra được tài liệu về Chu Văn. Thấy tôi lợi hại không?” Ngô Thế Vinh cười hi hi, kiêu ngạo nhìn tôi.

“Sao cậu tra được? Không có khả năng? Cậu cũng không phải là thần tiên.” Nhìn con khi ồm với cặp mắt kính còn dày hơn cả bánh quy nhân kem, tôi cảm thấy câu nào cậu ta nói cũng là lừa gạt.

“Lừa cậu làm cái gì. Cậu đừng có khinh thường tôi. Hôm nay, tôi dùng máy tính của Lý Lâm hack tài liệu của trường, bên trong có tất cả tài liệu của học sinh trong trường. Thế nào, lợi hại không?” Cậu ta vừa nói vừa vênh mặt lên, đi về phía trước, không thèm để ý đến tôi.

“Ta đi, cậu tìm được những gì vậy! Cao thủ, cao thủ, chờ ta với!” Tôi vội vàng đuổi theo.

“Chu Văn kia bây giờ đang làm gì? Hắn ta vẫn còn ở trong trường sao?” Tôi lo lắng hỏi.

“Trong tài liệu nói, hắn đã tốt nghiệp năm ngoái rồi. Bây giờ, đang làm nhân viên cho một công ty lớn. Lúc hắn học năm thứ hai đã ký hợp đồng với công ty này, cho nên nhà trường mới lưu lại công việc của hắn.” Ngô Thế Vinh đắc ý nhìn tôi.

— Hết chương 5 —

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cấm Kỵ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Theo dõi thất bại

Editor: Gió

“Công ty gì? Ở đâu? Nếu như chúng ta tìm được công ty của hắn thì không phải tìm được hắn rồi sao?” Chỉ cần chúng tôi tìm được Chu Văn, lấy lại vòng tay, sau đó đưa hắn đến đồn công an, như vậy là có thể báo thù cho Lâm Na rồi.

“Công ty Bán Nhà Minh gì đó, hình như là một công ty đa quốc gia. Hoạt động kinh doanh của bọn họ rất rộng, có điện tử, cổ phiếu, internet, giao dịch đồ cổ, bất động sản, vân vân... Nói chung là một đại tập toàn năng vọt của nước ta.” Ngô Thế Vinh nói xong, chúng tôi đã về đến phòng.

Lúc này, Lý Lâm giống như phát điên nhào tới.

“Cmm, mày cầm máy tính của tao, làm tao tìm khắp phòng không thấy tương mắt rồi chứ? Hơn sáu ngàn đây mày biết không? Tí nữa là tao báo cảnh sát rồi mày biết không?” Lý Lâm túm cổ áo Ngô Thế Vinh.

“Lý Lâm, xin lỗi cậu. Lúc nãy, chúng tôi cầm đi tra chút tư liệu, giờ cảm về rồi đây.” Tôi cũng hết ý kiến, dù sao cũng là tự tiện cầm đồ của người ta, cúi đầu không dám nói tiếp nữa.

“Các cậu dùng thì hỏi trước tôi một câu là được, tôi còn tưởng rằng mất rồi. Đầu là người một phòng, lần này lỡ rồi, nếu có lần sau, tôi sẽ đi báo với chủ nhiệm khoa các cậu là một đám ăn trộm, kẻ trộm.” Lý Lâm tự nhiên hôm nay lại về phòng, bình thường hắn đều đi ăn trước rồi mới về, không hiểu sao hôm nay lại về sớm vậy.

“Lâm ca, tôi sai rồi, từ sau không dám nữa, cậu bớt giận đi, cảm ơn máy tính của cậu!” Ngô Thế Vinh cười hi hi, vội vàng nhận lỗi.

“Được rồi, được rồi, nông dân không có tiền mua còn động đến đồ của người khác. Lười quản các cậu, nên làm gì thì làm đi!” Nói xong, Lý Lâm bò lên giường, đắp chăn kín đầu.

Nhìn tên Lý Lâm đáng ghét này, tôi và Ngô Thế Vinh hai mặt nhìn nhau, không lời chống đỡ, dù sao cũng là mình đuối lý. Nhưng chúng tôi chưa làm xong việc của mình cũng không muốn chọc đến cái tên xấu tính này. Bây giờ, tôi không có tiền mua máy tính, nếu tôi có tiền ai thèm hiếm lạ đồ của cậu!

Chuông điện thoại chọt reo... Là Triệu Ngọc Nhi gọi tới.

“Này! Niếp Vũ, nói mời tôi ăn cơm cơ mà, chờ cả ngày cũng không thấy đâu là sao? Cậu muốn đòi ý hả?” Giọng của Triệu Ngọc Nhi có chút tình nghịch.

“Người đẹp, là cậu à, tôi tưởng là ai. Ai nói tôi muốn đòi ý? Bây giờ, tôi mời cậu, cậu đang ở đâu?” Tôi cực kỳ cao hứng, cũng không biết người đẹp này làm sao, chẳng lẽ, muốn lấy thân báo đáp ân cứu mạng của tôi sao?

“Tôi ở cổng chính của trường, chờ cậu đấy, mau tới đi!” Nói xong, cô ấy cúp máy.

Chỉ một lát, tôi và Triệu Ngọc Nhi đã đi đến lối đi bộ đối diện cổng trường, ở đây có một quán cơm rất nhỏ.

“Người đẹp, cậu muốn ăn gì, chỗ đất tiền tôi không mời nổi, chỗ này được không? Tôi mời cậu ăn bánh đúc đậu.” Nhìn quán bán bánh đúc đậu bên đường, tôi ngượng ngùng cười.

“Bánh đúc đậu? Tôi chưa từng ăn thứ này, bên kia có một quán cà phê, cậu mời tôi uống cà phê đi, thế nào? Không đất đâu.” Triệu Ngọc Nhi dặt tay tôi đi. Tay cô ấy lạnh lạnh, da dẻ trơn bóng, mềm mại.

Đây là một quán nhỏ rất sạch sẽ, chỉ có năm, sáu cái bàn, có hai bàn có hai cặp tình nhân đang ngồi, cực kỳ an tĩnh. Không phải một quán cà phê lớn là tốt rồi!

“Người đẹp, ba cô là một đại lão bản đúng không?” Đối diện Triệu Ngọc Nhi là một ngọn đèn mờ nhạt, càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp của cô ấy. Tóc dài buông xuống trước ngực, đôi mắt to tròn đang nhìn tôi, hàm răng trắng nõn.

“Cậu muốn làm bạn với tôi hay làm bạn với ba tôi hả? Mở miệng là nhắc đến ba tôi. Nếu cậu muốn gặp ông ấy, sau này sẽ có cơ hội, bây giờ còn chưa phải lúc!” Triệu Ngọc Nhi cho rằng tôi là đồ ngốc, chỉ biết ăn nói lung tung chắc!

“Không phải, là tôi muốn nhờ cậu giúp một việc, giúp tôi tìm một người.” Tôi vội vàng lấy ra một cuốn vở, bên trên viết cặn kẽ mọi thông tin về Chu Văn.

Triệu Ngọc Nhi nhận lấy, cẩn thận nhìn một chút.

“Người này, tôi cũng không biết. Cậu tìm anh ta làm gì?” Triệu Ngọc Nhi nhìn tôi chằm chằm

“À, anh ta là anh họ của Ngô Thế Vinh cùng phòng với tôi. Anh ta trộm vòng tay của mẹ rồi suốt một thời gian không chịu về nhà. Dù sao cũng là người nhà mình, ai đi báo cảnh sát làm gì, chỉ muốn tìm anh ta hỏi rõ nguyên nhân rồi tìm cách giải quyết. Ở trong trường tìm được tài liệu về anh ta nhưng chúng tôi cũng không biết làm sao để tìm được người. Cho nên, làm phiền cậu hỏi ba cậu một chút...” Tôi không thể nói với Triệu Ngọc Nhi chuyện nữ quý được. Cô ấy bị chuyện Hang quý sau nhà chú Hai kích thích, giờ mới hồi phục được một chút, nếu như bị kích thích lần nữa thì xong đời.

“Ừm, cái này để tôi về hỏi ba tôi. Công ty này chắc có trên danh bạ doanh nghiệp, chờ tôi về tìm hiểu xong sẽ nói với cậu.” Triệu Ngọc Nhi nhấp một ngụm cà phê, cười với tôi một cái, nhét quyển vở vào trong cặp.

“Vậy thì cảm ơn cậu! Người đẹp, chuyện này rất quan trọng, nhất định phải làm nhanh nha, kính nhờ!” Tôi ôm quyền, cúi đầu với Triệu Ngọc Nhi, chọc cô ấy cười ha ha...

Uống cà phê xong, tôi và Triệu Ngọc Nhi từ biệt. Tôi trở về phòng, cảm thấy rất mệt, vừa định trèo lên giường đi ngủ, điện thoại lại vang lên.

“Này, tìm được địa chỉ công ty kia rồi. Ngày mai, tôi đưa cậu qua đó nhìn xem” Tôi ghi địa chỉ, đưa cho Ngô Thế Vinh.

“Không phải chứ, nhanh như vậy đã tìm được rồi?” Tôi quả thực không thể tin được, tốc độ của cô ấy nhanh như vậy.

“Đĩ nhiên, tôi đón xe về nhà, nhìn danh bạ xí nghiệp của ba tôi, xem mấy cái liên thấy. Ngày mai, tôi dẫn cậu qua đó xem. Nếu không có việc gì nữa thì tôi cúp máy đây, mẹ tôi đang đợi cơm.” Nói xong, Triệu Ngọc Nhi cúp máy.

“Niếp Vũ, ngày mai chúng ta có đi không? Chúng ta chỉ có ảnh của hắn trong giấy chứng nhận tốt nghiệp, bây giờ cũng không biết đã thay đổi như thế nào rồi.” Ngô Thế Vinh nhìn tôi, lấy di động ra, bên trong là ảnh của Chu Văn.

“Lúc đó tới giờ mới hai năm chứ có phải mười năm hay hai mươi năm đâu, chắc cũng không thay đổi nhiều lắm. Hôm nay, ngủ sớm chút, mai vừa khéo cuối tuần, chúng ta dậy sớm một chút qua đó xem sao.” Trong lòng cũng nhẹ nhõm một chút, cuối cùng cũng có tiến triển, tôi nhất định phải báo thù cho Lâm Na, không thể để cô ấy hàm oan, tiếp tục là một quý hôn du lăng.

Sáng hôm sau, tôi, Triệu Ngọc Nhi và Ngô Thế Vinh bắt xe đi tới công ty Bán Nhả Minh. Trên công đồng đề mấy chữ rất to và rõ ràng: “Tập đoàn Bán Nhả Minh chi nhánh Hải Thành.” Trước cửa, những chiếc xe đất tiền lần lượt ra vào, mấy bảo vệ mặc đồ tây phăng phiu, đeo kính mát, chấp tay sau lưng đứng.

“Triệu Ngọc Nhi, cô xác định là chỗ này chứ?” Tôi vẫn không yên tâm, không phải là không yên tâm Triệu Ngọc Nhi mà là đối mặt với cảnh tượng phô trương như này, có phần hơi lúng túng.

“Không sao đâu! Tôi thấy chỗ này không ít người ra vào, lát nữa, có người đi lại, hai chúng ta giả vờ làm tình nhân trà trộn vào.” Theo hướng ngón tay Triệu Ngọc Nhi chỉ, quả thực là có không ít người ra vào Bán Nhả Minh, giống như tham gia hội nghị gì đó.

Tôi và Triệu Ngọc Nhi xuống xe, Ngô Thế Vinh ở lại đi bộ chờ chúng tôi.

“Xin chào tiên sinh, chào phu nhân. Xin hỏi hai vị tới tham gia triển lãm xí nghiệp sao?” Rất nhanh đã tới cửa bảo vệ.

“Đúng vậy, chúng tôi là bạn của Chu Văn tiên sinh, hôm nay, đặc biệt tới tìm anh ta.” Triệu Ngọc Nhi không chút lo lắng nói.

“A? Các vị là bạn của Chu quản lý, mời vào, mời vào!” Bảo vệ đi phía trước dẫn đường. Triệu Ngọc Nhi thẳng người, nâng túi xách, đeo kính mát, rất giống một bà chủ. Còn tôi thì ăn mặc sứt sẹo, áo sơ mi trắng, quần vận động, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Bảo vệ dẫn chúng tôi đến một căn phòng lớn ở lầu hai rồi rời đi. Đại sảnh này tới mấy trăm mét vuông, bên trong còn có một tượng người đang phun nước rất lớn. Phía sau đài phun nước là từng dãy, từng dãy hàng. Hàng triển lãm rất đa dạng, có các loại sản phẩm điện tử, điện thoại di động, đồ cổ, vân vân, mỗi ngành lại chia thành hàng ngàn kiểu mẫu khác nhau.

Tôi và Triệu Ngọc Nhi vờ nhìn đồ trưng bày, lại cẩn thận nhìn từng nhân viên ở quầy hàng, nhưng không có một ai tên Chu Văn. Tìm tới tìm lui cũng không thấy, chúng tôi dắt nhau tiến thẳng vào khu làm việc.

“Chu Văn nhất định ở trong khu làm việc. Tài liệu của anh ta nói anh ta làm việc ở đây.” Tôi nhỏ giọng nhắc Triệu Ngọc Nhi.

“Không sao, chúng ta tìm từng phòng một. Hiện tại, người ở khu triển lãm nhiều như vậy. Nhân viên công ty bọn họ không ở khu triển lãm thì chắc chắn ở khu làm việc.” Triệu Ngọc Nhi và tôi lặng lẽ tiến vào khu làm việc ở tầng ba. Nhưng tìm hết tất cả các phòng cũng không thấy bóng dáng một ai. Đúng lúc này, điện thoại của tôi vang lên.

“Này, tôi nhìn thấy Chu Văn, hắn vừa lái xe ra khỏi bãi đỗ xem. Các cậu mau ra đây đi!” Ngô Thế Vinh vô cùng vội vàng.

“Cậu xác định là hắn chứ? Cậu thấy mặt của hắn rồi à?” Tôi có chút nghi ngờ đôi mắt cận lồi pha của Ngô Thế Vinh.

“Không sai được, nếu như sai cậu cứ giết tôi đi.” Ngô Thế Vinh cương quyết nói.

“Được rồi, chờ đây, chúng tôi xuống ngay đây!” Tôi và Triệu Ngọc Nhi vội vàng chạy ra khỏi phòng triển lãm, đi tới cổng đã thấy Ngô Thế Vinh đang bắt xe, liền đi theo.”

“Lái xe nhanh một chút đi ạ. Là chiếc xe kia!” Ngô Thế Vinh khẩn trương chỉ huy tài xế đi theo chiếc xe đằng trước. Trong lòng tôi thầm vui vẻ, Ngô Thế Vinh này thật lợi hại, mỗi lần, hắn đều phát huy tác dụng đúng lúc then chốt. Nếu như lần này chúng tôi tóm được hắn thì phải nói thế nào đây.

Tài xế thuận thực đi theo chiếc xe màu đen phía trước. Chiếc xe đó là một chiếc xe mới. Đi được khoảng hơn mười phút, chiếc Honda Quảng Châu kia liền lái vào một tiểu khu. Chúng tôi cũng vội vàng vào theo. Nhìn người đàn ông từ trong xe bước ra, chúng tôi vội vàng chạy tới, nhưng tới nơi, tất cả đều trợn tròn mắt.

“Ô, các cô các cậu đi theo tôi làm gì vậy? Niếp Vũ, Triệu Ngọc Nhi, Ngô Thế Vinh? Sao ba người lại cùng đến nhà tôi thế?” Người này không phải Chu Văn mà lại là giáo sư Lưu, giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi. Ba người chúng tôi lập tức trợn mắt há mồm cả kinh, không biết trả lời thế nào, vẫn may là còn có Triệu Ngọc Nhi thông minh.

“Lưu giáo sư, chúng em đến thăm thầy một chút. Bởi vì, chúng em cảm thấy kỳ thi cuối tháng có vẻ khó qua nên muốn đến hỏi thầy một chút giới hạn đề thi...” Triệu Ngọc Nhi nói, sắc mặt hồng hồng liếc sang tôi.

“Các em nha! Aizz, tức chết tôi, bình thường thì không chịu học, bây giờ thi rồi mới nhớ đến tôi. Muốn tìm tôi thì đến phòng làm việc ở trường, đến nhà tôi làm gì? Năm ngoái có mấy nam sinh mua quần áo cho bà xã tôi đều bị phạt hết đấy. Các cô các cậu đứng là điên rồi, aizz, sinh viên bây giờ...” Lưu giáo sư lắc đầu nói.

Ba người chúng tôi không còn lời nào chống đỡ, vốn cũng không phải là tới vì ông ấy nhưng rõ ràng ai cũng có thể nhìn ra là bám theo, nói dối như thế này cũng coi như là hợp tình hợp lý. Trong lòng tôi thầm bội phục sự nhanh trí của Triệu Ngọc Nhi!

“Các em nhớ kỹ, kỳ sát hạch cuối tháng vô cùng quan trọng với sinh viên mới, nếu không đạt yêu cầu sẽ không có học phần, hiểu không? Hơn nữa, tôi sẽ không tiết lộ với các em bất kỳ tin tức gì có liên quan đến kỳ thi. Các em mau đi đi, đừng để người khác trong thấy. Ở đây đều là giáo viên trong trường, để bọn họ thấy là tôi xong luôn đấy. Cho rằng, tôi nhận hối lộ của sinh viên.” Xem ra, ông ấy thực sự rất tức giận.

“Lưu giáo sư, chúng em cũng không có mang cái gì tới thăm thầy mà!” Triệu Ngọc Nhi vội vàng giải thích.

“Mấy em nghe cho kỹ đây, nếu như điểm thi của ba em không đạt top 10 trong lớp, tôi sẽ bắt các em thi lại vào cuối kỳ, biết chưa? Các em đạt top 5, tôi sẽ để cho các em đến ban thực nghiệm học tập.” Lưu giáo sư nói xong, hăm hừ đi.

Chúng tôi đi ra cửa tiểu khu...

“Này! Quý bốn mắt, không phải cậu nhìn thấy Chu Văn sao? Lưu giáo sư bao nhiêu tuổi, Chu Văn bao nhiêu tuổi, cậu không nhìn ra hả?” Triệu Ngọc Nhi bực bội nhìn Ngô Thế Vinh.

Ngô Thế Vinh ừ ừ cúi đầu, khom người, mở điện thoại ra đưa cho tôi và Triệu Ngọc Nhi xem, ảnh bên trong đúng là Chu Văn!

— Hết chương 6 —

Bạn đang đọc truyện *Miêu Cương Hồ Sơ Cẩm Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.